Sărbătoarea dela Hamilton,

a fost o demonstrație de vitalitate românească, de solidaritate națională, de fermitate a conștiinței luptătoare și de prestigiu autentic, în fața lumii canadiene.

Au venit români din toate părțile, de aproape și de departe să se cuminece din măreția împlinirilor generațiilor trecute și să-și reafirme crezul lor în salvarea poporului din țară, prin luptă neobosită și mereu consolidată.

N'au existat diferențe de apartenență politică și nici adversități, ci o prezență masivă de românitate: cântece, dansuri, recitări poetice, muzică cu melodii duioase și întremătoare, și exemplificări ale puterii de creație românească. Au fost trei expoziții de artă, care au adus frumusețile gândului, sufletului, viziunii și peisagiului românesc. Pictura dnei Lascu a adus densitatea culorii și a imaginii, cu tonalități băștinașe, iar pictura de icoane o admirabilă împerechere a stilului bizantin cu notele moderne de mai multă umanitate. Ion Nicolau-Delta, un talent viguros, cu o pictură senină, și cu culori parcă luate din grădinile românești, dela florile îngrijite de țărăncuțe sau de pe câmpurile și livezile care altă dată se scăldau în ochii luminați ai peregrinilor, din lumea liberă, de azi.

Apoi, sculpturile de îndrăzneală modernă, ale lui Petre Nică, care amintesc de liniile geometrice ale unor porți mănăstirești sau din satele țării, rămasă departe, acolo, între Carpați.

Toate acestea au evidențiat, în formă majoră, calități, frumuseți și valori ale spiritualității românești.

Ceea ce a fost la Hamilton reprezintă un nou punct de sprijin moral, în strădania exilului românesc, de a-si menține coeziunea, și conștiința trează și de a promova tot ceea ce participă la existența spirituală a neamului mioritic și definește identitatea etnică românească.

Românii s'au adunat la Hamilton, să se împărtășească din spiritul de independență al lui Zece Mai 1877 și să reafirme prezența românească, creatoare și entuziastă, în lupta pentru eliberarea națională. S'a celebrat și aniversarea Asociației Culturale Române din localitate, 25 de ani de existență, ceea ce este iarăși o biruință a românilor liberi. Si, nu uităm a menționa că s'a consolidat legătura puternică dintre generații istorice. Ion Păscăluță, supraviețuitor legitim, politic și juridic, al Unirii Basarabiei din 1917, a fost alături de tineretul și copiii care s'au învolburat în dansurile românești, și care vor fi purtătorii de mâine ai crezurilor românești, în lume.

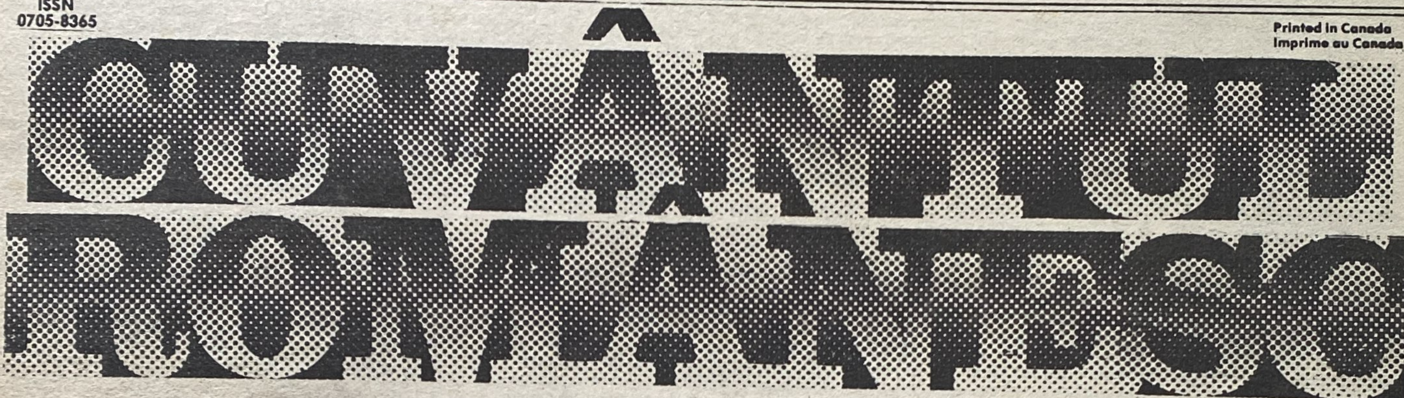
In credința strămoșilor dintre Carpați și Dunăre, preoții prezenți au făcut rugăciuni și au dat binecuvântarea creștină.

La Hamilton, a fost un moment de mistică și ecumenicitate românească. •

Ion HALMAGHI

ISSN
0705-8365

Printed in Canada
Imprime au Canada

THE ROMANIAN VOICE
THE LARGEST ROMANIAN NEWSPAPER IN THE FREE WORLD
ANUL 7 Nr. 74-IUNIE-1982 PUBLICAȚIE LUNARĂ DIRECTOR: GEORGE BĂLAȘU
CIRCULATIE IN AFARA CANADEI: AFRICA DE SUD, ARGENTINA, ANGLIA, AUSTRIA, AUSTRALIA, BRAZILIA, BELGIA, CHILE, DANEMARCA, ELVETIA, GERMANIA, GRECIA, FRANTA, ITALIA, MONACO, OLANDA, ROMANIA, YUGOSLAVIA, S.U.A., SUEDIA, TURCIA, NOUA ZELANDA

DARLINGUL REGIMULUI MITROPOLIT AL ARDEALULUI

Eugen BÂRSAN

După ce Mitropolitul Ardealului Nicolae Mladin a ajuns a avea față de Partid o dragoste mai rezervată iar din această cauză a fost constrâns să se retragă pe "motiv de boală" și să ia domiciliu la Mănăstirea Brâncoveanu dela Sâmbăta de Sus, scaunul mitropolitan dela Sibiu a devenit vacant. In jurul acestei vacanțe au avut loc dela început două serioase preocupări venite din locuri diferite. Una a lumii ardelene care poartă în ea prestigiul unei lungi și puternice tradiții de a avea conducători bisericești din sânul ei. Alta a Guvernului care vrea ca Mitropolit în Ardeal un om care să fie mai înainte de toate "omul partidului".

Două preocupări de poluri opuse și în chip clar inegale ca șansă într'o țară ca România cu regim comunist, unde ceea ce contează este numai ce vrea regimul. Partidul n'ar mai fi partid dacă ar lua în considerare chestiuni care nu servesc în chip strict interesele lui. Iar aceste interese dela început au dat semne că noul Mitropolit al Ardealului nu va fi din Ardeal.

Indicația semnelor s'a dovedit a fi justă. Căci Sinodul Bisericii Române convocat în acest scop n'a făcut o alegere care să satisfacă tradiția adică pe ardeleni, ci una care să satisfacă Partidul. In chip în mare măsură de așteptat, el a ales pentru Scaunul de Mitropolit al Ardealului pe Antonie Plămădeală, Episcop de Buzău, un ierarh cu o mare și bine stabilită reputație de DARLING (drăguț) al Regimului.

Alegerea de care e vorba a fost propriu zis o alegere doar de formă. E simplu să ne dăm seama că Sinodul Bisericii Române nu poate alege decât pe cine recomandă Seful Departamentului Cultelor, Ion Roșianu. Iar Ion Roșianu nu poate recomanda decât ce Partidul hotărește. Astfel așa zisa alegere de Mitropolit al Ardealului n'a fost nimic altceva decât farsa unui act de impunere.

Este totuși de notat și de admirat faptul că într'o situație imposibilă de regim comunist, când Sinodul Bisericii Române - numit în cazuri de alegeri Colegiul Electoral Bisericesc - a procedat la vot, au fost și unii (în proporție de 25%) care au avut curajul să voteze pentru altcineva decât candidatul Regimului. Nu putem crede că acești îndrăzneți ar fi putut fi alții decât delegații-reprezentanți ai Eparhiei Ardealului. Este evident că deși aceștia au fost conștienți

Continuare in pag. 3

AURUL ISCARIOTULUI CURGE DELA RĂSĂRIT

Adrian B. COSMA

Sovietele nu sunt "amicul lumii libere", ci inamicul declarat pe față, de zeci de ani, prin vorbă și prin faptă. Dar tot de zeci de ani, curentele mondiale ale stângii, în centrul cărora este " Internaționala socialistă" , prin cea mai coordonată acțiune de desinform și sub-cultură politică, răspândesc minciuna sfruntată că Sovietele, care duc un "război mondial de clasă", deci împotriva a tot ce nu e comunist, sunt "partenerul nostru", în vederea "consolidării păcii".

Dar împotriva cui trebue "consolidată" pacea mondială, de către așa zisi "parteneri", Imperiul totalitar bolșevic, cu "socialismul real", și țările libere din Occident și chiar din alte părți, care trăesc în "democrația reală", ca în America și Europa Occidentală ?

Două evenimente din familia crimei de război și crimei împotriva umanității, din ultimii doi ani, ne arată clar ca ziua de ce este vorba în acest desinform. Astfel " amenințarea păcii mondiale" venea din Afganistan în 1980 și din Polonia în 1981. De aceea "forțele păcii", adică "socialismul real" din U.R.S.S., au intervenit cu tăvălugul armatei sovietice, cea mai mare armată din lume, împotriva unui popor de 15 milioane de Afgani, cei mai mulți ciobani, și cu formațiile unei miliții bolșevice, organizată de generali sovietici, și deghizată în " armată națională polonă ", sub comanda unui porc care ca atare nici el nu mai știe ce-o fi, împotriva Polonezilor. In consecință, și spre luare aminte a puterilor încă libere din această lume : SOCIALISMUL REAL A DECLARAT "PACEA CU ORICE MIJLOACE", IMPOTRIVA ORICAROR POPOARE CU ASPIRATII DE " LIBERTATE", " DREPTATE" SI "INDEPENDENTA".

Aceasta este azi "ofensiva mondială a păcii", deslănțuită de "comunismul de război", din "imperiul socialismului real". Ofensiva este integral susținută prin degradarea judecății cu ajutorul sub-culturii politice propagată de cea mai mare parte din "mass-media" din lumea liberă. Cu toate forțele stângilor internaționale unite se lucrează ca guvernele să meargă mai departe în procesul început cu "destinderea", la o "alianță de parteneri" a lumii libere cu țările "socialismului real" pentru definitiva salvare a "păcii", adică în primul rând toată Europa să fie transformată într'o Polonie, și toată asa numita "lumea a treia" într'un "Afganistan". Acesta ar fi marșul spre victoria totală a "socialismului real", și căruia i s'ar supune în numele păcii toate celelalte "socialisme" cu respectivele stângi de toate culorile.

Incepem să fim guvernați pe nesimțite de un fel de "a treia lume politică", aceea a sub-culturii politice, care inundă Occidentul, prin presă, prin radio, prin televiziune, prin spectacol, prin propagarea silită a pornografiei, iar în subsidiar acțiunea este susținută de terorismul mondial, de rețeaua difuzării drogurilor și de organizațiile a tot felul de conspirații împotriva tuturor statelor lumii încă neconduse de bolsevici.

Aceste forțe ale disoluțiilor sociale și naționale din lumea liberă domină cea mai mare parte din așa numita "mass-media", care operează în masele alegătorilor printr'o generală persecuție psichologică, cum este și "mișcarea mondială pentru pace", și astfel alegătorii devin nesiguri, sau chiar sunt intimidați și intră în panică, iar oamenii politici în măsura în care depind de voturile acestor mase amețite, sunt stânjeniți în acțiunea lor, atunci când iau hotărîrea de a da o replică efectivă la "ofensiva păcii" condusă de " socialismul real ". Așa s'a făcut că din cauza presiunilor "extra-parlamentare" din lumea liberă, nici criminala eroare a Sovietelor în Afganistan, nici crima la fel de evidentă din Polonia, nu au fost pentru Occident o bază de plecare la atac pentru combaterea cumplitului flagel bolsevic mondial.

Chiar când masele tind vizibil către o însănătoșire, cum s'a văzut la ultimele alegeri din Statele Unite, "mass-media" face tot ce se poate să anuleze această voință, și se ajunge la aberații de neînchipuit, ca în cazul recent al Republicei San Salvador. Acolo oamenii au venit cu riscul vieții să aleagă democratic, iar "democrații" din Occident bat câmpii pretinzând că nu au fost alegeri voite de popor. In acest fel până la urmă principiul democratic se arată neputincios, și este sabotat ca să se treacă la dictatură și stângile să poate urla pentru... democrație. Toată această morișcă prin care Occidentul este din ce în ce mai închis într'un cerc vicios, ne întărește în convingerea că "aurul vine dela Răsărit". Toată acțiunea acelei "a treia lumi politice" de care vorbim mai sus este plătită, organizată și întreținută cu "aurul care curge dela Răsărit". •

editorial

EVENIMENTELE DIN POLONIA

Situaţia din Polonia este mult mai gravă decât apare la primele impresii culese după ridicarea stării de asediu. Nu este vorba de o simplă reacţiune a poporului polonez faţă de rigiditatea guvernului şi restricţiile impuse de acesta. Este vorba de deziderate fundamentale ale acestui popor: libertatea şi dreptul de a-şi decide soarta. (De notat că partidul comunist polonez a dispărut complet din arena politică. El nu mai are capacitatea de a domina situaţia internă şi de a-şi asuma răspunderea conducerii politice. El nu mai reprezintă, nici măcar formal, interesele şi aspiraţiile muncitorimii poloneze).

Militarii polonezi s'au înşelat când au crezut că, prin severitatea stării de asediu "au rezolvat problemele economice şi politice ale ţării". Situaţia economică, dimpotrivă, s'a deteriorat şi a mărit starea generală de tensiune. Pe plan politic, starea de asediu, a demonstrat că actuala conducere politică şi militară nu este dispusă la reforme care să permită un pluralism de forţe politice, sau măcar sindicale. Totodată, a demonstrat capacitatea de refacere a cadrelor de conducere ale Solidarităţii, şi de suportul de care dispune acest sindicat liber în rândurile populaţiei poloneze.

Este remarcabilă, pe de altă parte, rezistenţa lui Walesa faţă de presiunile exercitate asupra lui de către militari, pentru a se ajunge la un acord politic. Această atitudine a lui Walesa arată fermitatea muncitorilor polonezi, gravitatea circumstanţelor, care nu le îngădue conducătorilor sindicali nici un fel de compromis şi caracterul moral al răspunderii faţă de ţară şi popor, pe care Walesa şi asociaţii lui o demonstrează în refuzul lor de a colabora cu guvernul de azi.

Sindicatul Solidarităţii nu a capitulat în faţa guvernului, nu a acceptat nici un fel de negocieri şi nu a putut fi "re-educat" cum le place comuniştilor să numească procesul de ademenire şi spălarea creierului pe care ei îl aplică pe scară largă adversarilor.

Demonstraţiile populare, anti-guvernamentale, care au avut loc imediat după ridicarea stării de asediu, au fost impresionante prin numărul larg de participanţi, prin curajul evidenţiat în mod public, în confruntarea cu poliţia şi armata, şi prin spontaneitatea cu care s'au închegat în mai multe centre ale ţării.

În aceste demonstraţii, nu a mai fost vorba de pâine, zahăr şi carne, ci de drepturile politice pe care le-au cerut demonstranţii cu voce tare, cu vigoare şi cu insistenţă.

Nu mai este vorba de simple reforme, privind economia şi organizarea de sindicate libere şi independente. Accentul cade, de data aceasta, pe valorile politice.

Aceasta înseamnă o schimbare esenţială în viaţa poloneză. Confruntările , de acum încolo, vor fi mai dure şi inevitabile, căci adânc în sufletul polonezilor zace o fermentaţie revoluţionară, care poate avea manifestări cu consecinţe importante pentru Polonia.

Odată ce poporul polonez a trecut în faza politică, pre-revoluţionară, este greu de stăvilit numai prin forţă armată, mai ales că partidul comunist, fiind inexistent, nu mai poate oferi formule politice de nici un fel. Singura forţă politică, în Polonia de azi, este în mâna conducătorilor sindicatului Solidaritatea, care dispune de un suport temeinic în rândurile populaţiei. Peste tot, în Polonia, există o dorinţă aprigă de schimbări politice radicale.

George BĂLAŞU

CĂTRE CITITORI

SPRE CUNOŞTINŢĂ: Ţinem să facem cunoscut că- REDACŢIA ACESTUI ZIAR- Nu împărtăşeşte totdeauna ideile şi punctele de vedere ale colaboratorilor din articolele semnate.

CEAUŞESCU ŞI CHINA

Emil DUMITRACHE

La începutul lunii Aprilie, Ceauşescu a vizitat din nou China.

Coordonatele pe care se încadrează această nouă vizită sunt de natură economică, politică şi bineînţeles propagandistică.

Ceauşescu vrea să facă să se uite pentru moment că starea economiei ţării este dezastruoasă iar nemulţumirea poporului se intensifică din ce în ce, pozând din nou ca unul din "marii conducători ai ţării", "bine primit şi apreciat" în cele mai diverse cercuri politice pe care le are lumea de azi. Acest teatru nu ţine de foame şi nu lichidează nici una din problemele politice şi economice interne.

În ultimele luni China a încheiat noi acorduri comerciale cu celelalte ţări din răsăritul Europei inclusiv U.R.S.S., cu care ocazie în pofida deosebirilor ideologice cunoscute, s'a stabilit creşterea substanţială a schimburilor economice.

Cuantumul acestor creşteri a schimburilor comerciale variază dela ţară la ţară: U.R.S.S. 50%; Cehoslovacia 44%; Bulgaria 30%; Polonia 25%, Germania de răsărit 7%, şi R.S.R. 7%. R.S.R. rămânând astfel în continuare principalul partener al Chinei, volumul schimburilor lor comerciale fiind estimat la un miliard de dolari anual.

Nu se ştie însă dacă balanţa comercială a acestor schimburi este favorabilă sau nu R.S.R.-ului.

Cu ocazia "meetingului de prietenie" din piaţa Tien Am Mân din Peching, Ceauşescu a declarat că "convorbiri sincere directe între P.C. Chinez şi P.C. al U.R.S.S. ar duce fără îndoială la lichidarea divergenţelor de păreri".

Ne este imposibil la ora actuală să ştim pentru cine a rostit Ceauşescu aceste cuvinte atât de explicit. Poate pentru chinezi pus la cale de Moscova? Ori pentru Moscova la cererea chinezilor? Vrea oare Brejnev "să moară frumos" realizând în ultimul moment o împăcare cu chinezii, dând astfel o nouă dimensiune preconizatelor convorbiri din toamnă între Brejnev şi Reagan? Sunt oare urmaşii lui Brejnev interesaţi în lichidarea schismei şi vor să-l scoată pe Brejnev ţap ispăşitor pentru continuarea acestor divergenţe? Se adresează conducătorii chinezi peste capul lui Brejnev către cei ce-l vor urma?

Totul este posibil şi cu timpul se va afla dedesubtul "chinezăriilor" lui Ceauşescu.

Un lucru este însă cert: "independentul" Ceauşescu "prietenul" mascat al Occidentului nu se sfieşte deloc să încerce să reunească cele două puteri totalitare, bineînţeles spre "binele păcii mondiale".

■

CĂTRE REDACŢIE

* MONTREAL, CANADA - Jos pălăria în faţa poziţiei luate de dumneavoastră în articolul despre Radio Europa Liberă din nr.71, 1982!

Jos pălăria în faţa demnităţii cu care demascaţi trădarea de care se fac vinovaţi aceia care au acceptat crainici comunişti la acest post de radio!

Postul de Radio Europa Liberă nu are nevoie de nişte lefegii, ci de caractere nobile, care au luptat neîncetat pentru cauza neamului şi care continuă să lupte şi să creadă în victoria finală. Gaşca de procurori, scriitoraşi, actoraşi, etc. până mai ieri înflăcăraţi comunişti n'are ce căuta la postul R.E.L., n'are dreptul să se adreseze poporului sub nici o formă!

Un călău comunist, oricât de procuror şef ar fi fost el, rămâne un călău în faţa judecăţii neamului oriunde s'ar afla şi oricâte zile ar avea!

Deci, stimaţi domni din Congresul SUA, nu hrăniţi călăii comunişti de ieri, astăzi pe posturi de şerpi în sânul dela R.E.L. Aruncaţi spurcăciunile! Luaţi-le microfonul şi gâtul dacă se poate! Nu-i mai încălziţi la sân, fiindcă veninul lor nu iartă!

Stimaţi domni din Congresul SUA, neamul românesc vândut la Yalta aşteaptă răscumpărarea! şi nu comentarii apatice (evident, nu toate) şi nici glume fără ruşine, uneori chiar la adresa bietului om de rând, asuprit şi înfometat!

Dacă în numele democraţiei se cheltuiesc nişte dolari, atunci să se facă deratizarea la Free Europe, să se creeze un climat sănătos, sobru, să fie numiţi acolo în postul de radio al Speranţelor, nişte oameni curajoşi, care să emane suflul necesar, celor de acasă şi de pretutindeni, în lupta pentru Eliberarea României, pentru că nu poate exista o Europă Liberă fără o Românie Liberă!

P.S. Apreciind talentul şi posibilităţile dumneavoastră aş fi recunoscător în faţa unui articol care să demaşte exportul de ideologie marxistă prin intermediul regizorilor, actorilor, scriitorilor, profesorilor, cineaştilor cu contracte în occident sau chiar "refugiaţi", unii cu... azil politic, care activează în posturi importante în occident.

M.G. TUDOR

* FREIBURG, R.F.G. - Vă cer scuze pentru îndrăzneala de a vă deranja. Sunt de 6 luni în Freiburg şi am consultat "Cuvântul Românesc" la Institutul de aici.

Mi s'a părut că această publicaţie are ceva din căldura sufletului românesc, de altădată.

Am ceva rudenii prin USA şi le-am scris. Nu mi-au răspuns. Incerc să cred că nu au primit scrisorile sau şi-au schimbat domiciliile.

Ca un omagiu pentru munca şi strădania D-voastră vă trimit acest prim volum de versuri din cele 5 volume scrise, până în prezent şi nepublicate în ţară. Publicul, mai vârstnicii, m'au întrebat mereu, când vor putea avea în biblioteca măcar un volum. Nu le puteam răspunde nimic. "Post mortem", poate da, poate nu.

Imi permiteţi să fac acest volum cadou confraţilor "de un sânge şi de o lege" din Canada şi SUA.

Vă cer scuze pentru că; nu am făcut efortul de a-l transcrie după vechea noastră ortografie la care cu dragoste m'as întoarce şi încerc s'o fac.

Cele ce sunt arătate în pregătire la sfârşitul volumului sunt scrise 80%, dar . . .

Vă rămân recunoscător pentru amabilitatea de a-mi răspunde dacă l-aţi primit. Cu deosebită stimă,

Viorel TRAUSAN

* PARIS, FRANŢA - Ultimul număr al Cuvântului Românesc are pentru mine o semnificaţie particulară - apariţia studiului semnat de Dan Popa şi poemele care-l însoţesc (Aqua Mater) constitue pentru micul meu univers, bântuit de fantasme şi de "metaforele morţii" (ca să-l citez pe critic), un eveniment real. Nu publicarea poemelor în sine, ci publicarea lor în limba română. O ciudată trăsătură a năstruşnicului nostru temperament carpato-dunărean a vrut să fiu împins spre o dulce marginalitate care se perpetuează de mai bine de treizeci de ani şi pe care am asumat-o cu înfiorată voluptate - atât în România cât şi în Franţa. Departe de mine ideea de a juca pe victima, dimpotrivă, eu am făcut tot ce am putut pentru a fi centrifugat, ba chiar mai mult, de a mă menţine la extremitatea discului care învârtea hora confreriei noastre - oricare ar fi fost perimetrul în care subiectele ei îşi ascuţeau peniţele. Miza pariului meu era de a urca acest capricios disc în picioare şi în pofida efectului său logic. La început, orgoliul naiv al vârstei m'a susţinut în încăpăţânarea mea, cu timpul, rutina şi fascinaţia performanţei m'a menţinut în hotărîrea pe care o luasem la vârsta romantică a celor douăzeci de ani ai mei de-atunci şi, aş fi ipocrit dacă aş spune că n'am reuşit. Prima dată. Să obţii premiul Uniunii Scriitorilor (1970) fără să fi făcut nici măcar compromisul unui cuvânt, nu a unui vers, nu a unei poezii, nu a unei fraze, nu a unui text, nu a unei cărţi, nu a unei piese (ordinea ar fi trebuit citată invers, poate), este o performanţă care nu-i cunosc egal în literatura română - şi nu mă sfiesc s'o spun pentru că toată lumea cunoaşte mecanica acestor deprinderi. Cu domnul Eugen Bârsan sunt într'o vie şi frivolă (din partea mea) corespondenţă, care-şi urmează cursul într'o cadenţă normală şi, sper eu, cu căldura plăcutelor abstracţiuni care uneori iradiază, dincolo de reprezentarea concretă a cunoaşterii personale. Apreciez enorm abilitatea cu care faceţi slalomul printre fanioanele diverselor tendinţe din diasporă dar şi fermitatea cu care luaţi poziţie în faţa compromisului încercând să limpeziţi confuziile, atunci când confuzie se crează. S'ar putea ca în stagiunea viitoare să mi se monteze o a doua piesă în Canada cu ocazia căreia să fac un salt peste ocean pentru câteva luni. Dacă lucrurile se vor întâmpla aşa, atunci fără greşeală voi trece prin Toronto să vă văd, să vă cunosc şi să spargem o sticlă de whisky împreună în buna tradiţie a sympozionului care ne locuieşte.

În treacăt, am citit într'un număr precedent al Cuvântului Românesc un articol critic despre un poet din Timişoara (nu-mi amintesc numele), semnat de D. Ichim. Remarcabil langaj critic! Unul din rarii critici români care apropie (în ţară sau diasporă) analiza critică de langajul criticii occidentale. Transmiteţi-i omagiile mele. De asemenea redactorului tehnic al jurnalului - o paginaţie demnă de orice ziar cotidian de mare tiraj.

Georges ASTALOS

LA ÎNCHIDEREA EDIŢIEI

Joi, 20 Mai 1982, scriitorul VIRGIL TANASE a dispărut dela Paris şi se bănuieşte că a fost răpit de securitatea română, care l-ar fi transportat la Bucureşti.

Până la închiderea ediţiei ziarului nostru, nu se ştie nimic precis despre soarta lui VIRGIL TANASE.

Din problemele Exilului

PENTRU UN FRONT AL SOLIDARITĂȚII ROMÂNEȘTI

Sergiu GROSSU

Viața noastră - viața Românilor din exil - ar trebui să fie o luptă permanentă și acerbă cu Răul. Prin urmare, o luptă spirituală, în care ni se cere, după Evanghelie, să nu întoarcem nimănui "rău pentru rău", nici să nu ne lăsăm biruiți "de rău", ci să biruim "răul prin bine." După cum Isus Hristos s'a lăsat răstignit pentru păcatele noastre, ca să "ne smulgă din acest veac rău", la fel și noi, pribegii, avem obligația morală să ne jertfim în lupta cu propriile noastre păcate și cu păcatele societății în care trăim, pentru a smulge umanitatea de sub stăpânirea tiranică a veacului rău, discordant, hăituit de ură și de apetituri revoluționare de tip marxist, ca să o prosternăm, apoi, la picioarele lui Isus, în vederea transfigurării mult așteptate.

Condiția sine-qua-non a reușitei noastre în luptă este unitatea ostășiei spirituale, fără de care nu-i imposibilă realizarea unui front creștin al solidarității românești. "Lupta cea bună", pentru noi, nu poate să însemne altceva decât lupta unificării eforturilor tuturor acelora, în care mai pâlpâie ideea izbăvirii Neamului și dorul neostoit după brazda pământului din care s'au rupt, eforturi țintuind un singur obiectiv: România liberă de mâine. (In această splendidă și indispensabilă luptă, unitatea de ideal, unitatea de conducere și unitatea de concepție tactică sunt decisive. Fiindcă numai când se vor aduna "într'un singur trup" (într'o singură forță de atac, înarmată identic), "copiii lui Dumnezeu cei risipiți" (Ioan, 11.52) se vor arăta vrednici de misiunea ce le-a fost încredințată, luptând "cu un suflet" pentru păstrarea nealterată a valorilor noastre etnice, batjocorite de către stăpânirea comunistă actuală. Numai când turmele de "oi rătăcite", dispersate pe toate meridianele globului, ascultând, mai întâi, de glasul Păstorului cel bun, se vor strânge "în numele Domnului si nu vor mai urma pornirile inimii lor rele" (Ieremia, 3.17), când "Efraim nu va mai fi gelos pe Iuda, și Iuda nu va mai fi vrăjmaș lui Efraim" (Isaia, 11.13), când "nu vor mai fi două neamuri, nici nu vor mai fi împărțiți în două împărății" (Ezechiel, 37.22),când toți Românii din diasporă vor fi "una" în Hristos, înaripați de un singur gând și de o singură simțire, numai atunci acțiunile noastre patriotice, comitetele, consiliile și asociațiile zămislite ici și colo în scopul apărării cauzei noastre naționale, vor găsi soluția salutară.

Frontul solidarității românești - pe care îl propunem, ca pe un colac de salvare, în agitata întunecime a lumii și-a naufragiului ei politic - nu se poate constitui decât cu condiția împăcării diferitelor formațiuni de luptă, mai mult sau mai puțin dezbinate până acum, mai mult sau mai puțin concurente între ele, din nefericire. Iar această împăcare, generată, pe plan individual, de pacea interioară pe care Isus Hristos o instaurează în noi, și exteriorizată în statornicirea unor relații pașnice, frățești, de colaborare și ajutor mutual, va accelera refacerea unității Exilului, discreditată în ultimii ani, ca să alcătuim "un singur trup", măcar acum, în ceasul hotărîtor: un singur trup românesc, o singură oștire luptătoare, împăcată cu Dumnezeu în Hristos și angajată în bătălia cea mare a pregătirii întoarcerii acasă.

Sciziunea în luptă compromite însuși sensul luptei Exilului. Triumful final și total exclude orice fisură, orice zâzanie, orice izolare trufașă, refractară, infructuoasă. Noi nu vom reuși niciodată să punem capăt "nevoilor grabnice" ale zecilor de mii de refugiați politici, dacă acționăm pe fronturi separate, în tranșeele sectarismului ideologic, ale înfumurării intelectuale sau ale indisponibilității, alimentată de lipsa noastră de interes față de suferințele semenilor noștri deșțărați. Aceste "nevoi" inerente trebuesc luate cu asalt de către toate grupările românești laolaltă, într'o unică, uriașă, clocotitoare răbufnire de energii românești împreunate. Dispersarea forțelor românești din exil și lipsa unei pronunțate spiritualități ofensive frânează, neîndoelnic, redresarea morală și materială a noilor veniți, provocând confuzie în conștiința lor și neîncredere în calitatea politică a diasporei.

Dacă suntem cu adevărat creștini și vrem să ne împlinim, pe pământul vremelnicei noastre băjenii, slujba pe care Dumnezeu ne-a încredințat-o; dacă, păstrându-ne "fără prihană și curați, în mijlocul unui neam ticălos și stricat" (Filipeni, 2.15), ne topim de dorința învierii patriei noastre astăzi crucificată; dacă "fie că trăim, fie că murim, noi suntem ai Domnului" (Romani, 14.8), împotrivindu-ne ticăloșiei și stricăciunei din lume prin Cuvântul Adevărului, - se impune închegarea neîntârziată a unui amplu și entuziast Front al solidarității românești din exil, în care Români de toate nuanțele confesionale și de toate convingerile politice să-și unească lacrimile și bucuriile, idealurile și pungile. In care, deveniți "o inimă și un suflet", cum scrie în Evanghelie, să ascultăm de o singură comandă, să ne orientăm viața după o singură învățătură, să cântăm un singur cântec de biruință și să credem - da, mai ales să credem - într'o singură posibilitate de mântuire a Neamului Isus Hristos. •

DARLINGUL REGIMULUI MITROPOLIT AL ARDEALULUI

Urmare din pag. 1

că nu vor putea câștiga in contra combinației și cuvântului de ordine ale Regimului, ei s'au pus totuși cu îndărătnicie ardeleană pe poziția de a rămâne fermi chiar la o cauză pierdută pentru a-și salva onoarea. Cinste lor pentru ținuta de salvare a onoarei. Se zice că ardelenii l-ar fi avut în vedere pe Episcopul Vasile Coman al Oradiei. Interesat pentru Scaunul de Mitropolit dela Sibiu a fost și Arhimandritul B. V. Anania, care deși ardelean prin naștere nu și-a jucat cartea cu ardelenii ci cu Bucureștiul. Arhim. Anania a socotit și socotește că după câte a făcut pentru Regim, acestă de mult i-ar fi scadent cu un post de ierarh. Probabil că din punct de vedere personal socoteala are temei și deci e bună, numai că, iată, nu se potrivește cu cea din târg.

Antonie Plămădeală a deținut, în timpul Patriarhului Justinian, funcția de Vicar al Patriarhiei. O poziție cheie în mecanismul de conlucrare al Conducerii Bisericești cu Partidul sau Regimul lui și vice-versa. Felul în care el s'a acomodat cu Partidul de pe această poziție l-a ajutat să devină DARLING al Regimului. Un motiv pentru care atunci când Patriarhul Justinian a murit, el a fost în competiție cu Iustin Moisescu pentru postul de Patriarh. Faptul că Iustin Moisescu a câștigat, a probat că el a fost darlingul numărul 1.

In așteptarea unui Scaun Mitropolitan și de bună seamă că și a altei competiții pentru Scaunul Patriarhal, și după un intermezzo ca Episcop de Buzău -mai mult formal decât real- Antonie Plămădeală a ajuns să preia Scaunul de Mitropolit al Ardealului. Partidul a aplaudat și noul Vlădică dela Sibiu si-a satisfăcut un orgoliu de care e posedat și e fericit. Dar în același timp în massa milioanelor de ardeleni se aude murmurul vorbelor: Doamne, Doamne, ce-am ajuns ? ! Să nu mai putem avea Vlădică din locurile și rândurile noastre. Blestemat timp ! !

Eugen BÂRSAN

POLITICĂ PENTRU TOATE SEZOANELE

Mersul lui Brejnev, proptit de braț ca să nu alunece pe-o coajă de banană, provoacă insomnii în cancelariile apusului: cine va fi mâine deținătorul secerei și ciocanului.

Pentru a deruta lumea Moscova intenționat dă impresia că umblă în zig-zag, pe trei cărări și fără busolă.

KGB-ul, prin agenții din Vest, încurajează manifestațiile pentru dezarmarea nucleară și reducerea armamentului, dar, în același timp, a arestat o duzină de vizitatori trimiși de partidul comunist italian, care au încercat să manifesteze pentru pace sub zidurile Kremlinului.

Populara orchestră de muzică rock "Mașina Timpului", încurajată ca să delecteze pe vizitatorii Olimpiadei, este acum atacată în gazeta tineretului comunist "Komsomolskaya Pravada" pe motiv că "injectează în mii de oameni idei periculoase."

Intre timp alte contradicții:

Pe scena teatrului din Moscova se prezintă piesa dramaturgului Mikhail Sustrov: "Astfel noi vom câștiga".

Eroul principal este Vladimir Lenin, fondatorul Statului Sovietic, iar acțiunea se petrece cu câteva luni înaintea morții eroului (Ian. 1924).

Lenin, reîncarnat cu fidelitate în chip și voce, de actorul Alexander Kalyagin, apare pe furiș în unul din birourile Kremlinului ca să-și caute, printre acte, testamentul politic.

El este dezamăgit când vede că Joseph Stalin a "concentrat prea multă putere în mâinile lui" și s'au omorît milioane de oameni acuzați că ar fi dușmani politici. El ține să-și avertizeze colegii de viitoarele pericole ce le are de înfruntat partidul comunist: "...partidul trebue condus deschis și după legile democratice..."

Alegerea lui Lenin ca erou principal, nu-i o întâmplare. Dintre toți liderii morți, Lenin este singurul care n'a fost încă compromis. (Atenție la ciracii care-l laudă azi pe Niculiță, N.R.).

Sfatul leninist că "Postul de secretar general trebue să fie controlat mai sever de către partid" este răsplătit cu aplauzele galeriei.

Piesa, aprobată de cenzură, îndeplinește condițiile prevăzute de George Orwell în "1984".

Dialogurile se pot citi de sus în jos, de jos în sus și în diagonală, totul este menit de a crea confuzie și pune temelia unei noi cacialmale pe care KGB-ul o pregătește apusului.

"Sunt trei lucruri-spune Lenin-pe care le iubesc mai mult: pacea, pâinea și libertatea, iar libertatea nu poate să vină fără primele două".

Politrucii, în frunte cu Brejnev, au bătut din palme !

Aplauzele își au tâlcul lor.

Moscova spune apusului că pentru respectarea drepturilor umane, comunismul are nevoie de pace și pâine.

Pentru pace, Moscova cere să ne dezarmăm.

Iar în ce privește pâinea, tot noi trebue să avem grijă ca să-l ținem pe Ivan cu burta plină.

Lenin a spus: capitaliștii îți vând și frânghia cu care să-i spânzuri !

Brejnev spune: capitaliștii îți vând și grâul cu care să le faci coliva !

Stroe MOLDOVANU

MICROBUL DIZIDENŢEI

Romeo BRAN

Atât în presa de limbă străină cât şi într'a noastră, a emigraţiei, poate fi întâlnit cuvântul "disident": Cutare e disident, cutare e persecutat pentru că e disident, etc. Acest cuvânt este cel mai adesea asociat cu un fel de aură de martir.

Strict etimologic, disident înseamnă cineva care se opune liniei oficiale a grupării din care, din punct de vedere organizatoric, face parte.

La ora actuală, spre exemplu, Partidul Comunist Italian este disident în ochii ruşilor, opunându-se evenimentelor din Polonia; Chinezii sunt disidenţi pentru Ruşi iar Albanezii pentru amândouă partidele.

Dacă menţinem linia lingvistică, disidenţa română are rădăcini în istoria contemporană. De exemplu: Panait Istrati, după ce a vizitat Rusia Sovietică şi a scris "Spovedania unui învins", a devenit un disident în ochii Cominternului, neraliindu-se la propaganda desănţată, plină de minciuni băloase emise de "intelectualii de stânga", de pe Sărindar. (Ori un exemplu opus: un spion vândut ruşilor, Al. Sahia, ca să nu devină disident, din "disciplină de partid" a scris o carte lunatecă despre soviete, minţind fără a clipi din ochi, pătruns fiind de importanţa minciunii în cultura "de stânga", marxistă). De aceea nefericitul Panait, peste vremuri, încă îmi este apropiat, ca unul ce a fost şi el pribeag.

Istoria recentă e plină de disidenţi. Unul a fost şi Armand Călinescu, care - după cât ştim- a fost în dezacord cu linia Partidului său democrat-istoric. Pentru meritele sale disidente, istoriografia filialei Comintern, din Bucureşti, îl citează ca "victimă . . . a fascismului", el care e plin de sângele nevinovat al celei mai nefericite şi eroice generaţii.

In aceeaşi categorie îl putem încadra şi pe democratul cu cap de pară lunguiaţă, rămas sub numele de Guţă Tătărescu. Vrând să fie şi să rămână politician profesionist (dar cum poţi fi când te cheamă Guţă) a defectat dela linia Partidului său "istoric", a servit ocupantul, a plătit apoi pentru delictul de port ilegal de cap cu ceva ani de închisoare şi în final a lins cisma care l-a lovit ca să apuce din nou un post guvernamental: Sef al unei comisii de repatriere, sau aşa ceva, un fel de capcană de atras naivii scăpaţi în Vest.

Guţă a murit la post. Depus la Biserica Albă am avut plăcerea să văd că nimeni n'a venit la sicriul lui: nici disidenţii nici oficialii. Din categoria "tovarăşilor de drum" avem câţiva disidenţi vestiţi, dintre care foarte notoriu, (se pare că încă în viaţă) mumie vie a trădării de Patrie, este Stefan Voitec. Disident al Partidului Social Democrat de penibilă amintire în cochetăria lui cu doctrina totalitară, ca să'şi salveze ţăcălia lui marxistă dela bărbieritul Jilavei, a sacrificat pe ceilalţi membri ai partidului, mulţi apoi la Canal şi aiurea şi a acceptat postul de lacheu bun la toate în cadrul bordelului politic instalat de ocupant.

După ultimele mele informaţii se zice că la ultima lui aniversare (sper să fi fost ultima !) ar fi încercat să fie disident din nou, atacând verbal dinastia retardatului gângav din Piaţa Palatului. A dispărut din vedere pentru câteva săptămâni şi apoi a apărut din nou la o ceremonie oficială: arăta a ceea ce fusese toată viaţa, o mumie de paiaţă împăiată dând din cap a supunere şi ridicând mâna spre aprobare după direcţia sforilor mânuite de stăpânii dela Moscova.

In închisoare am întâlnit un alt faimos disident, despre care cred că aproape toţi foştii deţinuţi au auzit: unul Vasiliu. Fost frezor, devenit spion în cadrul Cominternului, înainte de 23 August, este închis pentru o perioadă la Văcărăsti, cu alte lepădături ale Neamului, printre care şi cu Chivu Stoica. (Doamne, ce poveşti delicioase am auzit despre acest Chivu, fost Sef al Guvernului şi al năpăstuitei Românii şi care a sfârşit oarecum sinucis într'un acces de idioţenie sexuală agresivă !)

Ieşit afară, Vasiliu este uns un fel de Ministru adjunct la Industrie (frezor, nu?). Datorită creierului său de bibilică alunecă în jos până la treapta de ceva Sef al sporturilor. Dar îl mânca microbul disidenţei. Istoria e neclară. De ce s'a făcut colţos contra lui Dej, el nu spunea. Insinua că ar fi făcut parte din "lotul Pătrăşcanu", ceea ce eu nu prea cred. Cert este că Dej şi-a lichidat repede eventualii contracandidaţi la sinistrul său festin din trupul patriei. Trădător al Tării, Vasiliu continuă să rămână turnător şi în închisoare. Condamnat pe vremea procesului Pătrăşcanu la 7 ani, prin anii 60' era încă închis, adăugându-i-se regulat alte condamnări administrative. Să'l considerăm şi pe el victimă a terorii comuniste pentru că se autostilase disident?

Si pentru că pomenirăm de Pătrăşcanu: iată un exemplu tipic de disident comunist, tămâiat după moarte, aproape martir în ochii unora bolnavi de fetişismul intelectualităţii. Din familie cu bună stare materială, Pătrăşcanu e şcolit şi ajunge absolvent de drept.

Cu tehnica ştiută, perseverentă, insidioasă, este recrutat de Ruşi ca spion în cadrul filialei Comintern din România. Din cei circa 800 de membri ai filialei, cu o compoziţie naţională de peste 90% "Germanică", Pătrăşcanu devine cioara albă, fiind Român şi oarecum pretins intelectual. Fără actul de salvare "a ceea ce se mai putea salva", Pătrăşcanu ar fi fost ieşit la pensie şi îngropat cu ridicolul său carnet roşu de partid. Că se vorbeşte de el, ne e vina lui. Si, la fel, nu are nici un merit de a fi devenit disident. L-au scos dela naftalină liderii partidelor democratice, ca să poată "salva" Tara de fascism şi să o ofere mai uşor Ruşilor, pe tavă. Aveau nevoie de o marionetă comunistă ca să le susţină politica în faţa dusmanului. Si iată-l pe Pătrăşcanu, peste noapte, comunist de frunte şi co-făuritor al "măreţului act" de catrastofă naţională.

Din totalul anonimat în care trebuia lăsat, fălosul şi virilul Lucreţiu a devenit figură publică şi s'a reactivat paronia puterii. De aici şi până la disidenţa contra lui Dej e doar un pas. Dej, mai calificat în mânuirea bâtei, l-a amuţit pe veci.

Am citit că la ultimul Congres al minorităţii profitoare ar mai fi apărut un disident, unul din fondatorii filialei Comintern din 1921, pe nume Constantin Pârvulescu. Disidenţa s'a manifestat pe aceeaşi linie: de ce altul să aibă toată puterea şi nu eu? Nu cunosc adresa şi numărul camerei de spital psihiatric unde e acum tratat de senilitate disidentă !

Ultimul disident s'ar putea să fie fostul ideolog al Partidului, Leonte Răutu care, după o viaţă de crime, ar vrea să fie vedetă şi să'şi cumpere, cu publicitate, izmenele dela Paris.

Lista acestor tipuri de disidenţi aş putea-o prelungi pe încă multe pagini. Am ales, însă, numele cele mai cunoscute de toată lumea.

Am scris aceste rânduri, pentru a trage un semnal de alarmă asupra cuvântului disident.

Cei care se împotrivesc comunismului sub orice formă nu sunt disidenţi, ci luptători. Disident a început să fie o noţiune confuză care, date fiind condiţiile comunismului, poate compromite, poate fi o altă faţetă a tovarăşilor de drum.

Si am să vă dau un exemplu edificator, la îndemâna oricui. Intr'o lucrare extrem de recentă, scrisă de un englez, Chapman Pincher, şi intitulată "Comerţul lor este trădarea" (Their trade is treachery) autorul dovedeşte, cu fapte verificate, cum membri ai Partidului Comunist englez, la ordinul Moscovei, îşi dau demisia din Partid, devin "disidenţi", cel mai adesea cu mare publicitate, cum a fost spre exemplu în timpul Ungariei, Cehoslovaciei, Afganistanului, etc., şi rămân în continuare membri de partid ascunşi, ca sub masca disidenţei să se strecoare în tot mecanismul statal de unde să spioneze în favoarea Rusiei şi să fie gata pentru diversiune şi sabotaj.

Credeţi că metoda este aplicată numai în Anglia ? La fel se întâmplă peste tot, s'a demonstrat cu uşurinţă în Germania liberă, privind disidenţi estici, dovediţi spioni.

Sunt convins, şi într'o zi o voi dovedi, că acelaşi fenomen de trădare sub masca disidenţei se întâmplă şi în mijlocul emigraţiei noastre.

Am mai spus-o şi altădată că, în afara primejdiei directe, făţişe, trebue să fim atenţi şi la Calul Troian care, nu odată, a fost folosit contra noastră.

De aceea subliniez că avem nevoie acum de oameni cu poziţii clare, unde totul să fie alb sau negru.

Avem nevoie de luptători.

A înţărcat bălaia

Ion A.COMAN

"Gândesc privind cu jale-adâncă
la toate câte ies din ţară:
nu tot ce zboară se mănâncă,
dar tot ce se mănâncă -zboară !"

Poezia, scrisă în închisorile din România după venirea comuniştilor, e dureros de actuală. Ce se întâmplă în ţară? România a cerut un împrumut de 65 de milioane de dolari să cumpere . . . porumb dela Americani.

A rămas România fără porumb? A rămas România fără grâu? Cert e că oamenii nu au ce mânca. Dece? S'a vândut tot ce s'a putut vinde, dar Bărăganul e Bărăgan, pământul tot pământ rămâne, răbdător şi darnic. Se zice că dacă în 1907 ţăranii ziceau că "noi vrem pământ", acuma pământul zice: "noi vrem ţărani". Si totuşi nimeni nu ne poate convinge că România nu poate produce destul grâu şi porumb pentru ca populaţia ei să aibă destulă mâncare.

Cu toate acestea România a cerut împrumut să cumpere porumb şi soia dela Americani. Dacă ţinem cont că Reagan a refuzat să mai dea cereale ruşilor, "ghici, ghicitoarea mea" pentru cine vroia să cumpere regimul dela Bucureşti porumbul în cauză?

Ce se întâmplă cu cerealele, carnea, legumele României de nu au oamenii ce mânca? "Zboară !" Dacă ne gândim cât de mare şi flămândă e Rusia nu e greu să ghicim unde zboară. Si nu e dificil a înţelege că România rămasă dincolo de Cortina de Fier nu va ieşi niciodată din criza în care se află pentrucă foamea ruşilor e de nepotolit.

Continuare in pag. 5

IDEEA ROMÂNEASCĂ ÎN ACTUALITATE

Alexandru BERCEANU

Ceea ce s'a petrecut în America în 1980 a fost o revoluție față de cursul istoric din ultima jumătate de secol, după cum și ceea ce s'a petrecut simultan în Polonia a fost de asemenea o revoluție, tot în raport cu această jumătate de secol în care politica lumii a fost condusă direct și indirect de Soviete și comunismul internațional.

Revoluția care s'a petrecut a fost împotriva unei ordini artificiale anti-organice a lumii, care a urmat după mult discutata conferință dela Jalta (4-12 Februarie 1945). Atunci au fost în tratative două părți: una care discuta în termeni cu un anumit conținut, America și Anglia, și o altă parte care discută cu aceiași termeni, numai că pentru ea aveau alt conținut, Sovietele. America și Sovietele discutau pentru viitor, referindu-se fiecare la prezentul și trecutul propriu, Americanii se refereau la democrația în sens occidental și chiar la pace în sens occidental, atunci când spuneau democrație și pace, în vreme ce Sovietele se gândeau la democrația comunistă când spuneau democrație, și la războiul de clasă împotriva întregii lumi, când spuneau pace. Astfel Americanii prevedeau un viitor democratic, Sovietele unul comunist. Americanii nu ajunseseră la simpla constatare că se aflau în "dialog" cu o lume care folosea aceiași termeni însă cu sensuri opuse.

In câtiva ani însă Americanii au constatat această eroare, și după aceea a venit un adevărat val stiințific, sau pe lângă știință, de cercetări consacrate problemelor de "comunicare". Prin anii '50 comunicarea ajunsese o problemă chiar de artă, literatură, teatru, film, și "limbajurile", "codurile" au ajuns noțiuni la îndemâna oricăror jurnalisti sau aflători în treabă. Si s'a ajuns la concluzia nu chiar lipsită de adevăr că un CUVANT poate să declanșeze o catastrofă, dacă "emițătorul" lui nu este exhaustiv înțeles în prealabil asupra sensului corespunzător, cu eventualul "receptor". Plecându-se dela un incontestabil adevăr, în America mai ales, s'a delirat până la refuz în materie de "communication", "semantics" și alte lucruri din ce în ce mai uscate, până la urmă golind chiar filosofia de orice problematică.

Dar la un moment dat chiar masele americane au început să fie cuprinse de o neliniște provocată de tot mai defectuoasa funcționare a termenilor pe plan mondial. Au început să constate, că se tot vorbește de "pace" dar nu încetează cu înarmarea monstruoasă a Sovietelor, până când la un moment dat văd că Sovietele intră în Afganistan, masacrează un popor, și în același timp îi acuză pe Americani că se amestecă în chestiunile interne ale Afganistanului. Atunci Americanii au făcut ceea ce li-se propusese Românilor la ultimele lor alegeri libere, în 1937, adică "au întors foaia", după ce au văzut că e ceva ce nu mai merge cu "communication". Echipa lui Reagan, și Reagan însuși, au arătat care este buba lumii de azi, și anume echivocul termenului "Pace", care înseamnă una pentru Americani și contrariul pentru Ruși. De aceea Reagan a fost ales, ca să-i constrângă pe Ruși să ajungă la unitatea internațională a conținutului unui termen fundamental, cuvântul "pace". Așa că Reagan a făcut o revoluție împotriva abuzului de vorbe goale în politică. Si de asemenea a propus poporului american să-și aducă aminte că pe lângă atâtea drepturi, mai are și niște obligații, față de comunitatea națională și față de lumea căreia la Jalta i-a promis libertate dar i-a dat fără voie sclavizarea sovietică.

Noi recunoaștem că Americanii nu au avut intenția să dea pur și simplu Sovietelor popoare întregi pentruca Rușii să facă ce vor cu ele, și credem că s'au înșelat din cauza echivocului termenului "democrație", împărțit între Est și Vest. Dar nu mai puțin America a făcut după aceea 35 de ani o politică a vorbelor goale, și pe cât a trecut timpul nu a făcut altceva decât să consolideze democrația anti-democratică, anti-americană, anti-umanitate a Sovietelor extinsă peste o treime din Europa ne-rusească.

Pentrucă s'a ajuns la un început de clarificare a Americanilor, este cazul să vedem cum ne încadrăm noi Românii în acest proces de clarificare și ce avem de revendicat pentru viitorul țării și al poporului nostru. Românii au avut pentru ei înșiși, ba chiar și pentru alții, o cale deschisă către mai bine, însă o anumită partidă pe care o putem numi a Românilor care se negau pe ei înșiși, a luat cele mai radicale măsuri pentru ca această cale să nu fie urmată, și așa România a devenit o pseudo-Românie. In cartea de "educație", nu de "ideologie", în vederea primenirii morale a conducerii politice românești, întemeetorul mișcării corespunzătoare de înoire, punea o chestiune fundamentală celor care voiau să intre în această mișcare: știm cu toții că Românul când vine la un partid, se întreabă "ce are de câștigat", dar pentru prima oară, noua mișcare politică cere Românului să se întrebe altceva, și anume "ce sacrificiu trebue să dea".

Azi, după mai bine de 50 de ani, lumea democrațiilor occidentale începe să ajungă la o asemenea răsturnare a mentalității, ceea ce este o revoluție, și iată că în America revoluția se petrece. Luând în considerare istoria lumii din acest secol, ajungem obligatoriu la concluzia că domină în acest secol o voință americană de alt tip decât aceea a fostelor Imperii tiranice, sau mercantile, sau a celui revoluționar de azi, cu statul doică-jandarm-călău, din Răsărit. America începe să aibă "ideea", care cum am văzut s'a născut la noi, la Români, în vreme ce Europa nu mai poate sau nici nu mai vrea să dea vreo "idee" și cedează tot mai mult la "ideologie" pentru a fi înghițită total de Rusia.

Fundamentul "ideii românesti", împotriva oricărei "ideologii", era în cuvânt, în sensul de restabilire a lui prin scoaterea, eroică dacă trebue, din echivocul care îl anulează, cum era la noi cazul cu o demagogie ce nicăeri în Europa civilizată nu exista pe atunci. Se va zice că între România și Statele Unite ale Americei sunt diferențe și disproporții abisale, ca între un sub-continent și o mică țară, așa că nu e posibilă nicio apropiere. Noi credem însă că între toate comunitățile politice născute din culturile europene sunt și vor fi mereu unele asemănări. După cum sunt atâtea probleme specifice și într'o parte și într'alta, sunt și probleme comune, cum ar fi raportul dintre persoană și colectiv, dintre amândouă și stat și de asemenea tot ceea ce se leagă de morala vieții publice, deci implicit și de relația dintre termeni și conținutul lor. Problema "vorbei goale" pe care au pus-o imediat după ce s'a născut România, clasicii noștri din secolul al XIX-lea, Maiorescu, Eminescu, Caragiale și a fost reluată imediat după înfăptuirea României Mari de tineretul mișcării românești dintre cele două războae mondiale, a ajuns cu Jalta o problemă mondială de viață și de moarte. Dela Jalta au trebuit să treacă trei decenii și jumătate până când să-și dea seama Americanii că nu se mai poate amâna fixarea pe plan mondial a termenului "pace". Așa că ne aflăm în pragul a ceva nou, care nu va fi o "nouă Jalta", ci o adevărată "contra-Jalta". Adică vorbele vor recăpăta un conținut unitar pentruca lumea să iasă dintr'o ordine anorganică și să-și refacă ordinea organică. De aceea noul regim din America a pus în derută vechea clientelă rutinară care se consolase cu acceptarea "păcii în doi peri" considerând că oricum viitorul este al Sovietelor. Faliți totali din acestia avem și noi pe urmele lui 23 August 1944, al cărui efect a fost dublu: România a fost sovietizată și toate resturile democrației noastre istorice spulberate. Marile victime, ca George Brătianu sau Maniu, și atâția alții, sunt victimele celei mai îngrozitoare trădări care a existat în istoria neamului românesc.

Plecându-se dela ratarea istorică pe care o reprezintă 23 August 1944, nu se poate ajunge la nimic, așa că altul urmează să fie punctul de plecare al revendicărilor în vederea unei Românii viitoare. Plecarea nu se poate face decât dela "ideea românească" însăși, pentrucă numai pe baza ei se poate formula o "mare chartă a libertății românești". Pentru stabilirea substanței unei asemenea "charte" este nevoie de toți românii capabili de-a activa câte ceva din "ideea românească" deci fără micile ticuri dacă nu chiar vicii din apropiatul trecut politic românesc.

Nu încape îndoială că există în vechea emigrație românească o parte piezișe, zăcașă, răzbunătoare în gol, din cauza căreia nici până acum, în vreo 35 de ani, nu s'a ajuns la nicio unitate politică românească în libertate. După cum există și altă parte mereu deschisă, care nu trăește pe bază de discriminări și încriminări, și numai aceasta va putea să adune forțele românești împreună, cu ceea ce are mai lucid, mai inteligent, mai corect și mai dinamic, noua emigrație, care începe de prin 1960 încoace. Acum 50 de ani și mai bine era prea devreme, dar acum a venit timpul ca Românii să se facă și ei înțeleși, plecând dela "ideea românească" nu dela vreo ideologie, obsesie, superstiție sau calcifiere "istorică".

La rândul ei ideea românească este implicată în ideea europeană iar aceasta e cuprinsă în ideea creștină. Azi "ideea europeană" în care trebue să devenim operativi, este una cu "ideea atlantică". Altfel neamul românesc moare în ideea eurasiatică.

•

A înțărcat bălaia

Urmare din pag. 4

Ca să mai potolească spiritele, P.C.R.-ul a inventat o altă mascaradă: demonstrațiile pentru pace. Sperie-i pe oameni cu războiul și atunci, bucuroși că nu sunt pe front, or să accepte mai ușor foametea. Să fim clari: românului nu-i este teamă de război. De războiul care ar aduce LIBERAREA de sub jugul rusesc. Dar, în s'tuația actuală, România nu ar putea să lupte împotriva Rusiei. Dimpotrivă, România și Rusia făcând parte din același bloc militar, în cazul unui război mondial ar fi aliate împotriva "dușmanului comun" care, în momentul de față, nu vrea să le mai dea de mâncare.

Orice copil de școală din țările de după Cortină știe că, prin definiție, comunismul este atunci când fiecare muncește după posibilități și i se dă după necesități. Definiția a plăcut mult leneșilor, dar după zeci de ani după "Marea Revoluție Socialistă din Octombrie" (cum i se zicea la școală marii catastrofe) când oamenii au din ce în ce mai puțină mâncare, definiția începe să se explice. Pentru că nimeni nu precizase cum se calculase "a munci după posibilități" și "a avea după necesități". Si, iată, la 38 de ani dela VANZAREA României ce înseamnă comunismul: a munci pe rupte și a mânca pe . . . cartelă !

Si asta nu e tot. Dacă ne gândim că, după concepția Partidelor Comuniste, România nu a ajuns încă pe "culmile comunismului", adică, cu alte cuvinte, ce a fost a fost, dar să vedeți ce o să fie, ne explicăm fără nici o greutate de ce se fuge din țară cu, sau fără pașaport, muncitor, sau ștab, comunist, sau necomunist.

Ion A. COMAN

Cititi şi răspândiţi "Cuvântul Românesc"

S. FUMAGALI

punct și virgulă ;

DESPRE STOMAC ŞI TRANSCENDENT!

Nu cred că Domnul Dinu, (cum auzisem că-l cheamă), să fi fost interesat de probleme filosofice, deși viața lui era bazată pe diverse raționamente: bunăoară, el știa că sculându-se foarte de dimineața, urma să ajungă foarte departe, și că: cine fură azi un ou, mâine, (specializat), cine știe ce funcție importantă obține.

In ceea ce-l privea, el urma să ajungă responsabilul unui mare magazin, (poate a și ajuns între timp, Istoria în general e grăbită), și făcând parte din explozia demografică, ca finalitate îi era de ajuns.

Fetele din Magazin, se mai plângeau de șale, (la cărat), de salariu strâmt (în posibilități) , de una, de alta; însă Dl. Dinu era veșnic fericit: sănătos, bine întocmit fizic, tânăr, înfipt, (termen local, aici s'ar traduce prin AGRESIV), avea tot viitorul în față, și - normal - trecutul în spate, (nu ne referim la protuberanțe) . . .

Intr'o zi, au intrat în Magazin două doamne în vârstă, (pe limba tinerilor: două cotoroanțe). Căutau ceva, probabil pentru dieta lor de mumii în viață și n'au găsit. Dl. Dinu, fiind cu ochii în 4 (8,16 etc.), fiind peste tot ca un Zeu al comerțului local, s'a deplasat în viteză până la ele și, negăsind nici el produsul, le-a recomandat altceva. Doamnele au refuzat pe motiv de sensibilitate gastrică, ceea ce a intrigat spiritul D-lui Dinu obișnuit să consume orice fel de aliment. De aici au ajuns la un fel de conversație în care Doamnele spuneau că pentru ele nu mai contează alimentele, trăiesc mai cu nimic și sunt mulțumite, mai ales că nu peste mult timp, urmează să-și DEA IN PRIMIRE, (asta era expresia D-lui Dinu, ele s'au exprimat mai sofisticat, pomenind de moarte). Nu se temeau de ea; o așteptau cu seninătate, cum ar fi asteptat o vizită. "Io-te !" s'a mirat grozav de mult Dl. Dinu, (care ar fi primit o astfel de vizită cu pumni, palme și picioare în gură date Doamnei cu coasa). "Cum Doamne ? !" Si nu-și mai încăpea în piele de interogație. Va să zică, există și din astea, nebune care merg la moarte ca la bal. Bătrâne, bătrâne, vedea el că nu mai erau bune de nimic, (ca să ciupești la ele) . . .

Si astfel a ajuns Dl. Dinu foarte aproape, (am îndrăzni să spunem, periculos de aproape), de drumul transcendentului.

Că el n'avea de ce s'o ia pe acolo, înțelegem. Dar că putea din când în când, (hai să zicem Dumineca), să mai dea o raită, informativă, poate nu i-ar fi stricat. Ar fi aflat astfel că pe lume există nu numai pietre ci și arbori care se spală cu nori, că stomacul e un suveran cu multă influență dar că în final e o biată bășică musculoasă pe lângă palatul creerului, și că tari suntem până putem, după aia tot niște simple celule divizibile rămânem în infinit.

Dar, neavând siguranța de sine a D-lor Dinu de pretutindeni, probabil că judecăm cam pesimist. (Oare ?).

•

MIŞCAREA IDEILOR: LECŢIA POLONIEI

Cronographus ANONYMUS

Dacă este adevărat că Revoluția Franceză a fost mai mult sau mai puțin proptită în ceea ce avea ca idee democratică și civică prin dictatura unui militar, printr'un fel de cezaro-revoluționism, tot adevărat este că în Polonia nu poate fi salvată revoluția sovietică de un gradat al unei armate cu numele "poloneză", dar care nu e poloneză nici ca doctrină, nici ca destinație, nici prin nimic altceva decât prin "carnea de tun indigenă", organizată de Soviete și pusă în serviciul unei ideologii, al unei doctrine și al unei destinații strategice ale imperialismului sovietic.

Toți specialiștii presei mondiale în materie de politică sovietică au fost unanim de acord asupra acestui străveziu adevăr la mintea cocoșului, cum se spunea la Bucuresti. La 13 Decembrie 1981 nu a fost în Polonia niciun fel de "lovitură de stat", ci în cadrul comunismului de război s'a luat o măsură de urgență a regimului care se dizolva. Deci s'a trecut pe față la forță, și țara a fost pusă sub stare generală de arest. Lovitură de stat era dacă armata desființa regimul comunist sovietic. Deci s'a petrecut doar o remaniere violentă a guvernului de satelit sovietic, lucru pentru care a fost însărcinat de Soviete un om de încredere, format de Soviete. Acesta face un fel de figurație "bonapartistă" într'un fel de stat formal numit "polonez", purtător însă al unei revoluții ce nu are în ea nimic polonez. Asa zisa "armată poloneză" a fost pusă pe picioare de Ruși, care dela început instalând un guvern al lor botezat "polonez", și-au pus în el chiar un Rus ca Ministru al Armatei. Ceea ce nu au mai făcut în nicio țară satelită.

Rusii au asasinat la Katin 14 mii de ofițeri polonezi, asa că "armata revoluționară" din noua Polonie era dela început o farsă, o simplă "atrapă" care să flateze patriotismul polonez. Această armată era dela început îmbibată cu Ruși și cu doctrină sovietică, iar Iaruselski era un fel de "național" cam ca Bodnăraș. Această armată "atrapă" era formată și ținută în rezervă pentru ora H, care a sunat la 13 Decembrie 1981. Ulterior s'a aflat însă că la puțin timp după apariția lui Walesa a început pregătirea unei miliții "de șoc", compusă din drojdia societății poloneze, în care au fost adunați cu zecile de mii delicvenți incurabili, care existau și în Polonia ca în toate țările lumii. In toată presa Occidentului, afară de cea comunistă, s'a scris despre bestialitățile acestor arnomali asmuțiți, drogați, alcoolizați, îndopați cu hrana care lipsea populației.

Bine înțeles că și partidul comunist avea "garnitura" lui de ultimă rezistență, adică o serie de satrapi stalinisti deznaționalizați, descreștinați și demonizați prin sovietism intens. Totul era bine organizat, ca un fel de sandwich cu trei straturi: 1. figurantul fălos, armate în uniforme poloneze si cu "fastul burghez" de înainte de război, 2. stalinistii de fund ai partidului și 3. zombii miliției.

A fost foarte usor să se desființeze material o mișcare nepregătită în niciun fel, nici pentru guerilla sau terorism sau război civil, nici pentru acțiuni conspirative subterane, procedeele ei fiind pur civile, civice și democratice, la lumina zilei. Si tocmai aceasta a pus în mare dificultate forța ocupației bolsevice. Planificatorii represiunii au fost în cea mai proastă postură posibilă, pentrucă nu se ciocneau de nicio rezistență fizică, pretinzând stupid în același timp că "evită războiul civil", pe care nici nu-l voise, nici nu-l pregătise nimeni. In acest fel șeful "voinicilor mercenari", Iaruselski, nu poate să apară lumii altfel decât ca un simplu agent provocator la ordinele stăpânului sovietic. In Polonia, falimentul sistemului comunist, atât de evident în toate țările comunizate, s'a dat pe față printr'o violență nejustificată în niciun fel, pentrucă bancruta economică a țării nu se datora unor greve, care față de unele greve din Anglia, Italia, sau Franța, au fost floare la ureche. Pe noi ne interesează ce învățământ avem de tras noi Românii din ceea ce s'a petrecut și se petrece în Polonia.

Primul învățământ pe care putem să-l tragem este faptul că într'o țară comunismul a fost constrâns exclusiv cu arme morale să se dea pe față, și să-și dea astfel arama pe față, arătând că este o doctrină a violenței, a războiului permanent nu a păcii, a războiului civil permanent nu a dreptății sociale, o doctrină a celei mai totale violențe din istorie care se desfășoară sub ochii noștri.

Al doilea lucru pe care putem să-l avem spre învățare din ceea ce s'a petrecut în Polonia este ceea ce spune proverbul: ulciorul nu merge de multe ori la apă. De două ori, intervenția directă, necamuflată, a mers, în Ungaria și în Cehoslovacia. A treia oară nu a mai mers, și a trebuit să se recurgă la subterfugiul "armatei naționale", care însă nu era decât o armată sovietică, cu soldați indigeni. Așa că, deocamdată, ulciorul a crăpat. Rămâne de văzut cum se va sparge, pentrucă neputând merge de multe ori la apă, "ulciorul ori se sparge, ori se crapă". Acum, întâi a crăpat.

Dacă or fi fost Polonezi care efectiv credeau că au o "armată națională", acum nu prea mai există Polonezi de acest fel, așa că au rămas siguri doar de ceea ce-i susținuse și mai înainte, credința lor creștină. Biserica este pentru Polonezi un sprijin care Românilor le lipsește. E drept Românii nu au în țară o armată pe care s'o ia în serios, dar nu au nici o Biserică, serioasă ca în Polonia. Există fără îndoială oameni serioși în rândurile clerului, dar Instituția Bisericei e slabă. Dacă pe de-o parte Românii nu pot fi amăgiți cu o armată de fațadă, pe de altă parte nu au nici zidul Bisericei să se sprijine. Si ceea ce este foarte grav e faptul că în România tradiția a fost aproape integral distrusă. Așa cum la Români în istoria lor de peste un mileniu, Biserica a fost mai mult a țăranilor decât a erarhiei, și tradiția a fost tot a lor mai mult decât a Universității, pe care nici n'au avut-o. De aceea dizolvarea țărănimii a dus la o mare criză a tradiției în România, în timp ce în Polonia tocmai tradiția a dat putere rezistenței față de comunism.

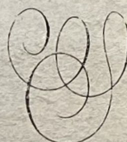
Ceea ce la un moment dat, între cele două războae mondiale, a fost o superioritate a Românilor față de Polonezi, a fost așa fel desființat de bolșevism încât ne întrebăm cum se va ajunge și în România la constrângerea care-a operat în Polonia, pentruca să se dea ireversibil pe față neputința comunismului de a crea o lume vie și viabilă. Față de Polonia, în anii dintre cele două războae mondiale, România avea superioritatea unei vieți culturale mult mai adânci. In România a fost o efervescență spirituală care n'a existat în Polonia, mai bogată în tradiție a Bisericei și a Universității, dar mai săracă atunci în actualitatea gândirii. Polonia nu a avut ce-a avut cultural România în acea epocă. Românii ajunseseră la o renastere a tradiției, ajunseseră efectiv la "ideea românească" în adâncime, care includea ortodoxia, țărănimea, monarhia, fără "clericalism", "luptă de clasă" ori "cezarolatrie". Din nefericire aceste componente ale "ideii românesti" au fost compromise chiar înainte de-a veni ocupația comunistă, prin erarhia de atunci, prin politicienii de atunci și prin defecțiunile vicioase ale monarhiei. Dar în afară de aceste sprijine care s'au dovedit incapabile, ideea Românească a fost foarte vie în cultură, și a dat jertfe de cea mai nobilă speță. De aceea ocupația comunistă a atacat așa de crunt două resurse ale tradiției: lumea țărănească și cultura. Aceste surse ale tradiției au fost mult mai rău atacate ca în Polonia, unde țăranii au rămas cu pământul lor, iar cultura s'a desvoltat ceva mai liber, menajându-și condiții mai civilizate. Aceste mari deosebiri dintre noi și Polonezi ne-au lăsat pentru ultima probă a ulciorului, căruia ne întrebăm ce urmează a-i veni definitiv de hac. Nu știm.

Singurul lucru pe care începem a-l sti este că în Polonia partidul comunist nu va putea fi repus pe picioare de gradatul care este acum de serviciu. Si nici nu se stie ce va putea să-l repună. Polonezii au un standard civic general foarte ridicat, sunt oameni cărora nu li-se poate sufla în ciorbă cu una cu două. Cu mișcarea lui Walesa au arătat că nu mai suportă excrocheria comunistă, așa că nu mai pot fi dominați cu niciun fel de bolșevic, dela Giereck până la Iaruselski.

La această supra-saturație a excrocheriei s'a ajuns și în România, dar acolo denunțarea ei, cu protestele literare și sindicaliste, a fost un moment prea scurt, prea puțin cunoscut de grosul populației. In Polonia toată lumea știe de ce este vorba. Așa că în orice caz de acolo începe sfârșitul. La care cu siguranță va contribui și România, când nimeni nu se va mai astepta.

Sovietele nu mai au nicio soluție în Polonia, ceea ce este fără îndoială foarte primejdios. Pentrucă ori Sovietele deportează toți Polonezii în Siberia, ori deslănțue războiul de ocupație a întregii Europe, până când în Polonia nu li-se putrezește total terenul sub picioare, ceea ce în câtiva ani cu siguranță se întâmplă, ori într'un timp relativ scurt se retrag în granițele proprii. Dacă "tertium non datur", cu atât mai puțin al patrulea, dar cum niciodată nu suntem siguri de nimic să vedem totuși care ar putea fi. Acest al patrulea ar fi o indefinită acceptare a putrezirii terenului de sub picioare în Polonia, care va costa însă tot mai mult, așa cum și Cuba costă 80 de milioane de dolari zilnic.

Intr'un fel sau altul, în Polonia a început pre-liberarea României, și aceasta e principala învățătură pe care o tragem, dar dacă Românii se culcă pe cea ureche, nu le pică liberarea din cer. Exemplul polonez este dat istoriei ca să încurajeze popoarele asuprite să-și caute liberarea interioară, pentrucă așa ceva s'a consumat în Polonia. Acolo s'a petrecut un proces de liberare interioară, și pentru acea liberare mai subtilă decât simpla liberare politică, oamenii s'au sprijinit pe o credință. Pe tradiție. Cum aceasta Românii o au în natura lor, cam zăticnită de bolșevism, ei pot să și-o reactiveze, dacă oamenii de cultură încep să se mai despolitizeze și se mai curăță de agnosticismul în care s'au încleiat și se mențin, fie pentru sănătatea fondului literar, fie pentru un pașaporțel, fie pentru comoditatea unei sinecure cât de mici. Nu e nevoie de manifestări spectaculare, ci de niste mărturisiri și de credință, după atâtea gargariseli patriotice fără niciun conținut. Polonezii au pregătit drumul acestei cotituri fundamentale pe care Românii, care au dat ce-au dat între cele două războae mondiale, au obligația s'o facă în imperiul colonial bolșevic.

Prezumpţia numelui

Radu BUDIŞTEANU

Ce este numele ?

O proprietate sui-generis, inalienabilă și imprescriptibilă.

Planiol, acest clasic al școalei juridice franceze, definește numele drept o rubricare de poliție. M'a surprins totdeauna această catalogare lipsită de sensul înalt al personalității umane. E ca și cum ai grupa animale sau materiale: grupul A Nr. x, grupul B Nr. y, etc.

Numele nu e un simplu element de fișe. Numele este o sinteză.

Mă gândesc la definiția pe care o dă Renan națiunii. O națiune nu e o simplă grupare umană, o expresiune numerică. Națiunea are un trecut comun, o comună voință de a trăi laolaltă, un același ideal. Națiunea este compusă mai mult din morți decât din vii.

Deci națiunea nu este numai un vocabul. Ca și numele, ea este sânge.

Acesta este sensul real al numelui. El este totodată un semn exterior definitoriu al unor calități (ne referim la aspectul pozitiv) care la unii poate însemna ereditate, la alții, însușiri strict personale.

In țara noastră, de exemplu, un Cantacuzino este încărcat de ereditate; Dumitru, fiul lui Ghiță Ioan, negustor din Ploiești, n'are ereditate, dar prin însușiri personale, el devine Take Ionescu.

Cel ce face parte din prima categorie poate avea, sau nu, valoare personală. Din cea de a doua, nonvalorile sunt excluse prin definiție.

Deci, ereditatea poate fi substanțială, sau numai biologică.

Substanțială: când numelui îi corespunde un conținut; biologică: în această ipoteză numele, falacios, face funcțiune de cec fără acoperire cerebrală.

In profesiunea mea au fost maeștri care puteau sta alături de orice fruntaș al Barei occidentale. La fel la Universitate, sau în orice domeniu de activitate intelectuală (ca și în altele). Sunt nume care revin dela sine în memoria oricărui om cultivat. Dar, în genere, urmașii n'au constituit decât aproximativ o descendență. Un fel de proletarizare a nobleții intelectuale. Patrimoniul în sens superior, nu s'a transmis. In acest mod, în unele țări, creindu-se un vid pe care natura lucrurilor nu-l putea suporta, au apărut uzurpatorii, adică o nouă categorie, fără ereditate, fără valoare individuală și, implicit, fără descendență, ci numai cu trufia puterii brute.

(Nu vreau să discut aci prezumpția numelui în cadrul dinastic, deși, lărgind sfera, constatăm și dinastii neîncoronate).

Numele constituie o prezumpție în sensul conjecturii, dar nu o prezumpție în sensul fatuității. Această prezumpțiune nu este juris et de jure, ci este juris tantum. Dacă descinzi dintr'un părinte sau bunic deosebit de capabil, nu înseamnează prin aceasta chiar că și tu, descendentul, ești deosebit de capabil. Poți să nu fii. Orice judecată bazată pe o aparență, în speță aceea a numelui, este eronată. Fiul lui Clemenceau n'a fost, implicit, Clemenceau; fiica lui Churchill n'a fost Churchill. (In aceste cazuri și altele similare, joacă definiția de rubricare polițienească a lui Planiol).

Așa dar, după cum, într'o colectivitate organizată după criterii obiectiv valabile, nu poate fi înlăturat cineva fără ereditate, pe o prezumpție defavorabilă: "n'are un nume", tot așa nu poate fi impus cineva numai fiindcă "are un nume". Spune-mi, dacă vrei, cine a fost tatăl și bunicul tău. Te ascult; dar arată-mi, mai ales, cine ești tu. Bastonul de mareșal nu se află în leagăn, ci în cartusieră. Coroanele s'au găsit mai adesea în leagăn. Nu cele napoleoniene.

Sânge, numele se transmite prin sânge. Câteodată, prin ficțiune, și prin adopție, care, la Romani, imita natura. Deși este un bun succesoral și patrimonial (patrimoniu moral), el nu poate fi obiect de tranzacție, cum sunt celelalte elemente patrimoniale. O jurisprudență a Casației franceze statuează că purtarea abuzivă a unui nume, chiar centenară, nu operează prescripție. Această conservare familială pe care o societate fondată pe baze de Drept o impune, îi determină caracterul specific și valoarea.

Numele este o stringență. Si dacă l'ai moștenit și dacă îl creezi tu, trebue să fii demn de el. Numele nu conferă drepturi. Numele impune obligații. Cu cât mai sus, cu atât mai severe.

Deci, numele eminent nu poate fi purtat oricum și nici de oricine. Selecția numelui prin persoană, nu selecția persoanei prin nume.

In ceea ce privește uzurpatorii situațiilor creatoare de nume, ei nu pot avea pentru ei și urmași, decât soarta tuturor uzurpatorilor: dispariția în neant. Toată grija trebue concentrată asupra nealterării substanței colectivității naționale. ■

GERMANII DIN ESTUL ȘI SUD-ESTUL EUROPEI "VECINI" AI POPOARELOR-GAZDE

Continuare la articolul din nr 67 (Noembrie 1981)

D.C. AMZAR

II. ARTA ȘI LITERATURA

Despre situația literaturii germane din Țară aduce interesante și dramatice informațiuni articolul ardeleanului Hans BERGEL, care și-a făcut studiile la București: "Imaginea lumii divizate - literatura de limbă germană în ultimele trei decenii în și din România" (p. 223-229). Autorul, el însuși scriitor de mâna întâia, prezintă - și reprezintă - drama acestei literaturi, când spune că ea nu oglindește câtuși de puțin evenimentele dramatice prin care a trecut - și trece - alături de marea masă a poporului român, populația germană după încheierea armistițiului-capitulare dela 23 August 1944. O ultimă încercare de salvare a libertății de constiință a scriitorului și a responsabilității lui personale față de cititori a fost făcută de scriitorii Erwin WITTSTOCK (mort 1962), Oskar CISEK (mort 1966) și Alfred MARGUL-SPERBER (mort 1967) cu ocazia "Congresului scriitorilor germani din România", care a avut loc la București pe la mijlocul anilor 1950, când - Cei trei mari bărbați în vârstă-au reprezentat, în prezența celor mai înalți reprezentanți politici din București, cu o claritate, de care marele public n'a luat niciodată cunoștință, punctul de vedere estetic-umanist împotriva celui ideologic-dogmatic" (p.225). Câtiva ani după aceea, în 1958, regimul și-a luat revanșa, arestând cinci scriitori, între care și autorul nostru, cărora în 1959 le-a făcut procesul de rigoare la Cluj, acuzându-i, prin glasul unui conațional, că "toți cinci n'au salutat sistemul, n'au cântat revoluția și țelul ei: reînnoirea socialistă" (Hanns ÉLISCHER). Zece ani mai târziu au fost reabilitați.

Intrucât sub regimul actual nu se poate scrie decât sub controlul cenzurii, autorul, ca mulți alții înainte și după el, a luat drumul Refugiului, unde libertatea scrisului e garantată și respectată de guvernele Statelor-gazde. Scriitorii din lumea liberă sunt singurii în situația de a prezenta opiniei publice mondiale adevăratele stări de lucruri din Țările socialiste în opere originale. In Țară se observă în ultimii ani o anumită preferință pentru vers, în care, spre deosebire de proză, metafora și alegoria oferă o mai mare libertate de exprimare și de critică deghizată, dar plină de subînțelesuri.

In ce privește literatura tradusă, autorul recunoaste că în România, mai întâi "populară", apoi "socialistă", s'a tradus foarte mult din românește în germană și din germană în românește. Cel mai mare tiraj (2 milioane de exemplare !) l-au înregistrat Basmele Fraților Grimm. In rezumat Hans Bergel oferă un bogat material informativ și o mare siguranță în ce privește judecățile de valoare. Tot Bergel este și autorul unui al doilea articol despre cea mai importantă revistă a Șașilor dintre cele două războaie mondiale: "Klingsor" (Brașov 1922-1939), al cărei mentor a fost Heinrich ZILLICH (p. 218-223).

Carl GORVIN, originar din Sibiu, cu studii de Muzică și Drept la universitatea din București, semnează capitolul "Teatrul German în Ardeal" (p. 243-248). După un scurt istoric al teatrului la cele trei naționalități ale Ardealului începând cu anul 1550 până în preajma primului război mondial, partea a II-a a articolului e dedicată teatrului german dintre anii 1918 și 1944. Cel mai important eveniment din această epocă a fost înființarea "Teatrului național german în România" în anul 1932 în urma unei dispoziții a guvernului N. IORGA, a cărui rodnică activitate a luat sfârșit odată cu ieșirea României din alianța cu Germania Reichului al III-lea. După război au luat ființă abia în 1953 o secție germană la Teatrul de Stat din Timișoara, iar în 1956 la Teatrul de Stat din Sibiu, când secția dela Timișoara a fost ridicată la rangul de "Teatrul german de Stat". Relațiile dintre ansamblurile naționale dela diferitele Teatre de Stat (la Sibiu germano-român, la Cluj româno-ungar, la Timișoara: germano-româno-maghiar) sunt bune. Teatrul maghiar de Stat se află la Târgu-Mureș, unde funcționează și un Conservator dramatic.

Scurt, nuanțat și impresionant povestește Georg DROZDOWSKI, originar din Cernăuți, trecutul și sfârșitul teatrului în Bucovina, numită de populația germană și "mica Austrie" din cauza caracterului ei multinațional: români, germani, ruteni (numiți mai târziu ucraineni), evrei. La început scene improvizate și trupe de ocazie în tot cursul secolului al XIX-lea, până când în 1905 s'a inaugurat teatrul stabil din Cernăuți, al cărui repertoriu se întocmea la Viena, după exemplul teatrului din Timișoara. Teatrul din Cernăuți a fost ocupat de studenții români la 2 Ianuarie 1922 declarându-l "Teatru Național" (român). In urma acestui eveniment fiecare naționalitate și-a organizat teatrul propriu: germanii, ucrainenii, polonezii și evreii, care - aceștia din urmă - frecventau dealtfel și reprezentațiile germane. Teatrul Național (al Românilor) a funcționat sub direcția lui Victor Ion POPA. Toată această varietate multinațională a luat sfârșit în 1940, când armata roșie a ocupat Bucovina de Nord, inaugurând un altfel de "teatru", de pe scena căruia reprezentanții tuturor naționalităților bucovinene se întreceau în trimiterea de telegrame omagiale potentaților din Moscova în sunetele "Internaționalei" și în prezența unui public care se ridica la comandă ! Cortina fostului Teatru, luminată de un "răsărit de soare", a căzut grea ca de plumb - oare pentru cât timp?

"Teatrul german din Timișoara în secolele XVIII și XIX" e prezentat de Maria PECHTEL, originară din capitala Banatului, instructiv în toate privințele și interesant în legătură cu raporturile de "vecinătate" dintre populația germană și stăpânirea maghiară, care, mai ales dela 1882 înainte, și-a impus preponderența prin introducerea limbii maghiare ca limbă oficială (1892) în toate domeniile de activitate publică, pentru ca din Martie 1899 conducerea orașului să dea licența Teatrului numai la trupe unguresti. Ziarul "Temesvarer Zeitung" a înregistrat evenimentul cu cuvintele: "Pe scena germană din Timișoara a căzut cortina pentru totdeauna!" Dar această profeție, în împrejurările date foarte explicabilă, nu și-a păstrat valabilitatea decât până la începutul anului 1920, când "arta dramatică germană" și-a reluat locul pe scena teatrului din Timișoara, care în 1953 a primit din nou denumirea de "Teatru german" (p. 260).

Aurel EMERITZY, originar din Slovacia, semnează două studii: "Muzica cultă în Slovacia" și "Muzica cultă ungară". Din ultimul reținem pe compozitorul Bela BARTOK, dela nașterea căruia (la 25.3.1881) s'au împlinit anul trecut o sută de ani. Pentru tematica volumului de care ne ocupăm personalitatea lui Bartok e reprezentativă din mai multe puncte de vedere: e născut în Ardeal, la Sân-Nicolaul Mare; tatăl i-a fost ungur, mama germană. Rămânând orfan de tată încă din copilărie, creșterea și educația lui au revenit mamei. Mediul multinațional al Ardealului i-a trezit interesul pentru muzica populară a tuturor națiunilor și naționalităților din Sudestul european. In 1940 a părăsit pentru totdeauna Ungaria. La sfârșitul concertului de radio, publicul l-a rugat să execute un supliment și el a ales cântecul foarte popular la Unguri: Elindultam szep hazambol (Am plecat din frumoasa mea Țară !). A emigrat în Statele Unite, unde, cu toată celebritatea de care se bucura, a trăit în condiții modeste, stingându-se la New York la 26 Sept. 1945.

Ultimul capitol al cărții: "Contacte între Germani și Români în Muzică" scris de Gottfried HABENICHT (născut 1934), originar din Timișoara și specialist în etnologia muzicală, cu studii la București. Autorul amintește mai întâi că prima operă germană "Dafne" se datorește "contactului" pe care autorul ei, Heinrich Schutz, german din Saxonia și "părinte al muzicii noui germane" cu Martin Opitz din Silezia, la rândul lui "părinte al literaturii mai noui germane", care i-a pus la dispoziție libretul după un alt "părinte", acela al melodramei italiene, Ottavio Rinuccini (1562-1621), autorul primei melodrame: La favola de Dafne (1594). Versiunea germană a fabulei sub formă de operă a fost creată cu ocazia căsătoriei Landgrafului de Hessen cu ducesa Sofia Eleonora de Saxonia la 1.4.1627. Deși partitura nu se cunoaște, Habenicht presupune și în cazul lui Schutz același interes pentru "muzica timpului", pe care l-a dovedit colaboratorul său Opitz față de muzica populară din Ardeal din prima jumătate a secolului al XVII-lea, așa cum reiese din câteva versuri ale poemului său de factură stoică, întitulat "Zlatna sau liniștea sufletului", conceput în anii șederii lui în Ardeal ca profesor la școala germană din Alba Iulia (1622-23). Același interes l-a arătat muzicii românești din Ardeal și istoricul Johann Troster în opera sa "Das Alt und Neu Teutsche Dacia", apărută în 1666 la Nürnberg, în care vorbește de "păstorii români și cântecele lor din caval, pe care nici Pan împreună cu toți zeii nu le-ar putea imita". Tot în secolul al XVII-lea muzicianul Daniel Speer, originar din Breslau, deci compatriot al lui Opitz, a folosit în baletul său "Eulen-Spiegel" (1688) o melodie populară din Moldova, sub pseudonimul Dacianischer Simplicissimus în amintirea timpului petrecut în această parte a Țării noastre.

După această introducere de caracter istoric autorul trece la tema propriu zisă a studiului său: "influența reciprocă în domeniul muzical dintre Români și Germani (în primul rând Sașii din Ardeal și Svabii din Banat)" stabilind mai întâi, într'o analiză de specialitate, deosebirea esențială de structură și mentalitate muzicală dintre cele două popoare. Singurul punct de contact și influență a muzicii populare românești asupra celei săsești sunt bocetele Sașilor, în special în regiunea Bistriței. De o influență reciprocă însă, conchide Habenicht nu poate fi vorba, muzica românească păstrându-și specificul ei, după cum constatase și Martin Opitz în prima jumătate a secolului al XVII-lea.

Trecând la situația din secolul al XVIII-lea autorul înregistrează, după Del Chiaro, un "concerto di trambe et timpani alla tedesca" în anul 1718 la curtea domnească din București, deci sub domnia lui Ioan Mavrocordat (1716-1719). Primul care a transpus cântece populare românești pe note a fost istoricul Franz Josef Sulzer, autorul cărții "Geschichte des transalpinischen Daciens" (1781 / 82). La începutul secolului al XIX-lea un anonim publică în anii 1814, 1821 și 1822 în ziarul din Leipzig "Allgemeine Musikalische Zeitung" cântece populare din Principate.

Spre deosebire de Principate, în care predomina muzica orientală, situația din Transilvania și Banat se caracteriza, datorită legăturilor pe care Sașii le întrețineau, mai cu seamă dela Reformă încoace, cu patria lor de origină, prin cultivarea muzicii europene. Avântul pe care l-a luat muzica corală , ca și cea instrumentală, la Românii ardeleni, se datorește exemplului pe care li-l ofereau Sașii. In Banat, la Chizătău, exista în 1857 un cor țărănesc ! Primul muzician român cu studii în Germania a fost compozitorul, profesorul și dirijorul Gheorghe Dima (1847-1925), care a introdus muzica vocală în Ardeal în dubla sa calitate de dirijor al celor două asociații corale, română și germană, din Sibiu.

Habenicht ține să remarce cu această ocazie că activitatea corală la Românii ardeleni a avut în secolul trecut în primul rând un caracter politic-militant și citează ca exemplu cazul corului din Lugoj, care a ieșit în 1869, în urma anexării Transilvaniei de către Ungaria, - ca din pământ-, la început sub conducerea dirijorului german din Lugoj, Josef Czega, mai târziu, atingând apogeul în 1905, sub conducerea lui Ion Vidu, a cărui compoziție corală "Peste deal" exprima sub forma unei idile sentimentale dorul Românilor ardeleni de unire cu frații de dincolo de munți.

In ce privește Principatele - la început fiecare în parte, apoi unite, înfsârșit România vechiului Regat-Habenicht constată pe bună dreptate o deosebire de orientare față de Românii transilvăneni: în general frații de dincolo erau orientați în toate domeniile de activitate spre cultura franceză, cu o singură excepție: muzica. Incă în 1795 o trupă de teatru germană a dat o reprezentație la Iași, deși repertoriul nu se cunoaște. La București a dat spectacole de operă în 1830 trupa lui Eduard Kreiberg, iar la 1833 până la 1835 au urmat reprezentațiile de teatru date de trupa lui Theodor Muller din Timișoara. Această trupă avea și un dirijor: Johann Andreas Wachmann, născut în 1807 la Budapesta, care dela 1833 înainte a trăit în Țările românești și care, în opera lui, a știut să îmbine stilul occidental cu spiritul național al muzicii populare române. Activitatea lui a fost continuată de fiul său Eduard, care, cu studii la Viena și Paris, contează ca întemeietorul Societății Filarmonice Române, al cărei director și dirijor a fost dela 1868 până în 1906. Tot el a condus Opera Română între anii 1895 și 1901, iar în calitate de profesor de pian și armonie (1869-1903), a fost și directorul Conservatorului din București (1869-1903). Dar cel mai de seamă îndrumător al școalei române de compoziție din secolul trecut a fost Alexander Flechtenmacher, născut în 1823 la Iași din părinți sași-ardeleni. Si el, ca și Éduard Wachmann și mulți români, și-a făcut studiile la Viena și Paris. Cel mai mare succes l-a obținut Flechtenmacher cu opereta "Baba Hârca" în 1848 la Iași. Din 1855 a trecut la București. El este fondatorul celor două Conservatoare din Iași și București - ambele în același ani 1864. În fruntea celui dela București a stat el însusi până la 1869, când s'a retras dela conducere, continuându-și activitatea ca profesor de vioară. A murit la vârsta de 75 de ani la 28.I.1898.

Organizatorul muzicii militare moderne la Români a fost vienezul Ludwig Viest (1819-1889), care a dedicat 20 de ani din activitatea sa (1838-1858) acestei ramuri muzicale, înlocuind meterhaneaua turcească. Dintre muzicienii români din cuprinsul fostei monarhii habsburgice e citat ca cel mai de seamă Ciprian Porumbescu. Pe făgașul modernizării a intrat și muzica bisericească cu Macarie Ieromonahul și Anton Pann, contribuind și ea la crearea unei școli naționale de compoziție, al cărei prim reprezentant de reputație internațională avea să fie George Enescu, dela nașterea căruia (19 August) s'au împlinit anul trecut o sută de ani - și el un elev al Conservatoarelor din Viena și Paris. Habenicht își încheie studiul cu un adevărat elogiu foarte potrivit cu centenarul nașterii marelui violonist și compozitor.

Nu pot încheia acest referat privitor la Artă și Literatură fără a aminti că în cartea de care e vorba capitolul "Literatură" se deschide cu studiul meu despre "CORESI și activitatea lui tipografică dela Brașov", în care am arătat că părintele limbii literare n'a fost un "desorientat", cum l-au considerat Iorga, Densușianu și Rosetti, dar nici un protagonist al burgheziei moderne sau chiar un precursor al luptei de clasă, cum l-a caracterizat P. P. Panaitescu în cele două faze - burgheză și proletară - ale "evoluției" sale intelectuale. După mine Coresi a fost omul timpului său, care a concentrat în viața și activitatea lui curentele vremii, atât pe cele din sânul Bisericii sale (străduințele lui Radu cel Mare de a reorganiza Biserica din Țara Românească cu ajutorul fostului Patriarh al Constantinopolului Nifon cât și pe ale școlarului acestuia, Neagoe Basarab pe de o parte cu ceea ce se putea accepta din Reforma lutherană și calvinistă din Ardeal cu ajutorul material acordat de Sașii lutherani, iar după 1564 și de Ungurii calviniști, făcând - de nevoie - și concesii protestantismului - pe de alta, atâta timp cât nu putea altfel, și căutând în același timp să mulțumească în Țară atât pe reprezentanții slavonismului cât și pe adepții tendințelor de schimbare a stărilor de lucruri din Biserica sa prin introducerea limbii materne. Pe fundamentul ridicat de el limba română a putut deveni cu timpul nu numai limba Bisericii, ci și a Statului, a învățământului și a literaturii la noi la Români.

■

ALTĂ FAȚĂ A "PITEȘTILOR"

Alexandru BERCEANU

Exemplara carte de psihoistorie a lui Virgil Ierunca, a provocat multe discuții, scrise și orale, mai serioase ori mai “pe picior”, dar ce-au vrut politic guvernanții de atunci cu ‘Piteștii” nu este pus în discuție. La chestiunea politică răspunde doar parțial Virgil Ierunca, și anume când cercetează încercarea de mai târziu, a altui guvern comunist, de-a da vina pentru Pitești pe “răii la toate” ai națiunii, adică oarecum “inamicul ereditar” din România al comunismului și restabilește adevărul istoric, sub aspectul executorilor celei mai negre operații penitenciare din România. Astfel citind această carte vedem că un prim scop al acțiunii Pitești a fost și demitizarea unor tinere elite din rândurile adversarului, tineri care în realitate nu aveau încă niciun titlu politic, dar refuzau comunismul la Universități. Pe baza celei mai stricte documentări, Ierunca răstoarnă însă teoria comuniștilor. Mai întâi ne arată cine a fost misteriosul Turcanu, de care am mai auzit noi din alte scrieri, dar cu precizie abia acum suntem informați:

‘De partea deținuților: Eugen Turcanu. Cei care l-au cunoscut îl caracterizează mai ales prin spiritul demoniac, o inteligență ieșită din comun și dorința de afirmare prin toate mijloacele. Incă din liceu, Turcanu caută să-și satisfacă voința de putere și grupările de tineret legionar i se par cele mai apte pentru scopul pe care, constient sau nu, îl urmăreste. Face deci parte, prin 1940-1941, din Frățiile de Cruce. Foarte puțin timp deoarece imediat ce legionarii intră în ilegalitate, rupe orice legătură cu ei: n'are nici o vocație de a înfrunta persecuțiile. Dimpotrivă, imediat după 23 August, Turcanu este printre primii care se înscriu în partidul comunist. Foarte bun student la Drept, el este unul dintre agitatorii de masse ai Partidului, foarte bine văzut de organele locale, iar în 1948, devine membru în biroul județean de partid din Iași. Trimis la București la o școală de diplomați, se face remarcat nu numai prin studiile excelente dar și prin rolul de informator pe care-l asumă cu entuziasm. Se pare că doi studenți la Drept au fost obligați să părăsească universitatea din pricina denunțurilor sale: filosoful de mai târziu Titus Mocanu și scriitorul Aurel Pintilie. Dar cariera lui Turcanu ce se anunța strălucitoare -era programat să fie trimes la Berna - este curmată brusc printr'o întâmplare care nu numai lui îi va schimba soarta. In Frățiile de Cruce, Turcanu cunoscuse pe Bogdanovici, legionar ce-și continuase activitatea politică și în ilegalitate, din care pricină nici nu-și terminase studiile (nu e sigur nici măcar că-și trecuse bacalaureatul cu toate că era mai în vârstă). In 1945, Bogdanovici, care conducea Centrul studențesc din Iași, își amintește de un fost frate de cruce pe care-l cunoștea din liceu: Turcanu. Convocat, acesta îi spune categoric c'a intrat în partidul comunist și nu mai vrea să știe de trecut. Si adaugă că nu-i dă pe mâna poliției cu condiția ca legionarii să nu pomenească de el, niciodată. Convenția este respectată și de Bogdanovici și de aceia din jurul lui care știau de existența lui Turcanu. După ce legionarii din centrele studențești București, Cluj, Iași, Timișoara sunt arestați la 15 Mai 1948, într'una din acele mari nopți polițienești când dubele circulau de-a lungul României până'n zori, unul dintre tinerii dela Centrul Studențesc Iași, mărturisește însă la Securitate, sub tortură, că la o întâlnire cu Bogdanovici, prin 1945-1946, ar fi luat parte și Turcanu. Si e de ajuns ca acesta să fie arestat și închis la Suceava pentru a fi implicat în procesul lotului Bogdanovici. Turcanu nu va uita și nu va ierta: Bogdanovici va muri, chinuit de el, în timpul reeducării dela Pitești”.

Referindu-se la literatura partinică, în care torționarismul dela Pitești este dat pe seama “inamicului ereditar”, Ierunca pune lucrurile la locul lor, fără să facă niciun fel de părtinire, ci doar istorie:

“Or, fenomenul Pitești n'a fost un fenomen tipic legionar. Nu legionarii au fost aceia care s'au gospodărit și autoexterminat între ei. Piteștiul în 1949 era o închisoare rezervată tineretului, mai precis studenților care nu-și trecuseră încă diploma sau licența. Dintre ei, o bună parte erau legionari, restul aparținând tuturor formațiilor politice. Nikolski este acela care a inițiat acolo o operație de distrugere psihică a deținuților, slujindu-se de ambiția nemăsurată și de spiritul demonic al unui deținut, care făcuse o vreme parte din Frățiile de Cruce dar care trecuse repede la comuniști și începuse o carieră strălucită în Partid: Turcanu. Acesta își pune la punct o echipă de deținuți, dintre care unii făcuseră parte cândva dintr'o organizație de tineret legionar, alții nu. Printre legionarii din grupul lui Turcanu se aflau: Popa Alexandru, zis Popa Tanu, Livinski, Mărtinuș, Nuți Pătrășcanu. Dar tot atât de importanți, și nelegionari, erau Titus Leonida (dintr'o organizație național - țărănistă), Fuchs și Steier (sau Steiner), evrei arestați pentru activitate sionistă. Nici ei, și nici alți torționari ai lui Turcanu de mai târziu n'au fost implicați în proces spre a nu se știrbi omogenitatea legendei. Astfel n'au fost judecați în procesul reeducatorilor Bogdănescu, (torționarul dela Canal), Enăchescu care și-a torturat propriul său unchi până ce acesta a scuipat sânge, Titus Leonida, Dan Diaca, care practica o celebră lovitură în ficat ce te făcea să-ți pierzi imediat conștiința (i se spunea în închisori “lovitura diaca”), Cori Gherman, socialist (venit prin 1945-1946 din străinătate) și unul dintre cei mai cruzi reeducatori. Alături de Fuchs și Steier toți acești au fost eliminați din proces pentru a nu sta în calea versiunii oficiale”.

Componenții echipei de torționari dela Pitești constituesc unul din aspectele istorice și “psiho”, dar trebue să-i descifrăm și sensul politic, care bine înțeles nu poate fi atribuit acestor instrumente cu totul subalterne, adică oameni de mână. Telul politic nu putea fi decât al guvernului comunist de atunci, și acest țel era de a îndepărta, prin frică și oroare, pe toți tinerii, mai ales studioșii, de tot ceea ce avusese România înainte ca “lume politică”. A absolvi guvernul de atunci, și a da vina doar pe niște executori imediați, pe organizația penitenciară sau pur și simplu pe Ruși, nu este serios, pentrucă erarhia comunistă este cea mai strictă cu putință, și nicio conducere comunistă din lume nu ignoră ce fac subalternii lor.

Important este pentru noi, cei din exil, să ne ținem firea și să nu ne lăsăm prinși în cursa propagandei, prin false interpretări ale reconstituirii istorice atâta de clar și evident făcută de Ierunca. Faptul că acel Turcanu și-a făcut cum se zice o echipă din “legionari”, “țărăniști”, “sioniști” și “socialiști”, cu el comunistul în cap, nu înseamnă nimic cu privire la grupările politice puse în acest fel, sofistic, în joc. Așa cum se vede din carte toți erau niște studenți, deci tineri în curs de căutare a unei căi în viață, și care nu pot fi dătători de seamă pentru vreo mișcare sau partid.

In orice caz, în discuție sunt puși adversarii cei mai reali ai comuniștilor, și anume: legionarii, naționaliști creștini, țărăniștii, reprezentanți ai majorității națiunii române, pe care i-a distrus comunismul, sioniștii, naționaliști religioși, și socialiștii, primejdioși pentrucă erau concurenți la stânga, și Lenin dăduse de mult dictonul “nimic la stânga”. Trebuia să se arate lumii că au intrat în sinteza răului, alături de niște comuniști deviați, pentrucă Turcanu și alții erau comuniști deținuți, reprezentanții celor mai rele grupări politice din trecut. Acesta era scopul politic, al guvernului de atunci, nu al unui psihopat ca Turcanu, dar faptul că operația Pitești a încetat după venirea lui Dej la putere nu înseamnă nimic în legătură cu această schimbare, pentrucă regimul Dej nu era mai bun ca al lui Teohari Georgescu, Ana Pauker, Vasile Luca, și compania, după cum nici aceștia nu era mai buni ca banda lui Dej. Operația s'a oprit probabil pentrucă atâta cât se făcuse era suficient să bage groaza în lume și să se pună sămânța unei teribile otrăvi în tineret. Invierea de mai târziu a lui Calciu nu era prevăzută, dar condamnarea lui Calciu sub Ceaușescu arată ceva indiscutabil: toate guvernele comuniste, indiferent cum se chiamă șefii, au același țel destructiv și aceeași unică voință de-a reduce la neant simțirea și voința oamenilor. Bunul simț, cât se mai află, nu credem că mai dă curs în exil propagandei comuniste, după care cei mai importanți complici ai comuniștilor ar fi fost “inamicii ereditari” ai democrației, huliții foști legionari, rămași și după atâtea decenii obiect de concentrare națională pe bază de ură. In orice caz, cartea unui exemplar democrat contrazice fundamental această falsificare a istoriei prin care ‘Piteștii” ar fi o invenție fascistă, ca să se discrediteze sfințenia bolșevică.

■

Pasărea triunghi

Noapte de arbori se zbate în sine.
Pasărea - Triunghi
a coborît lângă mine.

Cântă, plângând, fiecare unghi la fereastră.
. . . . Cerul
mi l-au închis demult
într'o glastră -,
în locul privirii
mi-au lipit doar coperți.
Frunză de palmier,
încearcă să ierți.

. . . . Taci,
infinitule Pasăre;
te rog, taci odată !

Inima
mi-au zdrobit'o c'o daltă.
Mi-au scris pe celule
și mi-au scris
și mi-au scris . . .

M'am născut ca un rob
și ca orb
și proscris.

Taci,
lumină de aripi,
de laturi, de unghi.
Mi-s toată'noptare,
Lumină-Triunghi !

Mi-e frică de el și de ea și de tine,
mi-e frică de voi și de ei și de mine.
Mi-e frică'n atomi
și'n celule
și'n urme
și frică'n fotoni
și'n meduze
și'n urne.

Pasăre-Triunghi . . . te iubesc ! Te iubesc ! ! !
. . . . ((Taci !
Ne aude vânătorul domnesc,
ne toarnă'n mocirlă
când mi-e lumea mai dragă,
pe un kil de sifon
și o sticlă de bragă.))

Pasăre Sfântă
cât aș vrea să te țin !
((Mi-e frică - mă ierți- uneori mă închin.
De m'ar prinde cu Tine, nu aș ști ce să fac . . .))

La geam
îmi tăcea,
suspinând un copac.
Infinit . . . Infinit . . .
cum frica . . .
cum viața . . .

Libertatea
mi-o măsurasem cu ața
și plângea
fiecare gem
lângă ram . . .

Pasăre Triunghi, cât aș vrea să te am ! ! !
. . . dar du-te. De-acum ar putea să ne prindă . . .
. . . Cerul întreg îmi coborîse în tindă . . .
Cenușiul din trup
prea lung
îmi fusese'nnecat întru noapte . . .

. . . . . . Pasărea Triunghi gemea pe aproape . . .
M'am făcut că n'o știu,
nu o văd,
n'o aud.

De lacrimi
pământul sub arbori de stele se făcuse ud.
Pasăre Infinit,
te iubesc ! Te iubesc !

Mă culc . . .
Doar în Somn
mai pot să găsesc
Pasărea Triunghi coborînd la fereastră. . .
Doar în Somn
pot liber să-i strig: “Adastă ! Adastă ! ! !
Nu pleca ! Te iubesc ! Rămâi lângă mine !
Mă culc . . .
Doar morții
au libertatea de Sine . . .

Florica BAȚU

ANTOLOGIE

MACHE

de J. N. MANZATTI

Astfel îl denumeau prietenii pe cel ce a fost cândva Lt. Colonelul de Cavalerie Constantin Marinescu. Era fratele primului tenor al Operei din București, Emil Marinescu.

Ne cunoșteam din adolescență. Dar cine nu-l cunoștea pe Mache? Inalt, de aproape doi metri, frumos, statură atletică, fusese una dintre figurile remarcabile ale Bucureștilor, câtă vreme locuise în Capitală. Fiindcă profesia lui, milităria, dar mai ales năravurile, l-au plimbat prin mai toate garnizoanele țării. In serviciu era de o cinste ireproșabilă, de o rară corectitudine. Insă dincolo de cazarmă "scăpa caii", ca orice cavalerist ce se respectă. Superiorii îl iubeau, fiindcă era peste putință ca cineva să se supere pe el, dar trebuiau să-l pedepsească pentru cine știe ce năzdrăvănie făcută în târg.

Ii plăcea să bea din când în când, de ! ca omul. Ferit-a sfântul să-l fi necăjit cineva la băutură ! Cu un pumn lichida orice neînțelegere. Lovea ca o măciucă, deobicei pe drept, dar . . . uneori și din greșeală. Iar consecința era invariabil aceeași: mutarea din garnizoană.

Odată l-am întâlnit la Constanța, proaspăt căpitan:

- Ce-i cu tine Mache ? Ești în vilegiatură?

- Da de unde ! L-am bătut pe un neisprăvit la Sibiu. Iusultase armata.

- Si te-a mutat aici?

- Precum se vede. De astădată mi-ajunge ! Mă potolesc, fiindcă nu aș vrea să mă mai mute. Aici e de mine.

Constanța era într'adevăr atrăgătoare, mai ales în cele patru luni de vară. Fete frumoase, cucoane multe, iată un sector ce nu-l lăsa indiferent pe Mache. Apoi avea "ponturile" sale, felul lui particular de a "agăța". Dacă trecea o fată necunoscută, o saluta respectuos și intra în vorbă:

- Domnișoara Georgescu, nu-i așa?

- Vă înșelați, dom'le Căpitan. Sunt domnișoara Niculescu.

- Ah, da, da, da. Fata bătrânul Niculescu. Sunteți tot la medicină, sau urmați harpa ?

Fata începea să râdă fără voie, și peste câteva clipe era la braț cu junele cavalerist.

Sau dacă trecea vreo cucoană cu un cățel stufos în lesă, același Mache i se adresa salutând-o solemn:

- Imi dați voe, doamnă, să admir cățelușul. Sunt un pasionat de câini. Ce vârstă are drăgălașul?

- Doi ani.

- Ce tânăr pare ! Nu i-aș fi dat mai mult de un an și șase luni. Ce ten frumos are ! Cred că înebunește cățelușele din cartierul Dvs cu fizicul său păros.

Si uite așa, cu fleacuri, făcea conchiste ce ne încremeneau cu gura căscată.

Mă dusesem într'o vară de Sfânta Maria să asist la serbările navale dela Constanța. Dela gară am tras de-a dreptul la Mache.

- Hai noroc, căpitane ! Ai loc și pentru mine?

- Imposibil. Am închiriat până și baia la vizitatori. Du-te și te culcă pe vapor, la Petrică Lateș. (Era vorba de comandantul "Principesei Maria", drag prieten de-al nostru). Rămai însă aici la masă. Iți prepar un pilaf cum n'ai mâncat decând ești. Iar diseară ieșim împreună. A sosit și Oacă. (Oacă era căpitanul Nicu Apostolescu).

In timp ce prepara pilaful cu mâna sa, adică un strat de orez, un strat de pui fără oase, un strat de pătlăgele roșii, altul de piper, scăldate toate bine în unt, îmi povestea cum, solda sa fiind prea mică și obligațiile prea mari, era constrâns să mai închirieze uneori câte o cameră turiștilor ce veneau pentru sfârșit de săptămână.

Si ca să nu se compromită a face singur târgul, își trimitea ordonanța îmbrăcată civil la gară, să pândească mușteriii chiar la sosirea trenului de București.

- Avem o pensiune "ca la mama acasă". Numai lume de soi: domnul Ministru cutare, domnul General cutare, domnul Căpitan Marinescu din Escorta Regală etc. E lume mai bună ca la "Rex", în schimb cu mult mai ieftin !

Astfel că îl prezenta și pe Mache ca pe un distins chiriaș al pensiunii; cât despre pretinșii miniștri și generali, aceștia erau inexistenți. Apartamentul avea două-trei camere de rezervă. Cea pe care voiau să o închirieze, o mobilau frumos, acoperind patul cu o cuvertură de dantelă, așternând pe jos o blană de urs alb, punând o oglindă venețiană pe perete, lighian de porțelan și bec electric puternic.

După ce lua arvuna și noul locatar pleca să viziteze orașul, ordonanța scotea cuvertura de pe pat, blana de urs, becul electric, schimbându-l cu unul chior. Inlocuia lighianul de porțelan cu altul de tablă și oglinda de cristal cu una de sticlă ordinară, care desfigura mutra lungind-o sau lățind-o.

Cu lucrurile bune mobilau apoi altă cameră, până când luau chiria și de aici. Când chiriașul venea din oraș pe înoptat, nu mai avea timp să protesteze. Pe de altă parte, camere nu se prea găseau în Constanța de Sfânta Maria, astfel că nu exista alegere.

Locuința sa era la etajul al treilea, situată pe o străduță dosnică din spatele Pieții Ovidiu. Când "agăța" câte o fată - mai ales străine, poloneze și cehoslovace, care veneau vara la Marea Neagră, - o invita cu el.

- Imi faceți plăcerea să acceptați, liebes Fraulein? S'a deschis de curând o "boată" splendidă. Ceva familiar. N'o să vă pară rău !

"Boata" era apartamentul său. Se minunau fetele că trebue să urce trei etaje prin întunerec spre a ajunge la "local". Odată ajunse, se uitau puțin chiondărâș, apoi se topeau ca ceara la flacără în fața ispitelor frumosului căpitan. Marea se rostogolea la poale, vinul vâjâia la cap, gramofonul cânta ceva de Moscopol sau Cristian, dinspre Mamaia străluceau luminițele sau luna pe valuri si cerul era brăzdat de artificii și rachete. Iar mușchii lui Mache se profilau prin tunica de olandă albă, deschisă la gât. E greu de rezistat la atâtea argumente maritime, chiar când ești fată cuminte !

* * *

Când vroia să scape de vreo femeie de care se săturase, o poftea la el, tratând-o mai gentil ca niciodată. Curtenitor și drăgăstos, îi lăsa impresia că mâine o ia de nevastă. Când iată că deodată, schimbând clișeul, se întrista subit părând grav preocupat.

- Ce-i cu tine, Mache? Ce se întâmplă?

- Nu mă întreba. E prea dureros (Si "își scălda vocea în lacrimi", precum spunea el).

- Dar ce e? Vorbește !

- Mă gândesc la biata noastră fericire. Astăzi suntem aici, îmbrățișați. Dar unde voi fi mâine? Iar tu în brațele cui vei fi?

- Dece vorbești așa? Cum poți fi atât de odios?

- Vă știu pe toate. Una la fel cu cealaltă. Mă vei părăsi atunci când voi avea și mai mare nevoie de tine, și te vei duce cu altul.

- Ești oribil ! Mă înjosești !

- Noi bărbații suntem naivi și sentimentali. Ne lăsăm amăgiți, spre a gusta apoi durerea. Nu mai vreau ! Sunt sătul de suferință.

- Gândește-te bine la ce spui. Vei regreta.

- Nu regret nimic. Prefer să sufăr acum, decât mai târziu.

Imi voi căuta consolarea în profesiunea mea atât de aspră. Calea armelor.

- Mă pierzi, Mache, și vei regreta.

- Prefer să ne despărțim în plină dragoste, decât să ajung cerșetorul unei fericiri iluzorii.

Si dacă "făptura" începea să plângă, Mache o cuprindea cu enormele lui mâini, împingând-o ușor spre ușă.

- Du-te, du-te cu Dumnezeu ! Nu pot vedea lacrimi. Imi sfâșie inima. Visul s'a sfârșit din vina ta.

Deschidea binișor ușa și tot atât de binișor împingea iubita afară din casă. Apoi "îndurerat", închidea ușa cu cheia.

* * *

Deși promisese solemn că se lasă de bătăi, l-am întâlnit cândva, tot în Constanța, negru la față de mânie.

- Ce s'a mai întâmplat?

- M'au dat în judecată pentru un fleac de nimic. Nu mai e dreptate pe pământ !

- Cine ?

- Un moșier din județ. Mă judec peste zece zile, aici la Tribunal.

Mi-a povestit apoi, cum cerându-i-se soldați la lucrul câmpului, trimesese o echipă conform dispoziției Ministerului de Război. Dar administratorul moșiei, un comunist ungur, chinuia ostașii, supunându-i la munci amare. Aceștia reclamară superiorilor și afacerea ajunse din păcate la Mache. A poruncit echipei de ostași să vină la Constanța. S'a îmbarcat cu ei într'o camionetă și a plecat la moșia cu pricina, să facă dreptate ca Vodă Cuza.

- As dori să vorbesc cu dl Administrator.

- Eu sintem,-răspunse ungureanul.

Atât a apucat să spună. O ploaie de pumni îl culcă la pământ, spre admirația și bucuria soldaților. Si pentrucă deabia mai mișca, l-a suit în camionetă și. . . hai cu el la spital în Constanța. Mache fu judecat de Tribunal și achitat cu unanimitate. S'a dovedit în timpul procesului că administratorul era o brută și că ostașii suferiseră crâncen sub tutela sa. Dar căpitănașul nostru fu mutat totuși disciplinar la Bârlad.

Aici a avut altă pățanie. A sedus o biată institutoare; iar "făptura" - cum îi spunea el, - s'a plâns superiorilor. Si pentrucă rămăsese vag . . . însărcinată și chestiunea atingea grav onoarea militară, Ministerul delegă pe Generalul Economu să întreprindă o anchetă cât mai discretă.

- Cum a fost Marinescu?

- Vedeți, dom'le General, domnișoara m'a cunoscut la un bal și-i-i. . . (voia să lase impresia că fata l-a posedat.)

- Si ce? Ai necinstit fata ! Trebue să-i acorzi reparație.

- E greu de reparat, dom' le General.

- O vei lua de nevastă.

- Vai de mine, dom'le General ! D-voastră ați lua-o, dacă ați fi în locul meu?

L'a pălit râsul pe bietul General Economu de atâta îndrăzneală, dar l-a iertat. A "cocoloșit" povestea, i-a dat fetii o despăgubire și. . . a salvat onoarea Cavaleriei. Iar Mache, conform obiceiului, fu mutat în Basarabia.

* * *

Intr'o zi, în timpul războiului, ne-am pomenit cu el acasă. Venise într'un scurt concediu, după luni de grele lupte prin stepele rusești. Se însurase la București de-a binelea, iar nevasta îi născuse doi gemeni. Era fericit ca nimeni altul.

- Doi băeți deodată ! Ii fac militari.

Ne-a istorisit apoi de luptele cumplite la care luase parte cu regimentul său de călărași. Avansat Locotenent-Colonel, se bătuse ca un leu, iar pieptul era încărcat de decorații. Prezenta simplu faptele-i de vitejie, ca și cum ar fi povestit că s'a bătut la chef cu cine știe ce ferbant care-i privise iubita cu insistență. Parcă crescuse și mai mare. In orice caz, în ochii noștri crescuse până la cer.

* * *

S'a înapoiat pe front. Socrul său, general, crezând că-i face surpriză, îi obținuse rămânerea într'un serviciu sedentar la București. Dar Mache n'a voit să primească:

- Mă așteaptă băeții pe front, tată socrule. Nu-i pot lăsa singuri.

Era în timpul grelelor lupte din Cuban. In fruntea unității, s'a avântat ca un fulger spre linia inamică. Fără de voie, intră într'un câmp de mine. Din uriașul Mache, fala Cavaleriei, nu mai rămaseră într'o clipită decât un pumn de sfârtecături, împrăștiate pe stepa rusească . . .

A murit viteaz, precum i-a fost viața. Dumnezeu să-l odihnească ! Dar sunt sigur că nici în cer n'are astâmpăr: Istorisește snoave îngerilor !

Din volumul: FRUMOASA CU OCHI VERZI
Se poate procura dela Editura "Carpații"
Calle Conde de Penalver, 82, 4 - Madrid-6 (Spania)

PAGINĂ REALIZATĂ DE : NICOLAE NOVAC

ȚARA

CRONICI

Literare-Artistice-Culturale

din exil și din țară

MIHAI CISMĂRESCU

EINFUEHRUNG IN DAS RUMAENISCHE RECHT

(INTRODUCERE ÎN DREPTUL ROMÂNESC)

TRĂSĂTURILE GENERALE PRINCIPALE ȘI TENDINȚELE

Editura:
Wissenschaftliche Buchgesellschaft
Darmstadt 1981

Cartea lui Mihai Cismărescu este prima lucrare completă de Drept românesc care apare în Occident și încă într'o limbă de circulație internațională - limba germană-, umplând un gol care devenise jenant. Era necesară punerea la dispoziția specialiștilor în Drept, a celor care studiază Dreptul, cât și a celor care cercetează sau, pur si simplu, se interesează de situația din România, a unui tratat științific accesibil despre Dreptul românesc. Prin aceasta se înlătură, din punctul de vedere al Dreptului, pericolul care a persistat decenii în documentarea falsă, de neînțeles și parțială despre o țară care de mult a intrat în tezaurul internațional ca sursă de Drept. Cartea aduce o contribuție importantă și privitor la evoluția statului, sociologiei și influențelor externe.

"Introducerea în Dreptul românesc" cuprinde 109 pagini. Ea a apărut în reputata editură științifică "Wissenschaftliche Buchgesellschaft" din Darmstadt, seria "Einfuhrung in das fremdlaendische Recht" (Introduceri în Dreptul din țările străine), serie care vorbeste dela sine despre preocupările acestei edituri. Dela început cercurile competente au primit foarte bine aceasta operă, cu atât mai mult cu cât astăzi esența relațiilor internaționale este dată de relațiile Est-Vest.

Cartea se împarte în trei părți cu 15 capitole. Fiecare capitol este în sine o esență ce se lasă în continuare dezvoltată prin foarte bogata bibliografie ce se găseste după fiecare capitol, cu peste 300 titluri în limba română și limbi străine. Aproape la fiecare pagină găsim "subsoluri" la care se fac trimiteri în textul de o rară documentare. Mihai Cismărescu a depus o muncă uriașă pentru sintetizarea și prezentarea unui material colosal într'o enciclopedie de 109 pagini a Dreptului românesc.

In prima parte se găsește "Dezvoltarea istorică a Statului și Dreptului", statul și Dreptul fiind categorii inseparabile. Ordinea de Drept dintr'o țară, în condițiile unei lumi civilizate, democratice, reflectă caracterul statului cât și al poporului. In condițiile comunismului se crează o ordine de drept care reflectă însă caracterul statului și al tiranului. In "dreptul scris" găsim adeseori în mod înșelător principii democratice care comparate cu aplicarea dreptului confirmă odată mai mult că în comunism este mai importantă voința arbitrară și nu litera legii pe care însuși tiranul, liberul arbitru a scris'o cu puțin timp mai de vreme. Statul aplică dreptul după lozinca pe care o cunoaștem din sălile tribunalelor: "Nu legea, ci, omul face dreptatea", omul fiind tiranul și unealta sa securistul, milițianul, judecătorul.... In comunism legea are un rol al ei bine definit pentru conducerea de partid: instrument pentru realizarea politicii sale, mijloc de propagandă și minciună, cât și o acoperire juridică a nimicirii valorilor unui popor.

Până la mijlocul secolului al 17-lea a domnit dreptul nescris, obiceiurile, dreptul tradițional, obiceiul locului, "jus valahicum". Acest drept s'a creat sub influența dreptului roman, adus de trupele și administrația romană în Dacia. Tocmai acest drept a stat la baza viitorului drept scris al lumii moderne. Autorul face o prezentare a tuturor contribuțiilor la dreptul scris până în zilele noastre. In 1864 apare Codul Civil inspirat după Codul Napolean din 1804. Apoi, prima Constituție românească din 1866 cu modificările de adaptare la Independența României, 1877, și constituirea regatului la 1881. După crearea României Mari a fost necesară o nouă constituție, cea din 1923. Aceasta consfințește crearea monarhiei constituționale cu sistemul legislativ al celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul, ca organ executiv responsabil față de Parlament. In 1938 regele Carol al II-lea a abrogat Constituția dela 1923 și a instaurat dictatura personală cu propria sa constituție, care a fost și ea abrogată de către Ion Antonescu. Invazia rusească și instaurarea regimului comunist a schimbat totul, a abrogat Dreptul tradițional românesc. In 1947 s'a proclamat RPR, iar în 1948 prima constituție comunistă, zisă a "începutului construcției socialiste", copie a constituției sovietice din 1936. In 1952 se adoptă constituția "construcției socialiste", iar în 1965 "constituția socialismului victorios", a "pregătirii trecerii la construcția comunismului". Constituția "comunismului victorios" cu siguranță că nu va mai apare.

Partea a doua a cărții este dedicată Dreptului de Stat și Administrativ consfințit în constituția din 1965, drept și stat pe care le-am cunoscut și trăit și pe care le trăieste poporul nostru rămas pe glia strămoșească. Mihai Cismărescu prezintă organele de stat și politice, rolul președintelui RSR, care este în același timp președintele consiliului de stat și președinte al frontului democrației și unității socialiste etc. De asemenea se arată drepturile și obligațiile de bază. Se precizează că drepturile nu sunt respectate decât în măsura în care servesc statului. Sunt respectate doar obligațiile. Drepturile politice, inviolabilitatea persoanei și a locuinței, secretul corespondenței și al convorbirilor telefonice sunt încălcate permanent. MAN-ul curprinde 369 deputați, posesori ai "imunității deputatului", imunitate infirmată de tratamentul aplicat până și notoriilor comuniști C. Pârvulescu și St. Voitec. Consiliul de stat este transformat în secretariat al președintelui RSR, iar guvernul este cureaua de transmisie dintre cece al pcr și popor. Guvernul cuprindea, în 1980, 50 de membri, din care 1 președinte, 3 prim vice-președinți, și 9 vice-președinți. La nivel local există consiliile populare de județ, oraș și comună. Administrația RSR funcționează după așa-zisele principii ale "centralismului democratic" și "democrației socialiste". Dacă le simplificăm prin înlăturarea cuvântului "democrație" care oricum nu există, atunci rămâne realitatea: "centralismul socialist".

A treia parte a cărții se ocupă de ramurile dreptului civil, și penal ca și de procedurile respective, după o sistematizare care dă posibilitatea cunoașterii pe probleme. La fiecare secțiune găsim scoase în evidență încălcările de drepturi. La dreptul muncii și dreptul social, dușmanii regimului, mai precis, cei care îndrăznesc să se manifeste ca atare, sunt dați afară din serviciu, apoi, arestați pentru așa-zisul parazitism. La dreptul familiei găsim greutățile unui cetățean român care vrea să se căsătorească cu un cetățean străin. Dat fiind monopolul proprietății comuniste, dreptul economic este de fapt un noian de legi administrative, care urmăresc două ținte: forțarea îndeplinirii planului fixat de stat și protejarea proprietății statului. Acest sistem de drept contribuie la haosul și falimentul economico-financiar al RSR.

Dreptul penal, pe care l-am cunoscut cu toții în viața de toate zilele, ca și la arestare, anchetă, proces și închisoare este, după cel sovietic, cel mai bogat în reglementări de distrugere a omului. Iar când nici acestea nu sunt suficiente, fantezia păzitorilor puterii comuniste este liberă să se dezvolte. Este singurul drept neîngrădit în RSR.

Mihai Cismărescu prin această carte trezeste și amintește din nou de existența vie și creatoare a poporului român, parte a lumii europene civilizate, căzut pradă barbariei comunisto-sovietice, în care "Dreptul" și Dreptatea sunt noțiuni contradictorii. Este un avertisment și pentru Occident! •

G. B.

CĂRTI ŞI PUBLICAŢII CE TREBUESC SĂ FIE CUNOSCUTE

PLÂNSUL BASARABIEI de Nicolae Lupan (Editura Carpați, Madrid, 1981). Nouăzeci și nouă de eseuri, scrise cu mult talent, adânc sentiment patriotic de scriitorul român basarabean Nicolae Lupan. O strălucită pledoarie pentru Basarabia și poporul acesteia, căzuți pradă imperialismului ruso-sovietic. Eseurile sunt inspirate între altele din rândurile lui Mihail Eminescu, care este un motto al cărții: "A rosti numele Bsarabia e una cu a protesta contra dominațiunii rusești". Cartea este dedicată celor trei copii ai autorului: Victor, Mariana și Petrică. Primul eseu are următorul cuprins: "Iți purta pe vremuri numele întreaga Tară Românească - dela Ban Basarab, până la Radu Serban, prin Tahomir, Alexandru, Dan, Mircea, Laiotă, Matei și tot asa până în secolul XVI. Ca apoi să devii simbol și stindard al românismului în fața nedreptății și intemperiilor din răsărit" -și este repetat în concluzia celui din urmă eseu. Eseurile acoperă într'o succesiune cronologică istoria Basarabiei, cu aceea a Moldovei și Munteniei și apoi a României Mari, până când s'a abătut asupra neamului românesc subjugarea ruso - comunistă. Este greu să prezinți cartea într'o scurtă notă, trebue să o citesti, să o ai la îndemână în bibliotecă ca într'adevăr să o poți gusta, să retrăești vremurile de altă dată și să jinduești după ele, dar în același timp să rămâi cu convingerea adâncă că nedreptatea strigătoare la cer a subjugării neamului românesc și în special a românilor din Basarabia, Bucovina și Ținutul Herței, nu poate dăinui, pentrucă tot ce este clădit pe minciună, împotriva dreptului și a dreptății este socotit pieirii. Domnul Lupan, care este un tânăr ziarist, care trăește în Belgia (Parc du Peterbos, 2-86, 1070 Brussels) și-a făcut studiile la Chișinău, unde a fost șeful secției de radio - difuziune românească, are sub tipar cartea: "Imagini Nistriene" și face un călduros apel la compatrioții săi, să-l ajute prin cumpărarea cărții. Iată o operă care merită să fie sprijinită de orice român cu dragoste pentru libertatea și progresul neamului nostru.

***

LE REVENANT OU LA TRAGEDIE ROUMAINE de Nicolas Danila (Editura La Pensee Universelle, Paris, Franța, 1980). Autorul cărții este un refugiat politic român, care trăește la Paris. Scrie cu talent istoria vieții sale dintre anii 1939 și 1947, din anii cei mai tulburători din istoria României. Băiat de țaran, născut într'o comună din vecinătatea orașului Orăștie, descrie anii săi de militărie, război -frontul de Răsărit împotriva Rusiei Sovietice- este luat prizonier, dar reușeste să scape, continuând apoi să ia parte la campanie până la sfârșitul războiului. Cea mai interesantă parte a cărții este participarea la campania de organizare a partidului Național Tărănesc, împotriva dictaturii comuniste, frământările și lupta dusă împotriva teroarei comuniste, a falsificării alegerilor din Noembrie 1946, a nădejdii deșarte că lumea Occidentală, care a promis libertatea poporului român, nu va permite să se treacă dela dictatura antonesciană, la cea comunistă. Amărît că speranța de libertate nu se produce, părăsește țara în mod clandestin și se stabilește la Paris, continuând să creadă în dreptul la libertate al poporului român. Cartea este un document, care merită să fie citită. Avem ferma convigere că ea va contribui la informarea străinilor asupra stărilor de lucruri din România, din preajma, timpul și epoca de după sfârșitul celui de-al doilea război mondial în România.

***

O VIAȚĂ ÎNCHINATĂ UNUI SAT de Nicolae Golea (Colecția Studii Românesti, Traian Golea, München 1980). Cartea este dedicată lui Ionel Golea, fiul autorului condamnat la moarte și executat în România prin anul 1956, pentru activitate împotriva regimului. Este o carte sui generis, pentrucă este scrisă de un țaran român din Transilvania, într'o limbă românească, plină de provincialisme, care dau cărții un deosebit farmec, mai ales pentru aceia care la rândul lor sunt fii de țărani, care poartă cu ei de-a lungul exilului peste mări și țări, viața satului lor natal. Implinesc anul acesta 75 de ani, când m'am hotărît să-mi scriu amintirile"- își începe Nicolae Golea, povestea plină de peripeții a vieții sale din satul dintre vii "Bahnea", a familiei sale, a străbunicului Ghemu și a oamenilor din sat, foști iobagi pe mosia grofilor Ferencz și Farkas Bethlem. Neamul Golea, cu copiii risipiți până și în America, revoluția din 1848, trecutul satului, cum își lucra groful mosia, copilăria, cătănia, Unirea Ardealului, sunt doar câteva titluri de capitole, alături de capitolele destinate realizărilor lui Nicolae Golea, ca fântâna din pășunatul vitelor, deschiderea unui drum, înființarea cooperativei, târgul din crâsma satului, legarea hotarelor, ridicarea monumentului, troițele, scolile, încununate cu clădirea bisericii și casei parohiale, sunt realizări de o viață întreagă de om harnic, care le povesteste cu sfătosenie, în timp ce era în vizită la fiul său în München, Germania.

Nicolae Golea, adânc credincios scrie despre comuniști cu reticență, rezervă, spunând oarecum eu "îi iert, dar nu-i uit".

Cum era de asteptat, a făcut și ani de pușcărie: "eram tare deznădăjduit că asa, fără nicio vină, mă țin închis. Ce vină aveam eu că copiii mei, care deacuma erau oameni cu armata făcută, fără să mă întrebe și fără să-mi spună ceva, au plecat din țară. Acasă aveam alți copii, care aveau nevoie de mine și eu stau închis. Eram așa de supărat că mă temeam să nu-mi smintesc mințile. Am început atunci să-mi fac singur curaj, să mai dau supărarea la o parte și să mă las în voia Domnului și asa am reușit să scap teafăr din pușcărie". •

Miron BUTARIU

OAMENI CARE AU FOST

GAVRIL ROTICĂ

(1881-1952)

Marele poet și luptător pentru libertatea și drepturile naționale ale Bucovinei și țării

La 30 de ani dela moartea sa

V. BENDESCU

Unii vor auzi probabil acum pentru prima oară de numele poetului, luptătorului și gazetarului național-liberalist G. Rotică, deși n'au trecut decât patruzeci de ani dela sfârșitul perioadei interbelice dintre cele două războaie mondiale, când numele său se mai bucura încă de o mare rezonanță pe toate meleagurile românești.

Rotică a fost un bard de mare vigoare plastică al pătimirii Bucovinei sub stăpânirea austriacă și al aspirației noastre la unitatea națională; din 1924, cu poemele sale de dragoste de un lirism grațios, reținut și spiritualizat, unul dintre cei mai distinși poeți intimiști ai noștri de factură sămănătoristă și "last not least" un ziarist critic cu o reală capacitate de a comenta epoca sa, angajat în serviciul adevărului, etniei și drepturilor umane românești.

Gavril Rotică s'a născut la 1 Mai 1881 în Udești, jud. Suceava, dintr'o onorabilă familie de țărani. Ca atare el a cunoscut de mic copil satul și țăranul român, bucovinean, cu tot universul său spiritual și necazurile acestei clase sub ocupația austriacă.

După terminarea școlii primare din Udești, Rotică intenționând să devie învățător, urmă mai întâi curs de cinci ani liceul la Suceava, iar de aici ca elev fruntaș, trecu la Scoala normală de învățători din Cernăuți, unde după opt semestre de studii obținu diploma de învățător.

Intrând în carieră, el a fost până la Unire învățător în jud. Câmpulung, în care calitate el depuse nu numai o excepțională activitate didactică, ci și culturală, în special literară.

Debutul literar și l-a făcut în revista "Junimea Literară" (1904-14), scoasă de prof. Dr. Ion I. Nistor, ca director și proprietar al ei, unde deveni liricianul șef al sămănătorismului bucovinean, afirmând concepția artei în funcție de națiune și a națiunii în funcție în genere de țărănime, de unde motivele poeziei sale până la Unire erau: dragoste de trecut și dragoste de țărani, ură față de orașele și civilizația înstreinată și naționalism, idealizare și compătimire a țăranilor, ruralism și atmosferă campestră, regretul desrădăcinării de cadrul satului și nostalgie după viața copilăriei, conștiință a solidarității naționale și meseanism bucovinean.

Printre poeții sămănătoriști ai Bucovinei cari i se asociară sunt de reținut Vasile Calmuțchi, Ion Cocârlă-Leandru, Sever Beuca-Costineanu, Nicu Dracinschi și Vasile Huțan.

Simultan el publică versuri și în alte publicații românești, din care amintim: Luceafărul (Sibiu), Sămănătorul (București), Neamul Românesc Literar (Văleni-de-Munte), Drum Drept (Văleni-de-Munte), Ramuri (Craiova, București, Iași), Viața Românească (Iași).

In 1909 el publică în volum culegerea "Poezii" apărută la Văleni-de-Munte, urmată de o a doua ediție, 1911, în editura Scolii Române din Câmpulung, care găsi un viu răsunet în presa timpului fiind elogios recenzată între alții de Octavian Tăslăuanu și Mihai Sadoveanu în Luceafărul și N. Iorga în Neamul Românesc, și-i aduseră epitetul de a fi "un Goga al Bucovinei".

Inainte de declanșarea primului război mondial Rotică se remarcă și prin colaborarea la revista "Scoala" din Cernăuți, editată de Gheorghe Tofan; ca organizator alături de Gh. Tofan (1880-1920), Ion I. Nistor (1876-1962), Tudor Stefanelli (1849-1920) și Liviu Marian (1883-1942) al șezătorilor literare ale Societății Scriitorilor Români din București avute loc în 1912 la Cernăuți și ca vorbitor la primul congres al corpului didactic român din Bucovina care s'a ținut în Iunie 1914 la Suceava.

Sezătorile din Cernăuți ale Societății scriitorilor români s'au bucurat de colaborările lui Mihai Sadoveanu, Dimitrie Anghel, Cincinat Pavelescu, Emil Gârleanu, Natalia Negri și Stefan O. Iosif, iar congresul didactic a reunit fruntași ai învățământului din toate provinciile românești, între ei: G. Bogdan-Duică, Onisifor Ghibu, Apostol Culea, Petre Dulfu, Florin Cristescu, Sextil Pușcariu, Ion I. Nistor etc. La acest congres la care venise toată învățătorimea din Bucovina și care s'a transformat într'o manifestare națională de mare anvergură de afirmare a unității național-culturale a tuturor provinciilor românești, G.Rotică a ținut în ședința plenară, raportul: Despre ideea națională în școala română.

Izbucnind conflagrația mondială, Rotică se stabili mai întâi la București, unde militâ în timpul neutralității pentru intensificarea luptei de eliberare națională a Românilor din monarhia austro-ungară și realizarea statului național unitar, fiind unul din semnatarii declarației publiciștilor din Transilvania, Banat și Bucovina, dată în 17 Sept. 1915 la București, prin care se cerea: "cucerirea prin arme a pământului strămoșesc de sub sceptrul dinastiei de Habsburg" și înfrățirea cu 'Federațiunea unionistă" pentru realizarea unității naționale.

Luând parte apoi la război, a scris între 1917-1918 un nou volum de versuri: "Cântarea suferinței 1916-1917, ce-l va publica în 1920 la București (editura Alcalay), cu o notă puternică resentementală împotriva ocupantului militar german. Un motiv care apare acum în poezia sa e cel al "pâinii albe" ca metaforă a libertății neamului și a drepturilor noastre naționale călcate, care cer răzbunare. Pâinea la el, în dialectul lui sucevean erau holdele: grâiele și secările, rodul menit să aducă sațunui neam necăjit, neam sfințind fiecare bob de grâu cu sudoare și smerită rugăciune. Pâine pentru neamul românesc, dar nu pentru cotropitorii nemți, pentru exploatatorii foamei, pentru leprele din afara neamului.

Vasile Posteucă care a fost în tinerețe fascinat de Rotică și căruia acesta, precum a mărturisit-o însuși i-a fost "idol și antemergător", îl numește pe bardul bucovinean al Unirii de aceea și "poetul pâinilor albe".

Reîntors din pribegie în Noembrie 1918 în Bucovina eliberată el a participat activ la organizarea Congresului general al Bucovinei care a decis definitiv unirea ei cu patria mamă.

După Unire, Rotică a fost profesor la Scoala Normală de învățători din Cernăuți. Dedicându-se în continuare vieții politice, ziaristicei și literaturii, el și-a creat merite ca fondator și președinte al Sindicatului ziariștilor bucovineni, senator al partidului național-liberal, și literat.

Din bogata sa activitate ziaristică, menționăm culegerile de articole politice apărute în volumele: Bucovina care s'a dus, (București 1921-94 p.); Cele două Românii, pagini despre lucruri văzute prin ochii suferinței (Buc., 120 p.) și Dintr'un colț al României Mari, Ecouri bucovinene (Buc.1921. -60 p.).

Luându-și apoi rămas bun dela poezia socială și politică, el publică în 1924 culegerea de lirică subiectivă, erotică și confesivă Paharul blestemat, expresia unui sămănătorism intimist.

Ceea ce impresionează în această operă de cristalină rezonanță nu e invenția verbală, ci prisosul inimii, fluxul bogatului conținut sufletesc al poeziei sale, fluiditatea vieții care străbate limbajul său poetic și care îi acordă o indifinisabilă aromă și precum remarcă E.Lovinescu "frăgezimea", ce-i însuflețește fraza poetică prin simpla acțiune a sincerității și a unei elocinți sentimentale fără artificii". Sunt pagini de amor discret cu sfiiciuni de fecioară și ezitări de moralist, pline de nuanțe sufletești, eleganțe instinctive si cazuistică amoroasă, delicateți de sensibilitate, acorduri abia șoptite, tragedii petrecute în încrucișarea unei singure priviri, dorinți înăbușite în scrupule și tot jocul etern al atracției și respingerii pasionale.

Pentru înalta ei concepție a dragostei și a candorii sentimentelor cântate, Dimitrie Nanu a considerat lirica intimistă a lui Rotică, înrudită cu aceea a poeților din constelația Sully Prudhome, iar pentru talentul său de-a scoate din priveliști mărunte care ar părea fără însemnătate, semnificarea lor sentimentală și atmosfera plină de actualitate a gândului care îl frământă, un poet de seama lui Paul Geraldy.

Dela 1924 încoace, Rotică a publicat puțin. S'a bucurat însă de "răsmerițele literare iconare" ale tineretului care se ridica.

Din opera sa publicistică merită a fi reținute însă pentru importanța lor istorico-culturală și politică următoarele eseuri: In slujba gândului și sufletului românesc. Slova, muzica, teatrul (în: Zece ani dela Unirea Bucovinei, 1918-28. Cernăuți 1928, p. 229-241); Gazetarul Dimitrie Marmeliuc (în: Lui D. Marmeliuc. Cernăuți 1928, p. 71-73); Razele din București; și Mucenicii noștri (ambele în Ion I. Nistor: Amintiri răzlețe din timpul Unirii 1919. Cernăuți 1938).

După mutilarea Bucovinei în 1944, nu s'a mai auzit nimic despre Rotică, iar împlinirea centenarului nașterii sale, anul trecut a fost trecut sub completă tăcere de presa reseristă și stăpânitorii țării care au jecmănit țărănimea de pâinea ogoarelor.

Rotică s'a stins din viață la București în ziua de 1 Iunie 1952 și-și doarme somnul de veci în cimitirul Belu.

Poezia și articolele lui Rotică constitue o operă în care sentimentul demnității naționale și individuale formează cel mai mare țel și cuprind numeroase îndemnuri la legăminte etico-politice de imperioasă actualitate.

Următoarele sunt considerate de V. Posteucă pe drept cuvânt de o deosebită importanță pentru condeierii exilului românesc: îndemnul la legământul de a lupta pentru repunerea hotarelor, a "brâilor de sânge la locul lor de ieri, pe Nistru și Ceremuș și mai ales îndemnul la legământul de a readuce țara la libertate și neamul la viață demnă și cu teamă de Dumnezeu. Indemnul de a mântui sfânta noastră țară, unde:

'Din fiecare bulgăr al
câmpului mănos
Crește cu fiecare fir tânăr, împreună,
Ceva din bunătatea blajinului Hristos.

Iată de ce Rotică merita un loc de onoare în istoria țării noastre. •

FÂNTÂNĂ SUNT

Maestrului G.Rotică

Fântână's. Luce unda mea
oglindă, cui din mine bea.

Făgaș, săpând tăcut și trudnic,
țâșni din veșnicul mister:
să-și joace desrobirea, brudnic,
să radă-azur, să soarbă cer.

Veacuri s'au scurs, pân' ce-a ajuns:
ea munți de cremene-a străpuns.

In mersu-i, cu scăderi și creșteri,
prin straturi seci și-avare peșteri,
ea a scăldat comori ascunse
și taine pururi nepătrunse.

In ea minuni năluce, câte
pe veci în beznă's coborîte.

-Străluce-adâncul. Mi-l vedeți ?
Drumeți, adâncul meu îl beți.

George VOEVIDCA

(Din; "Convorbiri Literare", 73,1940, nr 1 (Ian.), p. 19.).

PÂNEA CEA DE MÂNE

Vor frământa odată din nou la casa lor
Mâni harnice bielșugul adus de pe ogor;
Vor frământa făina, -și-a neamului poveste
De jertfe fără nume, din zilele aceste,
Cânta-va'n caldul miros al pânii din cuptor.

Vor frământa urmașii în albul aluat
Intreaga suferință ce ne-a încununat
Si va simți atunci înfiorata gură
In fiecare fărmă o cuminecătură
Cu însuși trupul nostru și sângele vărsat.

Bordeiul și palatul bogaților stăpâni
Cânta-vor înfrățite în pânea cea de mâni
Si după fiecare fărâmă ce urmașii
La gură o vor duce, ne vor simți vrăjmașii
Din nou venind pe lume mai mulți și mai români.

Din volumul "Cântarea suferinței" București 1920.

DIN CÂND ÎN CÂND O VORBĂ

Nu știu a câtea oară repet nesăturat
Vrăjita tălmăcire a slovei ce cuminte
Se 'nșiră pân' la capăt în molcome cuvinte
In care nici o vină pe drum n'a tremuret.

Mici întâmplări banale, indiferente vești
Imi scrii pe două pagini ce le-ar putea oricine
Ceti în toată voia alăturea de mine.
Nimica nu trădează ce-ți sunt și ce îmi ești.

Din când în când o vorbă în chip nevinovat
Cu altele legată, îmi spune numai mie
Ce nimene, iubită, nu trebue să știe. . .
Din când în când trecutul șoptește pitulat.

Din când în când în suflet, de doruri tălmăcit,
Cuvântul gol din pagini în altul plin se schimbă . .
Nu-mi spui nimic și totuși o mai bogată limbă
Imi pare că iubirea nici când nu mi-a vorbit.

Din volumul 'Paharul blestemat". București 1924.

CARTEA ROMÂNEASCĂ ÎN EXIL

- trei decenii, zeci de edituri, sute de titluri -

GHEORGHE BRĂTIANU: LA MER NOIRE

ed. SOCIETĂŢII ACADEMICE ROMÂNE

1969

prezentată de autor şi de Vitalien LAURENT

(. . .) este vorba de o mare aproape închisă, care nu comunică cu Mediterana decât prin strâmtoarea Dardanelelor; şi totuşi, prin marile fluvii care se varsă în ea venind din străfundurile stepei sau din masivii muntoşi ai Europei centrale, prin multipla reţea de drumuri continentale care ajung în porturile ei, ea merită, ca şi alte mări, mai deschise curentelor din larg, numele de "placă turnantă" a marelui trafic şi a schimburilor internaţionale. Acelaşi caracter de zonă de tranziţie şi de punct de întâlnire între Europa şi Asia a fost fireşte dobândit şi de popoarele şi statele care s'au stabilit pe litoralul ei. Acestui factor maritim îi datorează îndeosebi istoria românească faptul de a fi altceva decât aceea a ţărilor izolate de marile drumuri ale comerţului şi războiului şi care sunt, poate, mai fericite de a nu atrage asupra lor atenţia prea susţinută a diplomaţilor şi strategilor în epocile de criză internaţională. Dar acesta este, fără îndoială, reversul inevitabil al medaliei: interesul istoric pe care îl suscită o regiune geografică este un privilegiu care se plăteşte scump. In orice caz, istoria românească nu poate fi înţeleasă dacă nu sunt luate în consideraţie drumurile şi influenţele care se încrucişează pe teritoriul unde s'a desfăşurat ea, făcând din acest teritoriu o adevărată răspântie a civilizaţiilor şi a comerţului, dar şi, din nefericire, a invaziilor şi a războaielor.

In acest ansamblu de împrejurări, pe care o şcoală întreagă a construit ştiinţa nouă şi ambiţioasă a geopoliticii, Marea Neagră se află, prin forţa lucrurilor, pe primul plan al interesului şi al cercetărilor.

Gh. BRATIANU

(. . .) activitatea sa ştiinţifică l-a desemnat ca succesor natural al lui Nicolae Iorga, care atinsese vârsta pensionării. Si astfel, la 1 Octombrie 1940, i-a revenit catedra de istorie universală a Universităţii din Bucureşti. Momentul era grav pentru ţara sfâşiată de pierderea, în Iunie 1940, a Basarabiei răpită de ruşi. Tineretul a asistat cu fervoare la cursul descendentului celor mai mari bărbaţi de stat pe care îi avusese ţara.

Am ieşit dela lecţia de deschidere cu convingerea nestrămutată că puţini profesori avuseseră vreodată, ca el, atâtea înlesniri pentru a crea o şcoală istorică destinată să se impună în concertul internaţional al ştiinţelor istorice. Invăţământul lui Nicolae Iorga se caracteriza mai ales prin exploziile de idei strălucitoare şi prin'tr'o neîncetată succesiune de orizonturi nebănuite. Noul maestru părea, în discursul program, a fi mai sobru; în schimb, prin aplicarea unei metode strict ştiinţifice, învăţământul său promitea o bază mai solidă. . .

Calitatea de slujitor activ al ţării şi al nevoilor ei celor mai felurite îl predestinează pe savant să surprindă mai bine decât alţii situaţiile asemănătoare din vremurile trecute. Experienţa politică, însoţită de un simţ critic mereu treaz, conferă istoricului un avantaj de neînlocuit. Intr'adevăr, societăţile nu se schimbă niciodată în mod atât de radical încât să nu poată fi recunoscute anumite constante şi numeroase similitudini de situaţii. Fără îndoială că impactul luptelor parlamentare asupra gândirii sale ştiinţifice i-au orientat şi i-au fructificat cercetările. Obişnuit să considere problemele momentului în funcţie de imperative locale sau regionale, Gheorghe Brătianu a izbutit, firesc, să privească istoria Europei medievale nu dela Paris, Londra, Veneţia sau Genova, ci dela Constantinopol, piaţa cea mai importantă şi mai prosperă a lumii cunoscute.

In ce priveşte Marea Neagră . . . nu cred că există vreo carte care să caracterizeze mai bine concepţia istoricului asupra metodei sale ştiinţifice: alegerea unei epoci delimitate în timp, a unei regiuni circumscrise geografic în punctele-cheie ale vieţii internaţionale, dar şi replasarea acestui prim studiu în cadrul mai general al evoluţiei umanităţii potrivit principiului că nu există ştiinţă adevărată în afara celei universale. Convins, pe de altă parte, că nu există sinteză valabilă fără o analiză riguroasă a documentelor, el care le extrăsese din sutele de dosare unde dormeau, dovedeşte aici, în mod pilduitor, arta de a scuti pe cititor de povara fişelor autorului. In acest fel, nimic nu seamănă mai puţin decât acest volum cu "acele cărţi care se menţin cu greu între repertoriu şi sinteză".

Absenţa unei anumite documentaţii, făcute din detalii deseori neglijabile însă de natură să împovăreze spiritul şi să stingherească efortul de sinteză, a dat în acest caz, mai mult avânt gândirii istoricului şi mai multă ascuţime judecăţilor sale. Cât este de revelator când autorul ne arată cum dela Pericle la Mahomet al II-lea, acest fond comun de interese şi aspiraţii pe care le dezvăluie istoria "pontică", privită ca un tot, a influenţat deseori (şi uneori chiar a modificat) cursul istoriei universale în evul mediu. Valorii ştiinţifice a expunerii i se adaugă farmecul unui stil elegant, colorat uneori de un umor discret sau de o ironie fină. Tonul este întotdeauna ponderat fără a înceta să fie vioi . . . •

Vitalien LAURENT

Director al Institutului de studii Bizantine dela Bucureşti şi membru de onoare al Academiei Române până în 1947.

CONSTANTIN DUMITRESCU: CETATEA TOTALĂ

ed. Jon DUMITRU VERLAG

1982

Sanda STOLOJAN

Faptul că "Cetatea totală" a apărut întâi în limba franceză, (traducere de Serban Cristovici, Editions du Seuil, Paris 1980) merită să fie amintit, precum şi circumstanţele primei apariţii. In 1979 manuscrisul unui necunoscut ieşea clandestin din România. Identitatea omului şi traducerea cărţii în limba franceză au fost păstrate secrete până în ultimul moment. Aflând despre cele întâmplate şi identificând pe autor, autorităţile româneşti au declanşat împotriva lui Constantin Dumitrescu obişnuitul sistem de intimidare prin interogatorii şi ameninţări. In cele din urmă, poate pentru a se evita un nou "caz Paul Goma", C. Dumitrescu a fost expulzat peste graniţă în Germania, unde trăieşte la ora actuală.

Constantin Dumitrescu este un intelectual format la vechea şcoală de cultură românească, devenit proletar în România unde a lucrat timp de douăzeci şi cinci de ani pe diverse şantiere. Mai întâi însă, a cunoscut închisoarea şi domiciliul obligator. In toţi aceşti ani a scris eseurile de faţă, pe care a reuşit să le ascundă şi în cele din urmă să le scoată din ţară. Fără să vrem, gândul ne duce la mărturisirile lui Soljenitsyn despre felul cum şi-a scăpat manuscrisele când trăia în URSS. Personalitatea şi destinul lui C. Dumitrescu trebuesc subliniate pentru a se înţelege semnificaţia şi aportul lucrării în contextul românesc. Imbinarea dintre cultura sa politică şi sociologică adăpată la sursele teoretice occidentale, şi contactul zilnic cu existenţa de proletar "dela bază", i-au servit pentru a pune în lumină fenomenul totalitar în versiunea lui românească.

"Cetatea totală" este după cunoştinţa noastră, prima analiză documentată a sistemului totalitar scrisă în România. Avem de a face pe de o parte cu un studiu bazat pe cunoştinţe exhaustive teoretice. In acelaşi timp, riscul de ariditate al unei asemenea lucrări este compensat printr'o puternică combustie internă, o căldură care se resfrânge asupra stilului şi metaforelor, pline de expresivitate, ieşite din condeiul autorului.

"Cetatea totală" este universul în care nimic nu scapă de sub controlul puterii. Născută din marxism ca "utopie sistematică" (opera lui Marx), devenită apoi ideologie a revoluţionarilor care au adaptat marxismul la realitate (opera lui Lenin), "cetatea totală" sau "socialismul totalitar" (opera lui Stalin) este un fenomen a-parte. Socialismul totalitar combină logica utopiei (despre "viitorul de aur", despre "omul de tip nou", despre "marele proect"), cu propria sa logică - anume o logică a puterii. Totalitarismul nu poate exista decât înaintând, înghiţind din ce în ce mai multă putere, lărgindu-şi domeniul autorităţii, mărindu-şi controlul. Cu alte cuvinte, legea însăşi a sistemului totalitar este violenţa pe care o găsim înscrisă în structurile sistemului.

"Cetatea totală" corespunde de asemenea ispitei căreia sistemul nu-i rezistă, anume transformarea societăţii într'un "labirint de sticlă" în care omul dezumanizat ar trebui să devină transparent până la punctul în care n'ar mai fi decât o ficţiune, un om golit de substanţă prin voinţa puterii totale care-l controlează în fiecare clipă. "Totalitarismul, scrie C. Dumitrescu, tinde să-şi închidă populaţia într'un labirint, dar unul de sticlă, în care toate gesturile, chiar cele mai intime, sunt perfect vizibile, în care nu există ceaţă sau obscuritate. Labirintul în care toate întortocherile şi meandrele alcătuesc firul însuşi al existenţei total determinate. Dacă regimul şi-ar realiza programul, fiecare dintre noi ar înainta astăzi pe un drum desigur vizibil dar pe care nu l-ar putea hotărî nicio clipă, ar trăi în văzul tuturor fără a izbuti totuşi să stabilească între el şi semenii săi o solidaritate omenească directă, ar rătăci până la moarte din renunţare în renunţare, vieţuind veşnic sub controlul unor forţe inexorabile, fără ca el însuşi să decidă nimic, nici măcar direcţia paşilor săi. Societatea labirintului de sticlă este universul concentraţionar ajuns la desăvârşire".

Socotim că paginile în care autorul analizează societatea românească sub regimul comunist sunt remarcabile. Societatea românească este astăzi o societate artificial stratificată, o societate "a stărilor", în care orice formaţie spontană este interzisă printr'o coerciţiune continuă. "Cele trei stări - mandarinii activului de partid, intelectualitatea tehnocrată, muncitorii industriali şi agricoli - nu s'au constituit printr'o prelungire a condiţiilor sociale din România antebelică, ci abia după omogenizarea prealabilă a populaţiei, în decursul totalizării cetăţii . . . Că avem de-a face cu stări o sugerează rolul decisiv pe care îl deţin privilegiile în formarea şi conservarea acestor categorii sociale şi mai ales modul specific de privilegiere. Apartenenţa la grupul "aparat conducător" nu este marcată de nicio ivarianţă - proprietate juridică sau titlu inamovibil - ea putând fi suprimată oricând . . . Evident, caracterul impersonal al privilegiilor trebue să apere ordinea totală de cei care o slujesc nemijlocit. De aceea tendinţele de osificare în stările dominante, împietrirea mandarinatului, spiritul de clan al tehnocraţiei, reprezintă un început de dezagregare".

Iată acum alt exemplu de stil şi ton - atunci când C. Dumitrescu vorbeşte despre mizeria morală a Românilor sub regimul totalitar: "Legătura de ţara pe care n'o putem părăsi, de fabrica în care am fost repartizaţi, de oraşul unde am primit după ani de aşteptare o locuinţă modestă, într'un cuvânt atârnarea de un destin implacabil şi adeseori inuman - acesta este adevăratul rezultat social al sistemului comunist. In decursul anilor aproape că ne-am deprins, sub apăsarea barbară, să credem că ne datorăm existenţa regimului, că suntem un produs al voinţei semidivine a partidului. Intr'atât am rămas de însinguraţi în nefericirea noastră de robi feudali veniţi pe lume pentru a ne supune, pentru a fi chinuiţi printr'o muncă excesivă şi prost retribuită şi pentru a ne retrage apoi din viaţă - fireşte discret, aşa cum am trăit, fără să fi avut vreodată vreo pretenţie".

Tragedia României împinsă de Istorie în lagărul sovietic stă scrisă în această carte. Accentele de revoltă ale omului, "of"-ul Românului, în faţa nedreptăţii Istoriei, îmbogăţesc accentele unui intelectual stăpân pe elementele pe care le analizează. •

HYPERION

Centrul de promovare a cărţii româneşti

BULETINUL CĂRŢII ROMÂNEŞTI ÎN OCCIDENT

(DE VORBĂ CU L. M. ARCADE)

- Ce va conţine buletinul pe care-l pregătiţi?

- In primul rând fragmente de texte literare dar şi anumite aprecieri generale referitoare la operele prezentate.

- Judecăţile de valoare nu sunt adesea parţiale?

- Preferinţele lui Mircea Eliade, nu sunt parţiale şi pot interesa pe mulţi. De exemplu atunci când judecă importanţa gândirii lui Nae Ionescu asa cum a făcut-o frecvent nu numai în anii tinereţii ci chiar în scrieri recente, adică după un răstimp favorabil bunei perspective. Ceea ce nu înseamnă că n'am cita bucuros câteva pagini din Metafizică. Din nefericire spaţiul . . .

- Nu vorbeai despre anume fragmente de texte pe care le veţi reproduce?

- Sunt texte şi texte. Unele, îndeosebi cele poetice, se lasă înţelese, sau cel puţin intuite, chiar în cazul unei foarte parţiale prezentări. Aşa, de pildă, Lacrămi şi Sfinţi de Cioran sau Vi-l prezint pe Teavă de Cugler. Sunt însă altele ale căror paragrafe nu stau alături ca monadele, ci se compun pagină după pagină.

- Nu e mai adevărat ceea ce spui pentru proza romanescă decât pentru cursul lui Nae Ionescu?

- Poate. Dar să nu uităm limitele pe care ni le-am propus. Buletinul nostru nu va fi un fel de revistă antologică, ci un periodic informativ. Dorim mai ales să poată fi citit şi consultat cu uşurinţă, într'un minimum de timp, de toţi amatorii de carte românească.

- Un repertoriu şi un ghid sintetic?

- Exact. Pentru cărţi vechi şi noi. Pe deasupra un mijloc lesnicios oferit celor care vor să le achiziţioneze.

- Prin gruparea comenzilor?

- Da, şi chiar într'o măsură mai largă: evitând cumpărătorului o seamă de eforturi mici al căror cumul poate totuşi deveni fastidios şi chiar paralizant. Rari sunt cei interesaţi numai de publicaţiile unui singur editor şi foarte frecvenţi cei care ar dori să cumpere deopotrivă un volum Eminescu apărut la Madrid (să spunem acela necesar al "Poeziilor" reeditat recent de Aureliu Răuţă), Noaptea de Sânziene, adică cel mai mare roman al lui Mircea Eliade apărut acuma zece ani în Franta şi amintirile lui Stefan Baciu (Praful de pe Tobă, Mira) apărute în ultimii ani la Honolulu. Stie lectorul care locuieşte la Miami sau în Australia că a ieşit de sub tipar undeva pe planetă în traducere românească romanul lui Vintilă Horia distins cu premiul Goncourt în Franţa? Dacă o stie şi-l interesează, precum celelalte trei opere, trebue să adreseze patru scrisori editorilor sau depozitarilor (nu sunt întotdeauna aceiaşi) atunci când le cunoaste adresele. Iar dacă nu le cunoaste zece sau mai multe până le găseşte. Mai multe, îndeosebi dacă vrea să obţină prealabile informaţii referitoare la preţul cărţilor şi al expedierii, la modul de plată etc. . . Până la sfârşitul operaţiei, până când cumpărătorul va emite patru cecuri diferite (procedura cecurilor internaţionale nu e întotdeauna simplă), pot trece luni de zile. Uneori sau altădată toate puteau decurge mai uşor şi mai rapid. Insă nu în majoritatea cazurilor, nu astăzi, nu în contextul noului exil când marea majoritate a refugiaţilor de pe cele cinci continente sunt neinformaţi.

- Realităţile exilului de astăzi au fost bine înţelese de editori?

- De cei mai mulţi. Cei mai mulţi ştiu că sporul şi noua geografie a Diasporei impun metode noi de difuzare a cărţii româneşti, că nimeni nu trebue să conteze pe acest adevărat eroism a micilor şi totuşi prea laborioaselor demersuri care se cer asumate, în contextul tradiţional, refugiatului doritor să-şi constitue sau complecteze biblioteca de limbă română, că fără un prealabil efort de informaţie cei mai numeroşi se vor descuraja.

- Si ce fel de oportune înlesniri propune HYPERION?

- Simplu. Pe lângă elementele informative mai largi, referitoare la anumite opere, cititorul va găsi în paginile buletinului nostru un repertoriu destul de bogat al cărţilor vechi şi noi publicate de diferiţi editori ai exilului în Europa sau America şi toate referinţele necesare: anul apariţiei, numărul de pagini, preţul în dolari şi franci francezi etc. Dacă vrea să cumpere una sau mai multe dintre cărţile catalogului care va fi modificat şi îmbogăţit dela un număr la altul (prevedem o apariţie trimestrială), nu va avea decât să înscrie numărul de ordine al operelor dorite pe o carte poştală anexată, s'o semneze şi să ne-o expedieze. Va primi prin avion sau altfel (cum va alege) un singur pachet, pe care-l va plăti printr'un singur cec. Dacă nu-l interesează nicio carte menţionată, nu datorează nimănuia nimic.

- Nici măcar preţul buletinelor?

- Primele numere vor fi expediate gratuit celor care ni le vor cere. Sperăm că vom putea continua aşa acoperindu-ne cheltuielile numai din cotizaţiile membrilor asociaţiei noastre (100 de F.F. pe an) şi, nădăjduim, din donaţii.

- N'ar fi mai logic să solicitaţi subvenţii din partea editorilor?

- Asa ar fi mai logic, fireşte, dacă în contextul actual (care nu se va schimba dela o lună la alta) editorii români din exil n'ar fi cei mai solicitaţi dintre cei solicitaţi. Inţeleg prin asta că adevărata lor identitate este aceea a mecenatului şi nu a comerciantului, chiar dacă se mai întâmplă câte unuia să viseze că nu va lucra toată viaţa în pagubă.

- Sunt şi visuri care se realizează.

- Adevărat. Dar până atunci ni se pare mai logic să-i ajutăm decât să-i solicităm.

- O iniţiativă generoasă?

- Nu e nici prima nici ultima asumată de exilaţi. Poate surprinde fiindcă e oarecum inedită. Cu gândul cvasidonatorului de cărţi şi reviste (zis editor) ne-am obişnuit, noi, cei ai exilului străvechi; cu acela al promotorului benevol încă nu, deşi în împrejurările actuale a devenit necesar. Este o altă generozitate pe care aş menţiona-o. Aceea a Cuvântului Românesc care ne-a înţeles dela prima vorbă şi a multor cititori care ne-au adresat spontane mesaje şi scrisori de încurajare. Socotim preţul fiecăreia mai ridicat decât acela a unei cotizaţii.

D. BACU

DE-A LUNGUL ANILOR

printre cărţile apărute

1952	Grigore NANDRIS	Din istoria societăţii pentru cultură
1957	Pamfil SEICARU	Portrete: Goga, A.C.Cuza, C.Stere, N.Iorga, T.Arghezi
1959	Vasile PARVAN	Dacia
1962	Mircea ELIADE	Nuvele
1963	Horia STAMATU	Recitativ
1980	Nicolae LUPAN	Basarabia
1980	M. EMINESCU	Scrieri politice şi literare (2 volume)
1980	Stefan BACIU	Poemele poetului singur
1981	Buletinul Bibliotecii Române din Freiburg	Volumul VIII-XII, serie nouă 1980-1981
1981	George CIORANESCU	Morior ergo sum (poeme)
1981	Vintilă HORIA	Dumnezeu s'a născut în exil (traducerea operei distinsă cu premil Goncourt)
1982	Mihail EMINESCU	Poesii (a apărut luna trecută a doua ediţie a volumului din 1950 sub îngrijirea lui Aurel RAUTA)

MULTE DINTRE OPERELE SEMNALATE LA ACEASTĂ RUBRICĂ DIN IANUARIE PÂNĂ ASTĂZI SUNT EPUIZATE SAU REDUSE LA UN NUMĂR FOARTE LIMITAT DE EXEMPLARE. VEŢI OBŢINE INFORMAŢII ŞI ÎNLESNIRI PREŢIOASE GRAŢIE BULETINULUI CĂRŢII ROMÂNEŞTI ÎN OCCIDENT CARE VA FI EXPEDIAT ÎN CURAND.

MANIFESTAŢII CULTURALE ROMÂNEŞTI LA PARIS

Asociaţia noastră a organizat pe ziua de 24 Aprilie trecut într'un amfiteatru al Sorbonei (Paris I Pantheon) un colocviu referitor la opera lui Stefan LUPASCU. Marele filosof a vorbit îndelung după expunerile substanţiale ale domnilor: Marc BEIGBEDER filosof, Jacques COSTAGLIOLA medic, Basarab NICOLESCU fizician, şi Michel RANDOM scriitor. Au asistat peste 200 de intelectuali francezi şi români. Vom reveni asupra acestei manifestaţii de o deosebită importanţă.

In ultimele şase luni au avut loc şi alte colocvii sau conferinţe la sediul nostru dela Neuilly printre care două organizate de HYPERION. Cicerone IONITOIU a scris în numărul din Mai al Cuvântului Românesc despre întâlnirea din Februarie a cărei subiect ("Literatura din închisori şi literatura... despre închisori") a fost dezvoltat de Monica LOVINESCU, Paul GOMA şi D. BACU. A doua întâlnire a fost consacrată capo d'operei lui Gh. Brătianu, La Mer Noire. Nu voi insista aici asupra acestei lucrări prea puţin cunoscută, despre care ar trebui vorbit pe zeci şi sute de pagini. Expunerea semnatarului şi a lui Dan Cernavodeanu au interesat şi vor fi desigur publicate. Cititorul va găsi alăturat o succintă prezentare a Mării Negre (din nefericire încă netradusă în româneşte) semnată de autor şi de marele bizantinolog Vitalien LAURENT.

In cadrul celor trei conferinţe-colocvii organizate la sediul nostru de cenaclul literar dela Neuilly (Caietele Inorogului), semnalăm conferinţa lui Andrei PANDREA despre originea numelui Zalmoxis. Medic şi scriitor român, Andrei Pandrea şi-a dovedit săptămânile trecute suplimentara vocaţie de etnolog, susţinând cu strălucire o teză de doctoral la Paris. Ne era cunoscut şi graţie Buletinului Bibliotecii române dela Freiburg vol. VIII (XII) pe care-l semnalăm cititorilor.

L. M. ARCADE a expus în numărul trecut ("Dostoievski prin anii noştri") concluziile la care s'a ajuns după un colocviu deosebit de animat referitor la opera marelui romancier rus.

Subliniem interesul conferinţei lui Cicerone POGHIRC din Noembrie trecut. Cunoscutul lingvist a arătat cât de mult poate lămuri filologia comparată cunoaşterea istorică a Daciei preromane. O expunere sintetică a cercetărilor lui Cicerone Poghirc - care pregăteste un studiu de mare amploare - va fi publicată în primul număr al buletinului nostru. •

Matei CAZACU

HYPERION

4 R, DU GEN.H.BERTIER
92.200 NEUILLY S/ SEINE
FRANCE

(1) Doresc să primesc buletinul asociaţiei D-voastră în vederea achiziţiei:

[ ] ocazionale periodice [ ]

a cărţilor româneşti care m'ar interesa.

(2) Prefer lucrările:

[ ] literare istorice [ ] ştiinţifice [ ]

(3) Texte româneşti inedite putând interesa pe editori

[ ] îmi sunt cunoscute nu-mi sunt cunoscute [ ]

NUMELE.. SEMNATURA:

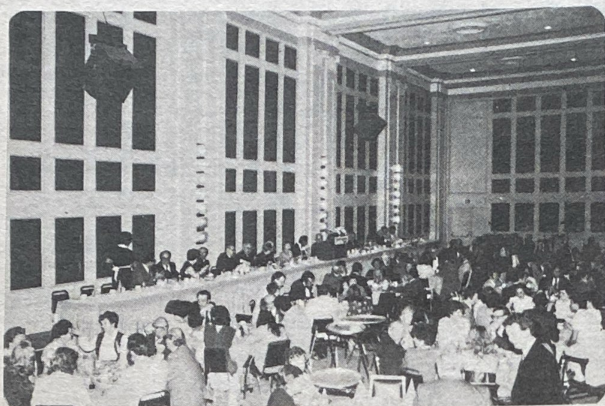
ADRESA...

ACESTE DOUĂ PAGINI, OFERITE GENEROS DE "CUVÂNTUL ROMÂNESC", APAR SUB ÎNGRIJIREA ŞI RESPONSABILITATEA ASOCIAŢIEI "HYPERION"

CUVANTUL ROMÂNESC

MARE PROGRAM NAŢIONAL LA HAM

Sărbătorirea Zilei de 10 Mai şi aniversar de prodigioasă activitate a Asociaţiei Cu

ASPECT DIN SALA BANCHETULUI

D-L GORDON DEAN
Reprezentantul Guvernului Ontario

TE-DEUMUL OFICIAT DE PREOŢII:
Nicolae Zelea, Dumitru Ichim, Radu Graţian, Nicolae Tănase şi dascălul C

Acestea au fost cele două evenimente care au reşit să adune, în ziua de 8 Mai, la un mare şi excelent program de manifestare naţională, tot ceea ce în Centrele Hamilton, Toronto şi Kitchener e mai bun sub raportul inimei româneşti. Si pentrucă Asociaţia Culturală Română din Hamilton are un renume mare pe planul activităţilor şi realizărilor româneşti, au ţinut să fie prezenţi la acest program şi Români din părţile Chicago, New York, Pittsburg, Detroit, Montreal, Windsor şi altele. Astfel participarea numeroasă şi însufleţirea care s'a putut vedea la fiecare, au făcut din Programul Naţional dela 8 Mai, din Hamilton, un alt capitol memorabil în Istoria Asociaţiei Culturale Române.

Programul s'a desfăşurat în sala cea mare a Hotelului Royal Connaught, şi a început la ora 2 p.m. cu un Te-deum slujit de Protostinghel Graţian Radu şi de Preoţii: Nicolae Zelea, Nicolae Tănase şi Dumitru Ichim.

La sfârşitul Te-deumului, Preşedintele Asociaţiei Culturale, Dl. Florian Săndulescu, a adresat un salut inimos celor de faţă, a declarat programul zilei deschis şi a însărcinat pe Dl Nicolae Pora să îndeplinească funcţia de coordonator al punctelor din program.

Ca punct de plecare al misiunei sale, Dl Pora a introdus la cuvânt pe Dl Constantin Magirescu, care a expus cu talent şi claritate înfăptuirile Asociaţiei Culturale Române în timpul celor 25 ani de existenţă.

Al doilea cuvânt i s'a acordat Dlui Petre Lucaci, Preşedintele Organizaţiei Uniunea şi Liga. După ce Dl Lucaci a salutat realizările Asociaţiei Culturale timp de 25 de ani, a vorbit despre importanţa Uniunii şi Ligii -ca factor naţional- în Comunităţile Româneşti de pe continentul American.

ECHIPA DE DANSATORI DIN KITCHENER

La capătul acestor două vorbiri, a urmat un program artistic. Suntem de părere că organizatorii lui merită aprecieri pentru selecţiunile făcute, căci a fost cu adevărat mai mult decât o plăcere să-i asculţi şi să-i vezi pe cei din punctele de program.

E natural ca în primul rând s'o menţionăm pe Dna Katy Dumitraşcu, de care nu te poţi sătura ascultând-o cum cântă sau recită. A cântat câteva bucăţi dintr'un repertoriu de romanţe cu care a atins inima fiecăruia. Iar felul cum a recitat poezia "Tălmacii" de Alexandru Vlahuţă -o poezie bine aleasă pentru timpul pe care-l trăim- e de neuitat.

Tot de neuitat este şi Dna Iosana Herţescu, pentru splendida recitare a poeziei "Moartea lui Fulger" de George Coşbuc.

Un alt punct mare în program a fost tânărul violonist şi student la conservator, Edmond Lascu, care a demonstrat un real talent în bucăţile interpretate: Hora Stacato, Ciocârlia şi Balada lui Ciprian Porumbescu.

Eleva de liceu Daniela Constantinescu a recitat cu talent poezia potrivită ocaziei, "10 Mai".

Dl. Zahu Pană din New York şi-a dat aportul la program, citind câteva poezii, scrise în închisorile din România de marii poeţi Nichifor Crainic şi Radu Gyr. Aceste poezii au produs o puternică impresie.

O frumoasă variaţie în program a fost asigurată de două intrări ale Echipei de dansuri din Kitchener care, sub conducerea Domnului Augustin Cristea, a executat mai multe dansuri populare bine alese, într'un ritm de buni dansatori.

Dl. Stefan Ciotloş, muzicantul de neîntrecut în interpretarea la saxofona muzicii populare româneşti, a dat programului, prin contribuţia sa şi a orchestrei sale, o întregire mult apreciată.

După terminarea programului artistic a urmat vizitarea expoziţiei lucrărilor de artă expuse în sala alăturată. Notăm deci că în programul naţional al zilei a fost inclusă şi o expoziţie. Pictorul Ion Nicolau-Delta a expus 90 de picturi. Sculptorul Petre Nică a expus câteva sculpturi moderne, pe teme româneşti. O altă contribuţie la această expoziţie a fost prezenţa Dnei Maria Lascu cu câteva lucrări de artă şi iconografie.

***

PROGRAMUL DE SEARA a început la ora 7.00 p.m. cu MASA FESTIVA.

La un loc de primă cinste la masa de onoare l-am văzut pe deputatul Gordon Dean care a luat parte la această festivitate ca reprezentant al Primului Ministru al Provinciei Ontario.

Tot la masa de onoare am mai văzut pe: Preşedintele Asociaţiei Culturale Române din Hamilton, Dl. Florian Săndulescu, Maestrul de ceremonie Dl. Nicolae Pora cu soţia; Preoţii Nicolae Zelea, Nicolae Tănase cu preoteasa, şi Dumitru Ichim; foştii preşedinţi (prezenţi) ai Asociaţiei: Dl. Vasile Guian, Dl. George Diaconu cu soţia, Dl. Tudor Murgoci şi Dl. George Bălaşu cu soţia. De asemenea pe invitaţii de onoare: Dl. Petre Lucaci, Preşedintele Uniunii şi Ligii; Dl. John Halmaghi din Pittsburg şi Dl. Eugen Bârsan din Chicago.

D-L NICOLAE PORA
Maestrul de ceremonii

Programul din jurul Mesei Festive a fost condus şi coordonat cu multă abilitate de Dl. Nicolae Pora. In chip formal acest program a fost deschis cu citirea Proclamaţiei dată de Primarul orasului Hamilton prin care Ziua de 10 Mai este declarată Ziua Independenţei Româneşti. Drept urmare, în această zi Steagul tricolor Românesc a fost arborat alături de cel Canadian

Stelian Stănicel, George Bocioagă, George Donev, Liviu Butura şi Grigore Caraza

ASPECT DIN SALA EXPOZIŢIEI

Nicolae Pora,

L LA HAMILTON-CANADA

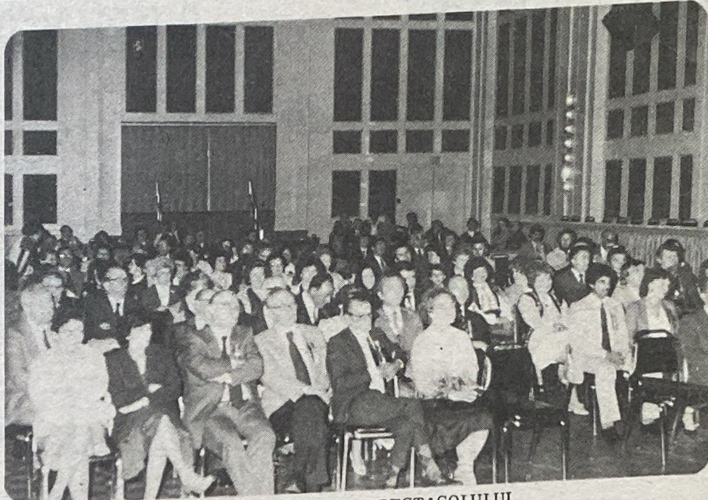
și aniversarea a 25 de ani
Asociației Culturale Române

IAT DE PREOȚII:
n, Nicolae Tănase și dascălul C. Magirescu

D-L PETRE LUCACI
Președintele Uniunii și Ligii

ASPECT DIN SALA SPECTACOLULUI

E PORA
eremonii

Pittsburg și Dl. Eugen Bârsan din Chicago.

Programul din jurul Mesei Festive a fost condus și coordonat cu multă abilitate de Dl. Nicolae Pora. In chip formal acest program a fost deschis cu citirea Proclamației dată de Primarul orasului Hamilton prin care Ziua de 10 Mai este declarată Ziua Independenței Românești. Drept urmare, în această zi Steagul tricolor Românesc a fost arborat alături de cel Canadian pe edificiul Primăriei.

După citirea Proclamației a urmat citirea mesajelor primite cu această ocazie și anume:

Mesajul din partea Primului Ministru al Provinciei Ontario, William Davis, citit de deputatul Gordon Dean, asistent al Ministrului Educației în Ontario;

Mesajul trimis de Ministrul Multiculturalismului al Guvernului Canadian, Dl. Jan Flemming;

Mesajul Arhiepiscopului Valerian Trifa;

Mesajele și telegramele primite dela: Parohia Ortodoxă Română din Montreal; dela Federația Românilor din Canada; dela Parohia Ortodoxă Română din Toronto; dela Parohia Ortodoxă Română din Kitchener și dela Societatea "Banatul" din Kitchener.

După o scurtă expunere în limba română și engleză a temelor din miezul sărbătoririi care are loc, Dl Nicolae Pora a dat cuvântul deputatului Gordon Dean.

Dl. Gordon Dean exprimă în numele Primului Ministru William Davis și al Provinciei Ontario, recunoștință pentru realizările Grupului etnic Român din Ontario, și apoi își mai exprimă speranța că dominația comunistă care a subjugat România și țările de dincolo de Cortina de Fier nu va fi de lungă durată.

Au urmat vorbirile principale.

Dl. John Halmaghi a vorbit în limba engleză despre însemnătatea Zilei de 10 Mai în istoria Românească. E logic să credem că în urma expunerii clare și argumentate ce-a făcut, acei dintre participanți care nu sunt cunoscători de limbă și istorie Românească au putut ajunge să știe ceva.

Dl. Eugen Bârsan a vorbit despre 10 Mai în limba Română. Pornind dela Actul istoric al Proclamării Independenței legat de această zi, vorbitorul a pus un deosebit accent pe datoriile de luptă din acest timp al nostru, pentru problemele Independenței și întregirea hotarelor Tării asa cum ele se prezintă azi.

In continuare a vorbit Dl. George Bălașu, promotorul Asociației Culturale Române din Hamilton și omul din fruntea tuturor realizărilor și acțiunilor ei. Amintind pe scurt de toate acestea, face un apel la o cât mai vie conștiință națională de care să ne lăsăm călăuziți și apoi mulțumește tuturor acelora care au dat un aport serios la realizările Asociației.

In chip neasteptat apar momente emoționante. Dl. Florian Săndulescu, actualul Președinte al Asociației, înmânează Dlui. George Bălașu, fost președinte și unul din fondatorii Asociației o placă de merit din partea membrilor Asociației Culturale ca semn de apreciere și recunostință pentru munca și realizările lui de până acum în cadrul Asociației.

In încheiere, Dl. Florian Săndulescu, Președintele Asociației, mulțumește tuturor celor de față, veniți din Hamilton, din regiune sau din depărtări cu dragoste pentru cele românești, pentru a ajuta la succesul programului național de sărbătorire a zilei de 10 Mai și de Aniversare a unui sfert de veac dela înființarea Asociației Culturale Române din Hamilton.

ECHIPA DE DANSATORI DIN KITCHENER

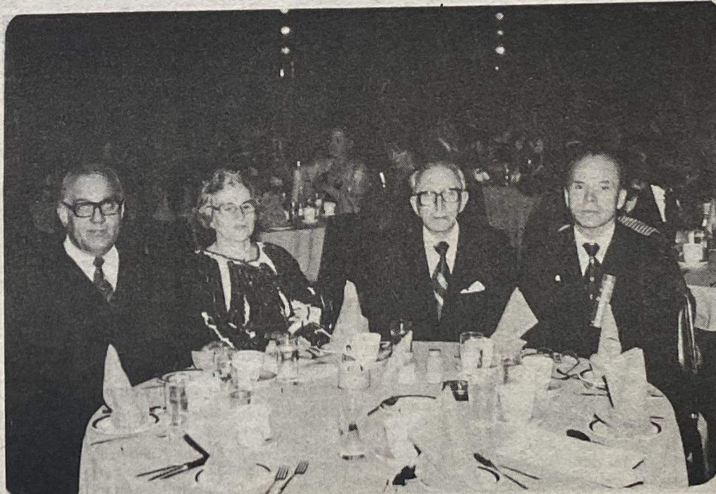
In mod deosebit, Dl Florian Săndulescu mulțumește tuturor oaspeților veniți de departe, care ne-au onorat cu prezența dumnealor. Din DETROIT: Dl Cornel Popa cu soția și fiul, Dl Stefan Stefănescu cu sora, Dl George Donev si Dl Stelian Stănicel; din NEW YORK: Dl Zahu Pană cu soția, Dl Grigore Caraza, Dl Liviu Butura și Dl și Dna Moldovan; din CHICAGO: Dl Anastase Predescu, Dl Ion Simicin și Dl George Bocioagă; din WINDSOR: Dl Chirilă Ciuntu și Dl Ion Christescu; din MONTREAL: Dl Ghe. Loghiade cu soția, Dl Nicu Naum, Dl Alexandru Oană cu soția și Dl Vasile Grama.

***

După masa festivă a urmat Balul de Gală cu două orchestre care au delectat lumea prezentă. Până la ora 1 a.m. s'a dansat după melodiile cântate de una dintre cele mai mari orchestre din Hamilton și s'au jucat hore și învârtite cu orchestra Dlui Ștefan Ciotloș. Târziu, mult târziu, după ora 1 a.m., voia bună și petrecerea au continuat, lumea regretând că trebue să plece și să părăsească această atmosferă românească, care va rămâne vie și plină de semnificație în inimile celor care au participat la manifestarea din Hamilton. •

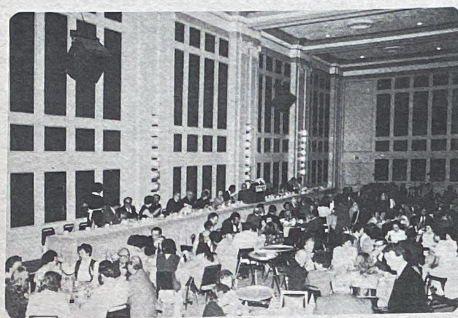
Nicolae Pora, George Bălașu, Florian Săndulescu și Zahu Pană

Alexandru Oană, Dna Loghiade, Gheorghe Loghiade și Nicu Naum

MARE PROGRAM NAȚIONAL LA HAMILTON-CANADA

Sărbătorirea Zilei de 10 Mai și aniversarea a 25 de ani de prodigioasă activitate a Asociației Culturale Române

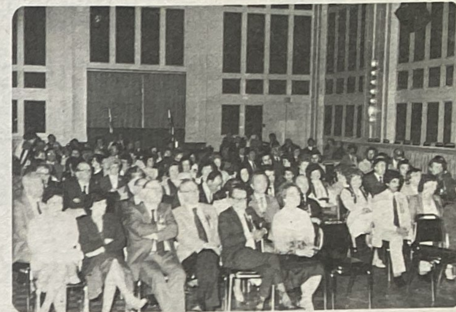
ASPECT DIN SALA BANCHETULUI

D-L GORDON DEAN
Reprezentantul Guvernului Ontario

TE-DEUMUL OFICIAT DE PREOȚII:
Nicolae Zelea, Dumitru Ichim, Radu Grațian, Nicolae Tănase și dascălul C. Magirescu

ASPECT DIN SALA SPECTACOLULUI

Acestea au fost cele două evenimente care au reșit să adune, în ziua de 8 Mai, la un mare și excelent program de manifestare națională, tot ceea ce în Centrele Hamilton, Toronto și Kitchener e mai bun sub raportul inimei românesti. Si pentrucă Asociația Culturală Română din Hamilton are un renume mare pe planul activităților și realizărilor românești, au ținut să fie prezenți la acest program și Români din părțile Chicago, New York, Pittsburg, Detroit, Montreal, Windsor și altele. Astfel participarea numeroasă și însuflețirea care s'a putut vedea la fiecare, au făcut din Programul Național dela 8 Mai, din Hamilton, un alt capitol memorabil în Istoria Asociației Culturale Române.

Programul s'a desfășurat în sala cea mare a Hotelului Royal Connaught, și a început la ora 2 p.m. cu un Te-deum slujit de Protostinghel Grațian Radu și de Preoții: Nicolae Zelea, Nicolae Tănase și Dumitru Ichim.

La sfârșitul Te-deumului, Președintele Asociației Culturale, Dl. Florian Săndulescu, a adresat un salut inimos celor de față, a declarat programul zilei deschis și a însărcinat pe Dl Nicolae Pora să îndeplinească funcția de coordonator al punctelor din program.

Ca punct de plecare al misiunei sale, Dl Pora a introdus la cuvânt pe Dl Constantin Magirescu, care a expus cu talent și claritate înfăptuirile Asociației Culturale Române în timpul celor 25 ani de existență.

Al doilea cuvânt i s'a acordat Dlui Petre Lucaci, Președintele Organizației Uniunea și Liga. După ce Dl Lucaci a salutat realizările Asociației Culturale timp de 25 de ani, a vorbit despre importanța Uniunii și Ligii -ca factor național- în Comunitățile Românești de pe continentul American.

ECHIPA DE DANSATORI DIN KITCHENER

La capătul acestor două vorbiri, a urmat un program artistic. Suntem de părere că organizatorii lui merită aprecieri pentru selecțiunile făcute, căci a fost cu adevărat mai mult decât o plăcere să-i asculți și să-i vezi pe cei din punctele de program.

E natural ca în primul rând s'o menționăm pe Dna Katy Dumitrașcu, de care nu te poți sătura ascultând-o cum cântă sau recită. A cântat câteva bucăți dintr'un repertoriu de romanțe cu care a atins inima fiecăruia. Iar felul cum a recitat poezia "Tălmacii" de Alexandru Vlahuță -o poezie bine aleasă pentru timpul pe care-l trăim- e de neuitat.

Tot de neuitat este și Dna Iosana Herțescu, pentru splendida recitare a poeziei "Moartea lui Fulger" de George Coșbuc.

Un alt punct mare în program a fost tânărul violonist și student la conservator, Edmond Lascu, care a demonstrat un real talent în bucățile interpretate: Hora Stacato, Ciocârlia și Balada lui Ciprian Porumbescu.

Eleva de liceu Daniela Constantinescu a recitat cu talent poezia potrivită ocaziei, "10 Mai".

Dl. Zahu Pană din New York și-a dat aportul la program, citind câteva poezii, scrise în închisorile din România de marii poeți Nichifor Crainic și Radu Gyr. Aceste poezii au produs o puternică impresie.

O frumoasă variație în program a fost asigurată de două intrări ale Echipei de dansuri din Kitchener care, sub conducerea Domnului Augustin Cristea, a executat mai multe dansuri populare bine alese, într'un ritm de buni dansatori.

Dl. Stefan Ciotloș, muzicantul de neîntrecut în interpretarea la saxofona muzicii populare românești, a dat programului, prin contribuția sa și a orchestrei sale, o întregire mult apreciată.

După terminarea programului artistic a urmat vizitarea expoziției lucrărilor de artă expuse în sala alăturată. Notăm deci că în programul național al zilei a fost inclusă și o expoziție. Pictorul Ion Nicolau-Delta a expus 90 de picturi. Sculptorul Petre Nică a expus câteva sculpturi moderne, pe teme românești. O altă contribuție la această expoziție a fost prezența Dnei Maria Lascu cu câteva lucrări de artă și iconografie.

***

PROGRAMUL DE SEARA a început la ora 7.00 p.m. cu MASA FESTIVA.

La un loc de primă cinste la masa de onoare l-am văzut pe deputatul Gordon Dean care a luat parte la această festivitate ca reprezentant al Primului Ministru al Provinciei Ontario.

Tot la masa de onoare am mai văzut pe: Președintele Asociației Culturale Române din Hamilton, Dl. Florian Săndulescu, Maestrul de ceremonie Dl. Nicolae Pora cu soția; Preoții Nicolae Zelea, Nicolae Tănase cu preoteasa, și Dumitru Ichim; foștii președinți (prezenți) ai Asociației: Dl. Vasile Guian, Dl. George Diaconu cu soția, Dl. Tudor Murgoci și Dl. George Bălașu cu soția. De asemenea pe invitații de onoare: Dl. Petre Lucaci, Președintele Uniunii și Ligii; Dl. John Halmaghi din Pittsburg și Dl. Eugen Bârsan din Chicago.

D-L NICOLAE PORA
Maestrul de ceremonii

Programul din jurul Mesei Festive a fost condus și coordonat cu multă abilitate de Dl. Nicolae Pora. In chip formal acest program a fost deschis cu citirea Proclamației dată de Primarul orașului Hamilton prin care Ziua de 10 Mai este declarată Ziua Independenței Românești. Drept urmare, în această zi Steagul tricolor Românesc a fost arborat alături de cel Canadian pe edificiul Primăriei.

După citirea Proclamației a urmat citirea mesajelor primite cu această ocazie și anume:

Mesajul din partea Primului Ministru al Provinciei Ontario, William Davis, citit de deputatul Gordon Dean, asistent al Ministrului Educației în Ontario;

Mesajul trimis de Ministrul Multiculturalismului al Guvernului Canadian, Dl. Jan Flemming;

Mesajul Arhiepiscopului Valerian Trifa;

Mesajele și telegramele primite dela: Parohia Ortodoxă Română din Montreal; dela Federația Românilor din Canada; dela Parohia Ortodoxă Română din Toronto; dela Parohia Ortodoxă Română din Kitchener și dela Societatea "Banatul" din Kitchener.

După o scurtă expunere în limba română și engleză a temelor din miezul sărbătoririi care are loc, Dl Nicolae Pora a dat cuvântul deputatului Gordon Dean.

Dl. Gordon Dean exprimă în numele Primului Ministru William Davis și al Provinciei Ontario, recunoștință pentru realizările Grupului etnic Român din Ontario, și apoi își mai exprimă speranța că dominația comunistă care a subjugat România și țările de dincolo de Cortina de Fier nu va fi de lungă durată.

ECHIPA DE DANSATORI DIN KITCHENER

Au urmat vorbirile principale.

Dl. John Halmaghi a vorbit în limba engleză despre însemnătatea Zilei de 10 Mai în istoria Românească. E logic să credem că în urma expunerii clare și argumentate ce-a făcut, acei dintre participanți care nu sunt cunoscători de limbă și istorie Românească au putut ajunge să știe ceva.

Dl. Eugen Bârsan a vorbit despre 10 Mai în limba Română. Pornind dela Actul istoric al Proclamării Independenței legat de această zi, vorbitorul a pus un deosebit accent pe datoriile de luptă din acest timp al nostru, pentru problemele Independenței și întregirea hotarelor Țării așa cum ele se prezintă azi.

In continuare a vorbit Dl. George Bălașu, promotorul Asociației Culturale Române din Hamilton și omul din fruntea tuturor realizărilor și acțiunilor ei. Amintind pe scurt de toate acestea, face un apel la o cât mai vie conștiință națională de care să ne lăsăm călăuziți și apoi mulțumește tuturor acelora care au dat un aport serios la realizările Asociației.

In chip neașteptat apar momente emoționante. Dl. Florian Săndulescu, actualul Președinte al Asociației, înmânează Dlui. George Bălașu, fost președinte și unul din fondatorii Asociației o placă de merit din partea membrilor Asociației Culturale ca semn de apreciere și recunoștință pentru munca și realizările lui de până acum în cadrul Asociației.

In încheiere, Dl. Florian Săndulescu, Președintele Asociației, mulțumește tuturor celor de față, veniți din Hamilton, din regiune sau din depărtări cu dragoste pentru cele românești, pentru a ajuta la succesul programului național de sărbătorire a zilei de 10 Mai și de Aniversare a unui sfert de veac dela înființarea Asociației Culturale Române din Hamilton.

In mod deosebit, Dl Florian Săndulescu mulțumește tuturor oaspeților veniți de departe, care ne-au onorat cu prezența dumnealor. Din DETROIT: Dl Cornel Popa cu soția și fiul, Dl Stefan Stefănescu cu sora, Dl George Donev și Dl Stelian Stănicel; din NEW YORK: Dl Zahu Pană cu soția, Dl Grigore Caraza, Dl Liviu Butura și Dl și Dna Moldovan; din CHICAGO: Dl Anastase Predescu, Dl Ion Simicin și Dl George Bocioagă; din WINDSOR: Dl Chirilă Ciuntu și Dl Ion Christescu; din MONTREAL: Dl Ghe. Loghiade cu soția, Dl Nicu Naum, Dl Alexandru Oană cu soția și Dl Vasile Grama.

***

După masa festivă a urmat Balul de Gală cu două orchestre care au delectat lumea prezentă. Până la ora 1 a.m. s'a dansat după melodiile cântate de una dintre cele mai mari orchestre din Hamilton și s'au jucat hore și învârtite cu orchestra Dlui Ștefan Ciotloș. Târziu, mult târziu, după ora 1 a.m., voia bună și petrecerea au continuat, lumea regretând că trebue să plece și să părăsească această atmosferă românească, care va rămâne vie și plină de semnificație în inimile celor care au participat la manifestarea din Hamilton.

Stelian Stănicel, George Bocioagă, George Donev, Liviu Butura și Grigore Caraza

ASPECT DIN SALA EXPOZIȚIEI

Nicolae Pora, George Bălașu, Florian Săndulescu și Zahu Pană

Alexandru Oană, Dna Loghiade, Gheorghe Loghiade și Nicu Naum

BISERICA CREȘTINĂ

GLAS PROFETIC

Pr. Dr. Petre POPESCU

Persoanele cele mai extraordinare din toate timpurile sunt profeţii Vechiului şi Noului Testament.

In Vechiul Testament, timp de cinsprezece secole, profeţii au prezis trei sute treizeci şi două de profeţii, care vorbesc de un singur om, de Iisus Hristos.

In Sfintele Cărţi, tulnicii lui Dumnezeu vorbesc în cinci sute de profeţii despre a doua venire a Mântuitorului Iisus Hristos.

Biblia, dela prima carte, Facerea, până la ultima, Apocalipsul, este cea mai magistrală viziune profetică din toate timpurile.

Profeţii au vorbit de viitor şi au dat detalii despre aceste evenimente, încât astăzi ziarele le menţionează cu titluri mari pe prima pagină.

Miile de ani care s'au scurs, de când aceşti bărbaţi, aleşii lui Dumnezeu, au trăit şi au activat, n'au micşorat cu nimic lumina aureolei lor, nici dinamismul şi nici viziunea operei lor.

Ei sunt actuali nu numai prin prevederile lor, dar şi prin învăţăturile cu care au fost împuterniciţi de Dumnezeu să le descopere oamenilor, în scopul educării lor religioase şi morale.

Profeţii au fost instrumentele voii divine. Autorul revelaţiilor profetice a fost Dumnezeu. Dumnezeu a ales şi a vorbit prin aceşti bărbaţi. A fost vorba de o chemare extraordinară şi irezistibilă, venită de sus. Aceşti oameni inspiraţi au fost conştienţi că Dumnezeu i-a ales pentru o slujire deosebită şi ei s'au supus voii divine.

"Si Domnul mi-a întins mâna, mi-a atins gura şi mi-a zis: Iată am pus cuvintele Mele în gura ta" Ieremia, 1,9.

Acest privilegiu particular îi făceau curajoşi şi ei aveau elan irezistibil. Ei se bucurau de o mare autoritate în faţa conducătorilor şi în faţa poporului. Ei erau mai respectaţi decât regii şi decât conducătorii vremelnici.

Misiunea lor nu era să răstoarne ordinea de stat, sau să înlocuiască pe cei ce deţineau puterea, ca nişte revoluţionari sau ca nişte exponenţi ai mulţimilor nemulţumite. Ei erau detaşaţi de această ordine lumească. Pentru aceea profeţii n'au încercat nici un fel de dialog şi nici un fel de coexistenţă cu puterea vremelnică. Ei criticau şi cuvântul lor era ca sabia, iar mustrările lor erau aspre, încât reformele preconizate de ei erau o expresie a înrâuririi Duhului Sfânt asupra istoriei şi erau deci nu numai instructive, dar mai ales normative. Intervenţiile lor oglindeau voinţa divină pentru ridicarea omenirii la o treaptă tot mai înaltă de libertate şi de progres.

Când conducătorii vremelnici nesocoteau legea morală sau ordinea divină şi suveranitatea lui Dumnezeu, profeţii fulminau împotriva potentaţilor vremii şi prevesteau consecinţe cu calamităţi dezastruoase.

'Vai de voi, feciori răsvrătiţi, zice Domnul, vai de cei ce fac planuri fără de Mine, care fac legăminte ce nu sunt în Duhul Meu, ca să grămădească păcate peste păcate. . . Fiindcă voi v'aţi încrezut în nedreptate şi minciună şi aţi nădăjduit numai în ele, iată cum va fi păcatul: ca o spărtură dintr'un zid înalt, care dintr'odată şi pe neaşteptate se prăbuşeşte. . ." Isaia, 30, 1-2; 12-13.

Profeţii n'au fost numai vizionari, au fost în acelaşi timp şi mari pedagogi. Ei îndemnau poporul la supunere şi la ascultarea poruncilor lui Dumnezeu. Ei cereau poporului să-şi îndrepte moravurile rele.

Când calamităţile prezise se împlineau, ei nu se bucurau şi nici nu simţeau plăcere de răzbunare. Tonalitatea cuvântărilor profetice se modifica. Acum predominau cuvinte de mângâere. Disperarea se cerea vindecată prin nădejdi de mai bine. Pe ruinile ţării pustiite de păgâni, marii vizionari preziceau restaurarea naţiunii, cu întoarcerea exilaţilor.

'Duhul Domnului este peste mine, căci Domnul m'a uns să binevestesc săracilor, m'a trimis să vindec pe cei cu inima zdrobită, să propovăduiesc celor robiţi slobozire şi celor prinsi în război libertate. Să mângâi pe cei întristaţi, celor ce jelesc să le pun pe cap cunună în loc de cenuşă, untdelemn de bucurie în loc de veşminte de doliu, mărire în loc de deznădejde" Isaia, 63, 1-3.

Cu toată seceta teribilă prin care trecem, spiritul acestor vizionari stă şi astăzi la temelia vieţii creştine. El nu s'a epuizat, ci el trebue să fie ca un veşnic izvor de credinţă şi inspiraţie, ca o linie de conduită în această vreme în

care se clatină din temelii viaţa creştină şi ca o rază de speranţă în această vreme de dezorientare şi de cumplită deznădejde.

Asistăm astăzi la o abandonare dramatică a vieţii religioase, în ţări care altădată erau considerate ca cetăţi puternice de viaţă creştină:Franţa, Spania, Italia, Germania, America Latină, Canada, pentru a nu numi decât pe acestea. In marile oraşe din America Latină numai 2 % din populaţie mai practică şi mai au o viaţă religioasă. In Japonia printre cele cinci mii de persoane întrebate, patru mii cinci sute s'au declarat ca neavând nici o credinţă religioasă. In Anglia numai 5 % din populaţia ţării mai frecventează bisericile. Adăugăm ravagiile făcute de marxism în societate, în şcoli, în viaţa publică şi în organizaţiile muncitoreşti. Viaţa de toate zilele nu mai are parcă nici un raport cu Dumnezeu.

Au apărut falşi profeţi, nişte şarlatani cari atrag suflete nevinovate şi le ucid cu miile şi zeçile de mii. Menţionez pe cei mai importanţi: Joseph Smith; Monfavet; Guru Maharajii; Claude Varilihon, Rama Kishna, Ron Hubbard, Khalil Gibran etc. şi lista se poate prelungi pe multe pagini.

Consumul de droguri a atins puncte îngrijorătoare. In USA 20% din tinerii între 12-17 ani se îndoapă cu droguri regulat şi 30%, între 13-25 de ani. In 1980 s'a cheltuit pe droguri în USA enorma sumă de 63 de miliarde de dolari. La acest consum de pe stradă, se adaugă consumul legal, prescris de doctori. Numai în 1978 au murit în USA zeci de mii de persoane din cauza drogurilor, legale şi clandestine.

Milioane şi milioane de persoane caută refugiu în droguri, în loc să caute şi să găsească răspuns problemelor lor la Dumnezeu şi la învăţăturile lui sfinte.

Oamenii de azi sunt atraşi de lucruri misterioase şi în acest caz se îndreaptă spre astrologie, pentru a le prezice viitorul. Numai în Statele Unite, după al doilea război mondial, activează treizeci de mii de astrologi. Douăzeci de reviste sunt consacrate exclusiv astrologiei. Peste două mii de ziare au rubrica lor astrologică. Spiritismul a luat proporţii considerabile. In învăţământul superior din USA, în 40 de universităţi se fac cercetări psihice sub titlul, parapsihologie. După un periodic american, patru persoane din zece consultă pe cei ce prevăd viitorul.

In Franţa, sunt 40.000 de vindecători şi aproape 50.000 de cabinete pentru consultaţii oculte. După o statistică recentă în Paris, este un şarlatan pentru 120 de persoane, un doctor pentru 514 persoane şi un preot pentru 5000 de persoane.

In ţările marxiste, ca România, Rusia, Polonia, Bulgaria etc, creştinismul duce viaţă grea. Partidul comunist i-a declarat moarte şi atunci prin persecuţii, prin umiliri, prin constrângeri, prin presiuni, prin broşuri, literatură şi prin şcoli se urmăreşte distrugerea spiritului religios. In acest spaţiu se asasinează zilnic, moral, intelectual, ritual şi fizic cu miile.

Compresorul comunist nu este deranjat de nimeni, ca şi cum această situaţie ar fi normală. Si nu este vorba de ceva accidental, ca o furtună ce a venit şi s'a dus. Această situaţie durează de peste şase decenii în Rusia, iar în celelalte ţări, inclusiv România, vor fi îndată 40 de ani. Sute de milioane de oameni sunt azi pe cruce în cea mai teribilă suferinţă fizică şi morală.

In această vreme preapocaliptică, în care asistăm la distrugerea omului şi a spiritului religios, unde sunt profeţii de altădată, să mustre şi să denunţe public, impostorii, prezicătorii, vindecătorii, ghicitorii, astrologii, pe cei ce se ocupă cu vânzarea drogurilor pe stradă şi toţi şarlatanii de toate felurile?

Este adevărat, lumea epocii noastre este confruntată cu probleme grave, cu întrebări, cu nelinişti turburătoare. Lumea epocii noastre aşteaptă răspuns dela vârfurile creştine şi dela păstorii ei. Lumea de azi aşteaptă înfometată şi însetată, o viziune globală, ca existenţa ei să aibă garanţiile viitorului şi să nu sfârşească în mod lamentabil în vid.

Când lumea se îndreaptă spre alte orizonturi, trebue căutat în ce măsură s'a răspuns aşteptărilor lor şi în ce măsură sunt ineficienţi, cei ce cârmuesc viaţa creştină.

Astăzi, sunt mai mulţi asasinaţi de şarlatani, decât de cei ce se ocupă cu avorturile.

Unde sunt conducătorii creştini, cu impetuozitatea profetică de altă dată? Unde sunt profeţii să biciuiască moravurile rele şi în acelaşi timp să aducă o undă de lumină şi de speranţă în sufletele rătăcite?

Unde sunt vârfurile creştine care să înfiereze dela poziţia lor, impostura conducătorilor, indiferent cum se numesc ei, Brejnev, Ceauşescu, Jaruzelski etc.

In locul colaborării, în locul dialogului cu surzii şi în locul coexistenţei viclene, care aduc în sufletul poporului credincios, dezamăgire şi ruină morală, vârfurile creştine ar trebui să ia riscul în numele lui Dumnezeu şi să denunţe asasinatele în masă, fizice şi morale şi ar trebui să le anunţe căderea şi sfârşitul lor ireversibil, căci în ordinea divină, toţi şi totul este trecător.

Vârfurile creştine, împreună cu ierarhia bisericească superioară şi păstorii de suflete, ar trebui ca şi profeţii, să simtă că o răspundere enormă apasă pe umerii lor şi să aibă conştiinţa clară că dacă nu vor semnala toate păcatele şi imposturile conducătorilor abuzivi, vor fi pasibili de cea mai mare pedeapsă.

Nimeni n'a arătat mai dramatic această răspundere ca Iezechil, care vorbeşte ca din partea lui Dumnezeu: 'Pe tine fiul omului te-am pus ca strejer şi tu vei auzi cuvânt din gura Mea şi-l vei vesti din partea Mea. Când vei zice păcătosului: 'Păcătosule vei muri" iar tu nu-i vei grăi nimic, ca să prevesteşti pe păcătos să se abată dela calea lui, atunci păcătosul acela va muri, iar sângele lui îl voi cere din mâna ta" Iezechil.

Nu este vorba ca vârfurile creştine să se amestece în treburile politice, în alegeri şi nici chiar în treburile sindicale, ca astfel să fie acuzaţi că vor să domine totul, statul şi altarul.

Intervenţiile lor trebue să fie inspirate şi conduse de motivaţii religioase şi spirituale, de aprobare sau dezaprobare; să fie normative, ca ale profeţilor. Să se reţină în ce măsură, ordinea politică, socială, educativă, culturală şi morală a statului, respectă voia lui Dumnezeu şi în ce măsură omul şi aspiraţiile lui de libertate, de creaţie, de transformare şi de transfigurare spre Dumnezeu, spre patria cerească la care este chemat, sunt sprijinite sau sunt împiedecate de puterea temporală.

O detaşare şi o viziune spirituală dinamică, ar da vârfurilor creştine o nouă statură, credibilitate şi ar putea să fie ca un far în această besnă de astăzi.

Iar popoarelor din spaţiul marxist cărora partidul comunist le aplică tehnica distrugerii fizice şi morale, vârfurile creştine ar trebui să intervină, în favoarea lor cu toată forţa şi prestigiul lor, ca aceste popoare să nu se simtă abandonate şi uitate. Să le trimită cuvânt de mângâiere, să le lege rănile, să le dea curaj şi să-i îndemne să trăiască în dragoste de Dumnezeu şi aproapele şi în dragoste faţă de Biserica care îi sfinţeşte, care le înobilează sufletele şi le înalţă spre cer.

De o astfel de constiinţă, asemănătoare Profeţilor ar trebui să fie călăuzită ierarhia bisericească şi păstorii sufleteşti.

Nu este mai puţin adevărat că preocuparea primordială a păstorilor este sfinţirea oamenilor credincioşi şi slujirea intereselor lor duhovniceşti, dar în această vreme de pustiire, de desmăţ, de perversitate şi de persecuţii violente, răspunderea păstorilor merge mult mai departe. Lumea de azi aşteaptă glas profetic.

Atâta vreme cât vârfurile creştine nu vor ridica glas profetic, să ne aşteptăm la calamităţi şi mai mari. De sub spuză se vor ridica profeţi şi păstori în duh şi adevăr.

ÎNTRE PRUT ȘI NISTRU

A rosti numele Basarabia e una cu a protesta contra dominațiunii rusești - Mihail EMINESCU

PE STRADA LENIN

Drag prieten ! Iți scriu aceste rânduri din capitala Republicii Sovetice Socialiste Moldovenești. Si dacă n'ai nimic contra, să facem o plimbare pe strada principală a Chisinăului care, ca mai în toate republicile, poartă numele lui Lenin. Dar mai înainte să ne oprim pe o clipă la monumentul lui Stefan cel Mare din centrul orasului. La piedestalul lui -flori vii. În fiecare dimineață. Si in fiecare dimineață se miră trecătorii: cum de ajung ele acolo? De postament nu te poți apropia. El e înconjurat de un cerc mare de pământ semănat, pe care-l poți trece numai cu prețul a 15 zile de pușcărie. Da, nu se bucură de simpatia puterii sovietice fostul domnitor al Moldovei. Întâi l-au scos, apoi ca să vadă străinii că avem și noi trecut, l-au dus înapoi. Pe urmă vigilenții conducători au observat că statuia lui Stefan cel Mare stă în același rând cu aceea a lui Lenin și într'o noapte l-au mutat pe domnitor cu vre-o patru metri mai la fund. Ca să-și știe locul. Așa și stă el îcruntat cu crucea și paloșul pe strada principală a Moldovei sovietice. Iar mâini nevăzute îi pun flori la picioare.

Strada Lenin se începe dela monumentul Rusiei eliberatoare: o femeie zdravănă însoțită de soldați sovietici, își întinde mâinile spre Apus. Pe partea stângă clădirea mohorîtă a Academiei de științe a RSSM. Dar să nu crezi, drag prieten, că secțiile umanitare ale acestei academii s'au întrebat măcar odată de ce limba de stat a unicei republici de gintă latină din URSS este limba rusă, limba tancurilor care au "eliberat-o" și a securiștilor care o "păzesc". Lor nu le pasă că sriftul slavon, adus de eliberatori, a stâlcit limba și ortografia ei, că numărul școlilor moldovenești se micșorează an de an. În Chisinău, bunăoară, sunt numai 5 școli medii moldovenești din numărul total de 57. Fostul președinte al academiei Ichim Grossu, împreună cu Artion Lazarev și alți savanți a scris "Istoria Moldovei" în care negru pe alb afirmă că, adevărata istorie a Basarabiei s'a început numai cu venirea rușilor. Însă lui Bodiul i s'a părut că marșul forțat al rusificării și-a slăbit ritmul și a pus la conducerea academiei pe un rus, un neam de-al lui. Îți amintesc, drag prieten, că Ivan Ivanovici Bodiul, sau Jan Janîci", cum îl numesc la noi, mai bine de 20 ani a fost primul secretar al comitetului central al partidului comunist din Moldova. Veterinar de profesie, și-a făcut, se spune, cariera mulțumită lui Clava, soției lui, o femeie și acum interesantă. Ea a fost secretara lui Brejnev, pe când acela conducea în Moldova. În Decembrie trecut Bodiul a fost luat la Moscova ca unul din locțiitorii primului ministru al URSS.

Vis-à-vis de Academie - noua clădire a hotelului "Intourist". 16 etaje în stil modern. Las' să vadă turiștii din străinătate cum trăiesc moldovenii. Si ca nu cumva să se răspândească în jur influența dăunătoare burgheză, toți lucrătorii hotelului sunt securiști. Dela portar până la director. Unul din ei - subcolonelul Constantin Vornicescu mai bine de un sfert de veac a condus rețeaua de agenți ai securității printre muzicanți, cântăreți și dansatori. El hotăra în fond cine are dreptul să cânte și să danseze pe scenă, cine poate fi lăsat în străinătate. In calitate de "regizor", "critic literar" ș.a. el a însoțit ansamblul "Joc" și orchestra "Fluieraș" în toate turneele lor de peste hotare. Acuma e șef de etaj al acestui hotel pentru turiști, iar locul lui îl ocupă un oarecare Mâțu. El e mare cunoscător în ale artelor - de aude un cântec de jale moldovenesc își șterge pe furiș o lacrimă cu mânerul pistolului.

Tot ținând mâna dreaptă ajungem la piața centrală. Pitoreasca, ieftina piață basarabeană, cu abundența ei de legume și fructe, cu soiurile ei de poamă, cu halele ei pline de carne pe alese, cu mirosul specific al tejghelelor cu pește, cu toate culorile și muzica ei a dispărut nu dintr'odată, dar pe măsură ce se dezvolta socialismul în Moldova. Acum, ne învață tovarașul Brejnev, noi trăim în perioada socialismului "dezvoltat". Cozi lungi și posomorâte stau după cartofi aduși de-aiurea. Pe strada Lenin sunt multe magazine, dar nu știu, drag prieten, dacă face să mai amintesc de ele. A devenit trivial să spui că ele-s pustii, mai ales alimentarele. Mărfurile aici nu se vând, ele se "dau", se "aruncă" nu numai la figurat, dar și în sensul direct al cuvântului. Omul nu cumpără, dar "face rost" de o pereche de pantofi, de un kilogram de carne. Mâncarea la noi e strâns legată de politică. Cu câțiva ani în urmă în ajunul marilor sărbători socialiste în magazine se mai "arunca" câte ceva. Azi economia noastră înfloritoare nu-și mai poate permite așa un lux. De-atâta, drag prieten, nu mă pot opri să nu-ți scriu de norocul care a dat peste mine de 1 Mai, ziua internațională a truditorilor din toată lumea. Mă întorceam în costumul meu de gală dela demonstrație cu portretul unui sprâncenat pe spinare. Si când colo, ce văd pe strada "28 Iunie" colț cu "Lenin"? Se "dau" găini ! Si coada-i mică -vre-o 30 de oameni. Mai pe scurt. Cu două găini în mână și cu portretul pe spinare mândru și fericit m'am întors acasă.

Câteva cuvinte despre coadă. Coada - biciul vieții sovietice. Iți fură timpul și îți mănâncă nervii. Cine-i de fapt un om sovetic? Un individ care stă la coadă. Dela leagăn până la mormânt. Stai la coadă după mâncare și flori pentru iubită, după un săpun sau acoperiș, la coadă după o bere sau după un loc la cimitir pentru un neam decedat, la cinema sau restaurant, după ori ce hârtie, după ori și ce. În schimb, câte cuvinte pline de recunoștință la adresa puterii sovietice n'ai să auzi stând la coadă. Si cât de sincere sunt aceste exclamații !

Peste drum de piață, colț cu strada Armeană - clădirea masivă, în stil stalinist, întunecată și apăsătoare a Ministerului afacerilor interne (MVD). Oamenii o ocolesc. Vai de cel care vrea să-și vadă neamurile din străinătate (inclusiv România). Mai întâi, cu geanta plină de documente, omul cade în mâinile locotenentului Muravschii (șeful secției orășenești), care îl sfătuiește să nu plece nicăieri, apoi în mâinele Doamnei căpitan Tcaci (inspector al secției republicane). Aceasta îi dă speranțe. Timpul trece și omul se duce să se plângă subcolonelului Stepanov (șeful secției republicane). El îi explică omului că situația internațională e încordată și-i spune că trebue să mai aștepte. Mai trece o jumătate de an și se duce omul în audiență la generalul Răileanu (ministru adjunct). Raileanu care habar nu are despre ce e vorba, îi promite că va lua măsuri. Trec luni și omul disperat scrie la Moscova. Si în scurt timp el este chemat la Muravschii, care cu un zâmbet îi spune că cererea i-a fost refuzată. Motivele nu se explică.

Dar să mergem mai departe pe strada Lenin. Iată și teatrul moldovenesc, care poartă numele lui Pușchin. Dar despre unele aspecte ale artei sovietice moldovenești țin să-ți povestesc, drag prieten, cu altă ocazie. Dar nu pot trece pe lângă clădirea de-alături, frumoasa clădire a fostei bănci comerciale cu lei de granit la scară. După ce s'au cheltuit câteva milioane de ruble ea a fost transformată într'o sală de orgă. Lux pretențios, fotolii de pluș albastru cu mânerele aurite, candelabre de cristal. Dar să nu crezi, prietene, că de dragul poporului, căruia la noi, după cuvintele lui Lenin, îi aparține arta. Că numai de fugile lui Bach nu-i arde poporului. Totul a fost făcut de dragul Svetlanei Bodiul, fiica lui Jan Ianîci, despre care am amintit. Cu chiu cu vai a învățat ea prin străinătăți să cânte la orgă și tăticul i-a cumpărat în Cehoslovacia acest instrument muzical. Că, dragă doamne, statul are de unde. Tot tăticul a făcut-o și artistă emerită. Si acum nocturnul Chișinău încă multă vreme nu poate adormi după concertele Svetlanei din cauza răgetului celor doi lei dela scara sălii de orgă. Ei visează visuri urâte.

Între teatru și sală de orgă, pe fondul restaurantului "Moldova" pe un postament înalt se află bustul lui Gorki. Tot pe strada Lenin ai să-l vezi, prietene, pe Tolstoi în granit roșu și pe Marx și Engels turnați în bronz. Aceștia doi stau pe o bancă în fața comitetului central și continuă să mai pună lumea la cale. În ceea ce privește pe acei care au slujit culturii naționale, apoi și această problemă a fost rezolvată. Niște busturi mărunțele, neexpresive ale lui Eminescu, Creangă, Alecsandri, Donici, Asachi și Mateevici au fost aliniate în două rânduri pe o aleie întunecată din parcul Pușkin., Mai toate străzile principale ale orașului poartă numele scriitorilor ruși. Puțini oameni au să-ți spună unde e strada Mihail Eminescu. O ulicioară strâmbă fără caldarâm la marginea orașului, în care după ploaie nici o mașină nu s'ar încumeta să intre. Aceasta e strada care poartă numele marelui poet. La colțul ei-o altă stradă- strada Libertății. Mândria națională și libertatea n'au ce căuta în apropierea lui Lenin.

Dar să ne continuăm, prietene, plimbarea pe strada principală a Moldovei sovietice. Pe piața Biruinței, vis-à-vis de Casa sovietelor, - Soborul. După ce i-au dărâmat vechea clopotniță l-au prefăcut într'un salon de pictură. A fost dărâmată într'o noapte și frumoasa bisericuță catolică, care cu șpilul ei înalt înfrumuseța de ani și ani strada centrală. În locul ei l-au pus pe Marx. L-au luat pe Dumnezeu și n'au dat nimic în schimb. Ce-i drept, au restabilit vechea biserică armeană cu vitraliile și ornamentele ei. Dar i-au scos crucea și au transformat-o într'o bodegă de lux. În locul altarului - o tejghea cu băuturi. Pentru jumătatea de milion de locuitori ai Chișinăului au lăsat de fapt numai biserica din dosul Academiei. Ca să vadă turiștii străini din hotelul de peste drum că statul sovietic se comportă cu stimă fața de religie. (Despre "p o c a z u h ă" - principiul de bază al propagandei sovetice, am să-ți mai scriu . . .)

Însă ce s'a întâmplat? De ce nu putem trece mai departe? De ce s'a oprit circulația pe strada Lenin? La fiecare colț milițieni. Trecătorii se opresc la bordura trotuarului. Nimeni n'are voie să treacă strada. Si deodată, asemănător țipătului prelung al unei femei trase de păr, se aud sirenele miliției. Cu o viteză nebună trec câteva limuzine negre. În ele - șefi de partid sau oaspeții lor.

- Mafia ! - spune cineva printre dinți.

Ca regulă, acești "aleși" ai poporului sunt aleși de Moscova de printre moldovenii complect rusificați de pe malul stâng al Nistrului. Limba nu și-o cunosc și nici n'au de ea nevoie. Vorbesc numai rusește. (Bodiul, de exemplu, a vorbit cu Ceaușescu prin intermediul traducătorilor.). Soțiile acestor șefi de rang înalt trebue neaparat să fie rusoaice (probabil, să-i denunțe în caz de ceva). Studiile lor se reduc ca regulă, la niște cursuri în școlile de partid. Dar principalul este ca să fie lipsiți de ori și ce scrupule când în numele "sfintei prietenii" să se trimită în flămânda Rusie, toate roadele pământului basarabean. In schimb lor li se dă totul: apartamente luxoase, mașini la scară, călătorii în străinătate. Blocul lor din Chișinău e numit "cuibul nobililor" iar drumul spre vilele lor din Chiliurcani - "Calea leninistă". Această elită de partid face tot ce-i trece prin cap. Pentru aceste "slugi" ale poporului nu sunt legi care nu pot fi călcate.

Oare n'ai obosit, prietene? Tot pe jos, pe jos.

Ne apropiem de fostul liceu militar, cu mica lui bisericuță la colț, prefăcută azi în planetariu. Trei etaje în stil semiclasic, iar în spate o clădire nouă enormă, o cazemată cu porți blindate, curți închise, subsoluri zăbrelite și cu antene complicate pe acoperiș. MGB-ul. Spaima republicii, aparatul de teroare al statului. Se supune numai Moscovei și e destinat să știe totul despre toți. Mai bine să trecem strada, fiindcă în fața acestei clădiri cât de curat ai fi totdeauna te simți vinovat. Cu gândul, cu vorba, cu fapta. Aici scrisorile tale sunt citite, convorbirile telefonice ascultate, purtarea - controlată. Totul se înscrie la condică. Că nu e om să nu fi spus o anecdotă, ce nu s'ar fi revoltat măcar odată. Pe reprezentantul semioficial al MGB-ului îl cunoști - e șeful secției de cadre dela serviciu. Dar pe ceilalți? Care din prietenii tăi te vinde, care din colegi te denunță? Ai impresia că umbli gol sub un capac de sticlă. Sub un capac din care nu poți ieși. Nu numai tu - o țară întreagă. Metodele MGB-ului s'au mai modernizat. Dela "nevinovate" convorbiri "profilactice" în patru ochi, după care pentru mult timp îți trece pofta de somn, dela alungarea dela lucru și expulzarea din oraș sub motivul că ești "trântor", până la internarea forțată în casa de nebuni din Costiujeni, ori după o parodie de judecată- într'un lagăr din Rusia.

Plimbarea noastră se apropie de sfârșit. Strada Lenin se începe cu statuia Rusiei eliberatoare ce-și întinde mâinile spre Apus și se termină cu beciurile MGB-ului. Dar spiritul unei națiuni nu poate fi ținut după zăbrele. În august 1973 a venit în Chișinău ansamblul român de estradă "Mondial". Teatrul verde cu cele șase mii de locuri ale lui s'a dovedit a fi prea mic pentru cei care voiau să-i asculte pe români. Câteva mii de oameni au sărit peste gardul ce înconjoară acest teatru în aer liber. Publicul nu i-a dat voie traducătorului să spună măcar un cuvânt. L-a măturat de pe scenă. (Traducătorii sunt securiștii pe care Moscova îi alipește de fiecare artist sau colectiv venit din străinătate). Fiecare cântec românesc era însoțit de urale, de scandarea unor lozinci naționaliste. Și cele câteva sute de milițieni chemați de urgență n'au mai fost în stare să restabilească ordinea. Concertul s'a prefăcut într'o demonstrație antisovietică. Numai că de atunci nici un artist român n'a mai călcat pe scenele Moldovei sovietice. Dar circulă și se retipăresc cărți clandestine, foi volante trec din mână în mână, se scriu lozinci pe ziduri, se cântă cântece interzise și în fiecare dimineață se pun flori PROASPETE la picioarele lui Ștefan cel Mare.

La revedere, drag prieten,

al tău

Grigore SINGUREL

FARA ARMÂNEASCĂ

AROMÂNII DIN PUNCT DE VEDERE ANTROPOLOGIC

REFERINȚE BIBLIOGRAFICE

1. Aris Pulianos, I proelefsi ton elinou, Atena, Morfosi, 1960.
2. Aris Pulianos, Peri tis catagoghis ton vlahon, Atena, Sinhrona Themata, vol. 3, 1963.
3. Aris Pulianos, I proelefsi... p.146.
4. Aris Pulianos, Peritis catagoghis, p.288.
5. Antoni Colțida, I cuţovlahi, Salonic, 1976, vol.1, pp.44-45
6. Antoni Colțida, op. cit. p. 58
7. D'Onésime Rechis, Grande Géographie Bong Ilustrée, Paris, 1912, pp.347-348.
8. A. Schaegler, Demosthenes und seine Zeit, Leipzig, ed.2, 1885-1886, p.28.
9. Cesar Cantu, Histoire Universelle, Paris, 1865, pag.251.
lo. Tibemahos Caţughianis, Peri ton vlahon ton elinicon horon, (Despre aromânii din ţinuturile grecești), 2 volume, Salonic, 1971, vol.1, pp.36-37.
ll. Theodoros Sanandi, To horion Perivoli-Grevenon (Comuna Perivoli-Grebena) Atena, 1977, p.27.
12. Theodoros Lanandi, op. cit. pp.26-27.
13. Antoniou L. Keramopulu, Ti ine i kuţovlahi (Ce sunt aromânii), Atena, 1939, pp.97-98.
14. N.P.Waichomir, Originea tracă a macedonenilor preromani, Noi Tracii, vol.4 Nr.49, Octombrie 1978, pp.12-15
15. Ami Boné, La Turquie d'Europe, Paris, Arthur Bertrand, 184o, vol.II, pp.21-22.
16. Ami Boné, op. cit. p.69.
17. W.Th. Elwert, Recenzie asupra lucrării Ti ine i Kuţovlahi, in Byzantinische Zeitschrift, vol.41, 1941, pp.496-502.
18. Nicolae Iorga, Recenzia lucrării lui Keramopulos, în Revista Istorică, anul 25 Nr.7-9, Iulie-Septembrie 1939, pp. 281-288.
19. Ernest Granger, Nouvelle Géographie Universelle, Paris, Hachette, 1922; pp.253-254.
20. Paul Lefebvre și Jacques LeDuc, Pays et Nations, Montreal, 1938, vol.III, p.8.
21. Louis Andrés, Etats chretiens des Balkans depuis 1815, Paris, Felix Alcan, pp.199-201.
22. Louis Andrés, op. cit. p.200.
23. Maurice Allain, Géographie Universelle, Quillet, Paris, Librairie Aristide Quillet, 1925, p.628.
24. Maurice Allain, op. cit. p.365.
25. Edwin Grasvenor, The Races of Europe, The National Geographic Magazine, vol.34, No.6, December 1918.
26. Edwin Grasvenor, op. cit.p.471
27. Edwin Grasvenor, op. cit.p.477
28. Jakob Philip Fallmeranger, Geschiclite der Halbinsel Morea, München, vol.1, 183o și vol.2, 1836.
29. Ghiorgu Sot. Moruga; I simvoli ton arvaniton stin diamorfosi tu neoelinicu etnus, Atena, Poria, 1978.
30. Edmond About, La Grèce Contemporaine, Paris, Hachette, 1854, p.40.
31. Bernard Ischiu, La Terre et les Hommes, Paris, Fernand Nathan, 1967m vol.I, pp.191-192
32. A. Galton, Hereditary Genius, London, 1912, p.340.
33. A. Jardé, La Formation du Peuple Grec, Paris, La Renaissance du Livre, 1923, p.4.
34. A. Jardé, op. cit. p.93.
35. Balkans, în: Encyclophaedia Britannica, Chicago, 1967, vol.3, pp.13
36. Madison Grant, Le Déclin dela Grande Rasse, Paris, Payot, 1926, pp.175-176.
37. Eugène Pittard, Les Races et l'Histoire, Paris, La Renaissance du Livre, 1924, pp.365-366.
38. Eugène Pittard, op. cit. p.368.
39. Eugène Pittard, op. cit. p.258.
40. Eugène Pittard, op. cit. p. 346.
41. Gustav Weigand, Die Arommen Ethnographisch, Philologisch, Historiche Untersuchungen, Leipzig, 1894 și 1895 2 vol., p.259, vol.I.
42. K.Gersin, Macedonien und das turkische problem, Wien, 1903, p.34.
43. T.P. Vukanovic, Les valaques, habitants autochtones des pays balkaniques, L'Ethnographie, N.S. Nr.56, 1962, pp.26-27
44. T.P. Vukanovic, op. cit., p.26.
45. Elysée Reclus, Nouvelle Géographie Universelle, Paris, Hachette, 1876, vol.I, pp.183-184.
46. E.M. Cousinery, Voyage dans la Macedonie, Paris, 1831 (Citat de Constantin Papanace în "Geneza și evoluţia conștiinţei naţionale la macedo-români" în Noul album macedo-român, Freiburg, 1965, vol.II, pag.373.
47. F.C.H.L. Pougneville, Voyage dans la Grèce, Paris, Firmin Didot Pere et Fils, 1820, tome II, p.218.
48. N.G.L. Hammond, Epirus, the geography, history and the topography of Epirus and adjacent areas, Oxford, Clarendon Press, 1967, p.24.
49. Major Robert Stuart, The Vlakhs of Mount Pindus, Transactions of the Ethnological Society of London, 1868, vol.6, pp.311-327.
50. James Baker, Turkey in Europe, London, Cassell Petter and Galpin, 1877, pp.419-421.
51. Léon Henzey, Le Mont Olympic et l'Acarnanie, Paris, Librairie de Firmin Didot Frères, 1860, p.274.
52. Léon Henzey, op. cit., pp.268-269.
53. Leon Henzey, op. cit., p. 275.
54. C. Jirecek, Das Fuerstenthum Bulgarien, Leipzig, 1889, p.119, (Citat de C. Papanace).
55. A. Keramopulos, Ti ine i Kuţovlahi, Atena, 1939, pp.87-88.
56. Léon Henzey, Excursion dans la Thessalie Turque en 1858, Paris, Societe d'edition Les Belles Lettres, 1927, p.105.
57. J. Deniker, Les races et les peuples de la terre, Paris, Masson Editeur, 1926, pp.418-419.
58. Guiffrida Ruggeri, I Valachi dell'Adriatico, Rivista Italiana di Sociologia, 1916, fasc.5 si 6.
59. Aromânii în: Bolshaia Sovetskaia Entsiklopediia, Moscova, 1970, vol.2, p.253, col.747, sau versiunea engleză: Great Soviet Encyclopedia, New York, MacMillan, 1970, vol.2, p.364.
60. Kuţovlahi, în: Megali Eliniki Enkiklopedia, ediţia a doua revăzută și adăugită, Atena, ed. Otinix, S.d., vol.10, p.80.
61. N. Bei, Vlahi, în: Enkiklopedika Lexico Elefterudaki, Atena, vol.3, pp.33o-331.
62. Jacques Ancel, L'Unite Balkanique, Revue Internationale des Etudes Balkaniques, Belgrad, 1934, Vol.1, No.1, p.130.
63. Constantin Papanace, Fermentul aromân (macedo-român) în sud-estul european, în: Noul album macedo-român, Freiburg, Vol.1, 1959, pp.309-372.
64. Tache Papahagi, Poezia lirică populară, București, Editura pentru literatură, 1967, pp.346-352 si p.432.
65. Gheorghiu Platari, To simiomatari enos meteoriti 1871-1943, Atena,, 1972, pp. 215-220.
66. Gheorghiu Platari, op. cit. p.219-220.
67. Eugène Pittard, Les Peuples des Balkans, Paris, 1928, p.58.

Vasile TEGA

VĂNGHELU DUPĂ MATEI

Capitolul 20

Lucratorli a ṽiñillei

1. Amirărillia Terlui se-aundzeaști cu un nicuchir stăpăn în casă, cari si sculă di dimneaţă s'puitească lucrători ti ṽiñie.

2. Andreapsi cu lucrătorilli si-lli plătească un pâră pi dzuă și-lli pitricu la ṽiñia lui.

3. Ișe năpoi la oara treia, vidzu'n pazare alţ lucrători cari șideau fără lucru,

4. Si lă dzăsi și aștilor: -Duţeţ-vă di lucraţ la ṽiñia mea și va s'vă păltesc după ndreptlu-a vostru. Si s'dusiră.

5. Si ișe năpoi nicuchirlu pi la oara șasea și oara a naua și feaţi tut așe.

6. Cara ișe la oara usprădzaţea, vidzu alţ oamiñi cari șideau fără lucru și-lli întribă: - Căţe sidzut aoa tută dzua fără lucru?

7. Si elli îlli dzăsiră: -Că nu nă puiti vârnu ! Lă dzăsi atumţea și a lor: -Duţeţ-vă și voi la ṽiñiă și ţi va s'hibă 'ndreptlu a vostru va vă dau.

8. Seara, nicuchirlu dzăsi aţălui ţi ţănea isăchili a lui: -Anclleamă oaminilli și fă-lă plata, dila aţelli di ma năpoi la aţelli di prota.

9. Când viniră aţelli dila oara usprădzaţi loară căti un pâră.

10. Când viniră aţelli di prota și-aveau faptă isapea că va llia ma mult, ma lă deadi și a lor căti un pâră.

11. Si după ţi loară pârălu, cârteau cătră nicuchirlu a casillei,

12. Si dzăţeau: -Aești di ma năpoi lucrară maș ună sihati și-lli plâtiși deadun cu noi ţi dusim zorea tută dzua și nă pârjeli soarili.

13. Ma el dzăsi a unui di elli: -Fărtate, nu-ţ fac ună nidriptati. Nu ti puitii mini că va ti plătesc cu un pâră?

14. Llia-ţ 'ndreptlu a tău și du-ti. Mini voi s'lu plătesc și pi aist di ma năpoi ca pi tini.

15. Nu pot mini s'fac ţi voi cu ţi easti a meu? Ică ocllіul a tău easti arău, că mini esc bun?

16. Așe va s'hibă că aţelli di ma năpoi va s'hibă proţilli și aţelli di prota va armână dinăpoi, că mulţ sănt ancllimaţ, ma puţăñi alepţi.

17. Si alinândalui calea cătră Ierusalim, Iisus lo cu El pi doisprădzaţilli apostolli și lă dzăsi:

18. Ialea alinăm cătră Ierusalim și Hilliu a Omlui, va s'hibă dat tu măna arhiereilor și a cărturarlo și va-L pitreacă la moarti.

19. Si va-l da tu măna pâgânilor ca si-ș pizuiască di El, va-L bată și va-L ncrufusească, ma a treia dzuă va'ñviadză.

20. Atumţea vini la El dada hillilor al Zevedeu, dipriună cu hillii a llei îlli si încllină și vru si-lli caftă ţiva.

21. Si El u'ntribă: -Ti vrei? Năsă îlli dzăsi: -Dimândă ca aești doi hilli a mei să șeadă tu Amirărillia Ta, unul na'ndreapta și altu na stănga Ta.

22. Ma Iisus arăspunsi: -Nu știţ ţi căftaţ. Puteţ voi s'beţ scafa ţi va u beau Mini și puteţ s'vă pătidzăţ cu pătedzlu ţi mi pătedz Mini? Elli dzăsiră: -Putem !

23. Si El la dzăsi a lor: -Di aver scafa Mea va u beţ și cu pătedzlu ţi mi pătedz Mini va s'vă pătidzăţ, ma ca șideţ na'ndreapta ică na stănga Mea, nu-ñi easti dat a Ñia s'vă dau, ţi va si-s da aţălor ţi lă easti tăcsit di Tatăl a Meu.

24. Si avdzândalui aesti alanţ dzaţe, s'năriră pi aţelli doi fraţ.

25. Ma Iisus lli-ancllimă la El și lă dzăsi: -Stiţ că domñilli a mileţlor dumneasc pisti eali și aţelli mări li stăpânesc.

26. Nu va s'hibă așe namisa di voi, ma cari di voi va s'va s'hibă ma mare, aţel va s'hibă huzmichiarlu a vostru.

27. Si cari va s'va s'hibă protlu, aţel s'vă huzmitipsească.

28. După cum niţi Hilliu a Omlui nu vini ca si-lli si huzmitească, ma ca s'husmitipsească El și să-ș da bana, hărdzire tri mulţ.

29. Si cara fudziră elli dit Ierihon, multeaţă mari di oamiñi vinea după El.

30. Si ialea doi orghi cari șideau ningă cale, avdzândalui că treaţi Iisus aurlară, ozicândalui: -Niluia-nă pi noi, Doamne, Hilliu al David !

31. Si lumea îlli vârya s'tacă, ma elli aurlau ma mult: -Ñiluia-nă pi noi Doamne, Hilliu al David.

32. Si Iisus stândalui lli-ancllimă și lă dzăsi: -Ti vreţ s'vă fac?

33. Elli îlli dzăsiră: -Doamne, si-s disfacă ocllii a noștri.

34. Si cara-Lli si feaţi ñilă di elli, Iisus ahuli ocllii a lor și diunoară vidzură, și loară calea după urmili-a Lui.

ASTIPTARI

Tricurâ dzălili
Cum trec niorlli pisti hoară.
Tut aștiptai sâ-ni dai unâ hâbari.
S'lundzeaști-aumbrâ speasâ pisti vreari...
Cum di-agrâseși suţata di-unâ oară?

Tricurâ orâli
Cârvăni'ncârcati di-adâstari,
Avegllіu nicurmat un zbor, nâ carti,
Tut ma s'angroași aumbra ca di moarti ...
Cum di-agrâșeși nicumtinita vreari?

S'prilindzi bana
Ca chicuta di ploai pi puiată,
Tut treambur dupâ-un semn, nâ dimândari.
S'ancurfusi aumbrâ pisti vreari ...
Cum di-agrâșeși sivdaia'nvirinată?

S'duc anilli bair
Annchidicaţ di niputeari.
S'tucheaști vrearea frămtâ di mintăni .
Discllidi aștiptarea alti răni ...
S'deadun cu eali poartâ ti-agrșeari.

Dumitru BACU

DIN CÂMPUL REFUGIAȚILOR DIN ITALIA

Trei membri ai C.N.R.-ului Secția Italia, am vizitat Câmpul refugiaților dela Latina.

Datorită unui român de serviciu la poartă am putut sta de vorbă cu vreo 15 refugiați români și să intrăm și într'o cameră locuită de ei. Am fost norocoși, pentrucă după spusele lor, confirmate de presa italiană, Directorul Câmpului stă de vorbă cu ziariștii numai în urma unei "autorizații speciale a superiorilor" săi.

Clădirea este foarte veche, era o cazarmă care acum vreo 40 de ani adăpostea 400 de soldați. Acum este locuită de peste 1000 de refugiați din țările comuniste din Est: români, polonezi, cehoslovaci, iugoslavi, albanezi, unguri și 5 ruși. Sunt înghesuite în camere de circa 2 X 4 metri, dela 4 la 6 persoane. Românii sunt cei mai numeroși, cam vreo 700.

Pereții camerelor sunt murdari, cei mai gospodari i-au acoperit cu tot felul de afișe ilustrate. Ușile sunt defectate, rar pot fi închise, la multe lipsesc clanțele. Câteva camere sunt de-a dreptul fără uși. Din cauza acelorași defecte pe care le au și ușile closetelor, conviețuirea silită în promiscuitate provoacă certuri care adesea degenerează. Intervențiile refugiaților la Autoritățile Câmpului pentru a rezolva această problemă au rămas fără efect. Iarna, a dormi afară sau în cameră, nu prea este diferență de temperatură, pentru că frigul pătrunde prin ferestre și prin ușile cari rămân întredeschise. Constrânși pur și simplu de o circumstanță disperată, mai ales aceia cari au soție și copii, iau ușile dela alte camere în absența celor cari le locuiesc.

Calitativ mâncarea lasă de dorit. Cantitativ însă poate fi suficientă celorlalți refugiați: polonezi, cehoslovaci, jugoslavi, unguri, cari ajung în Câmp mai dolofani. In țările acestora sângele vărsat în revoluțiile recente au constrâns pe guvernanții comuniști să îmbunătățească condițiile de trai; păcat însă că moartea eroică a celor masacrați sau striviți de tancurile rusești, a îngrășat și pe criminalii cari i-au ucis. Românilor hrana nu le este de ajuns; infirmierii înșiși spun că cei mai denutriți ajung în Câmp românii.

Chiar dacă ar fi bună și suficientă hrana ce se servește în Câmp, modul în care este servită și consumată nemulțumește pe refugiați. Sala de mese a fost amenajată pentru 400 persoane, acum trebue să mănânce 1000. Lipsesc mesele, scaunele, tacâmurile. Sala emană o putoare insuportabilă, de aceea aproape nimeni nu mănâncă în sala de mese, ci în camere. Nu există spălătoare suficiente, și acelea cari sunt, sunt înfundate. Resturile de mâncare din cauza lipsei de coșuri se aruncă la closete, iar unii mai nesimțiți le aruncă pe coridor.

Nu se aplică nici o normă igienică. Infirmeria este tot într'o baracă, dar se distinge de celelalte pentru că este mult mai îngrijită. Controlul sanitar este insuficient, se face o singură vizită refugiaților numai la sosirea în Câmp.

Există și o baracă - biserică în care un preot catolic de crigine română face slujbă o oră în fiecare Sâmbătă. Noi am vizitat câmpul Duminica și timpul scurt de care dispuneam nu ne-a permis să-l întâlnim, dar din informațiile elogioase ce am cules dela refugiații români ne fac să sperăm că va înțelege următoarea rugăminte ce ne-a trimis în scris unul dintre refugiați: "Rugăm pe Sfinția Sa să ne țină după slujbă și o predică, să stea puțin de vorbă cu noi; sunt sigur că ar veni mai multă lume la biserică, pentru că acum, mai mult ca oricând, avem nevoie de un cuvânt de mângâiere și încurajare. Doar aci nu este comunismul ca la noi, religia este liberă."

In parte situația din Câmpul dela Latina descrisă mai sus am văzut-o cu ochii noștri, restul ne-a fost expusă de majoritatea celor cu care am vorbit. Alte fapte mai grave ne-au fost relatate de interlocutorii noștri pe care nu le-am putut verifica; ne promitem a o face pe viitor. Le publicăm cu beneficiul de inventar: se svonește că nu vin distribuite integral cotele de bani și valoarea hrănii prestabilite, că nu se dă îmbrăcămintea nouă ce s'ar găsi în magaziile Câmpului, că se fac preferințe gratuite și negratuite în ordinea normală a acordării emigrării. Ne scrie un român mai inimos: "Dacă am plecat din Tară, nu am făcut-o de florile mărului, ci de dorul Libertății, Dreptății, Religiei și pentru a scăpa de fiara roșie care a început să bântuie toată omenirea."

Alt refugiat român s'a oprit să vorbească cu noi numai timpul necesar pentru a ne spune amărît și revoltat: " Si aici este tot ca în România. Asta nu este "Centrul de asistență al refugiaților" cum îi place să i se spună, este un "Centru de pedeapsă a refugiaților." Atât a avut de spus și a plecat cu pas grăbit mai departe.

Este cutremurătoare tragedia acestor oameni, oricum și oricine ar fi ei. Este adevărat că unii au venit cu pașaport în regulă, spioni și delicvenți încurajați și lăsați să emigreze prin Decret de Ceaușescu, dar aceștia sunt puțini; nu se pot pecetlui și condamna 700 de persoane pentrucă un număr mic dintre ei sunt derbedei. Duc lipsă de îmbrăcăminte, încălțăminte, țigări, hârtie, plicuri, timbre pentru scrisori, etc.

De muncit nu pot munci pentrucă mai înainte de toate nu pot avea documentele necesare pentru a se încadra în procesul de muncă. Legile italiene interzic drastic munca clandestină; dacă totuși cineva din spirit umanitar ar da de lucru cuiva și acesta ar avea un accident de muncă, răspunderea este de ordin penal, în afara unei amenzi considerabilă. In cazuri rare și cu scopul de a exploata, unii constructori de case trec dimineața prin fața Câmpului și încarcă refugiați cărora le promit o plată raționabilă dar pe care nu o respectă; în plus îi pun la muncile cele mai grele, dar sărmanii refugiați nu au alt mijloc pentru a-și procura puținii bani indispensabili micilor nevoi inerente vieții de azi pe mâine.

Citām din scrisoarea unui refugiat: "Lucrurile acestea generează o serie de întâmplări cari iau peste noapte caracter istoric. Sunt hoți care se fac pe parcurs datorită împrejurărilor, pentru că atunci când vin nu au haine, nu au țigări, nu pot să bea un pahar de apă minerală. Atunci ce fac ? Se apucă de ...... furat ! De jecmănit ! De scandal ! Se bat și chiar se omoară ! Uneori fac lucruri care nu-ți trec prin minte. Si toate acestea pentru ce? Pentru un pahar de Coca-Cola, un pachet de țigări, o pătură, un pantalon sau o bluză."

Scandalurile în Câmp se țin lanț. Uneori poliția intervine să facă puțină ordine, dar nu ia nici o măsură pentru a le preveni.

La sfârșitul lui Noembrie anul trecut, pe la miezul nopții, vreo 30 de albanezi și iugoslavi beți au intrat într'o baracă locuită de români cu radiourile aprinse și cu volumul înalt. I-au atacat în camerele lor înarmați cu răngi de fier și cuțite. A intervenit poliția, dar prea târziu, agresorii fugiseră. A doua noapte albanezii și iugoslavii s'au organizat mai bine, atacând baraca românilor din interior și de afară cu răngi, pietre și sticle pline cu apă. De data acesta au intervenit carabinierii. Au tras salve de pușcă în aer. Bătălia s'a terminat spre ziuă cu un bilanț de 13 răniți, printre care mai grav un român. Au fost arestate vreo 10 persoane. In Ianuarie anul curent 2 jugoslavi au bătat și apoi înjunghiat un bulgar. Nu au avut loc nici măcar arestări.

La 20 Februarie au fost arestați 2 români cari au amenințat cu cuțiul un plutonier major, Seful de echipă al poliției din Câmp. Motivul agresiunii a rămas obscur.

Emigrarea este anevoioasă. Normal ar fi să se obțină în 3 - 4 luni, dar mulți au depășit anul de când sunt în Câmp. Sunt disperați și poate de aceea susțin că operațiile de emigrare nu prea sunt clare. Ei au impresia că unii plătesc - nu știu precis cui și unde -, că cei violenți obțin emigrarea mai în grabă ca să scape cât mai curând de ei. Ne-au vorbit despre un refugiat venit cu pașaport în regulă, fost Director de Minister în Tară, care după puțin timp dela sosirea în Câmp a fost pus să lucreze în biroul unde se găsesc toate dosarele emigraților. Mai târziu s'a descoperit că acesta lua bani pentru a plasa dosarele celor cari îl plăteau, înaintea acelora cari aveau dreptul să plece pentrucă erau veniți de mai mult timp. Descoperit, în loc de a primi pedeapsa ce i se cuvinea, a obținut emigrarea în S.U.A. la puține zile după aceea. Acest caz ne-a fost confirmat de mai mulți refugiați.

In momentul în care scriem aceste rânduri toți refugiații fac greva foamei. Protestează și sub această formă împotriva condițiilor inumane în cari sunt constrânși să trăiască și mai ales împotriva nedreptăților ce se fac în modalitatea de a le acorda emigrarea și a preferințelor ce se dau polonezilor.

Este înduioșetor a constata că cu toate lipsurile de ordin material, refugiații noștri nu ne-au cerut bani. Tentativa noastră de a le lăsa câteva zeci de mii de lire a fost respinsă. Ne-au rugat numai să intervenim pe lângă Autoritățile locale și Organizațiile internaționale pentru a li se face JUSTITIE.

Convingerea fermă a refugiaților este că soluția ideală pentru îmbunătățirea situației deplorabile din Câmp este aceea de a anexa funcționarilor italieni și funcționari de alte naționalități din sânul O.N.U.-lui.

Se întreabă, pe bună dreptate conaționalii noștri, de ce Amnesty International, sau Tribunalul Russel nu se interesează asiduu și de refugiații din Gulagul comunist?

Ne scrie un alt refugiat: "Din când în când mai vine câte o Comisie, dar aceea se plimbă pe afară ! ! ! Ce o vedea afară, Dumnezeu știe ! Dar oamenii nu știu din ce este formată comisia aceea, din consuli, sau altceva? Pentrucă dacă ar dori să stea de vorbă cu emigranții, s'ar găsi câte unul ei care să știe engleza, sau franceza, germana, poloneza, etc. ! Dar nu dorește. Se arată, dar nu vorbește. Atunci, de ce mai vine ? ! ? !."

Frați români, aproape toți dintre noi am trecut printr'o situație asemănătoare și știm din experiență cât de grea este suferința. Suntem obligați de sentimentul de dragoste care caracterizează structura sufletului românesc să ajutăm pe conaționalii noștri. Da, chiar și pe aceia pe cari vijelia vieții i-a înrăit. Este de datoria noastră ca și pe aceștia să-i determinăm să se întoarcă pe calea cea dreaptă !

Lansăm un apel fierbinte compatrioților noștri din toată lumea să intervină pe lângă Autoritățile și Organizațiile internaționale, să facă cunoscut prin presă, să ia orice inițiativă cred de cuviință cu scopul de a obține condiții de viață mai juste, mai civile, mai umane pentru refugiații politici; au părăsit glia, familiile, prietenii, cu speranța că noi îi vom ajuta să-și construiască condiții de viață diverse de acelea pe care marxismul le-a impus.

Noi am intervenit imediat unde am putut: deocamdată am obținut asigurarea că unul dintre refugiați pentru care guvernul comunist din Tară a cerut extrădarea pe un motiv mincinos, nu va fi extrădat și am primit îmbucărătoarea veste că preotul catolic care slujește în Câmp a început să viziteze pe unii refugiați români.

Noi nu ne vom opri aici, vom vizita și Câmpul dela Capua și vom lua contact și cu Amnesty International din Italia.

Ajutați-ne cum și cu ce puteți. Nu trebue să rămânem indiferenți în fața acestor sfâșietoare suferințe suportate cu atâta stoicism de compatrioții noștri scăpați din Gulagul lui Ceaușescu dacă vrem să dăm Exilului o înfățișare, un conținut demn de trecutul istoric eroic al stirpei române.

CONSILIUL NATIONAL ROMAN
Secția Italia

DIN VIAȚA NOASTRĂ:

AUZITE, VĂZUTE, ȘI PĂȚITE

George DONEV

PROFANAREA EROILOR

"Tribuna Rămășițelor" după ce a căutat să compromită patriotismul lui George Enescu, afirmând c'a murit cu regretul că din cauza bolii nu s'a putut reîntoarce în țară, acum încearcă să compromită sentimentele românești ale unui mare pianist și compozitor, Dinu Lipati, un prieten bun al maestrului Enescu.

După o scurtă și elogioasă biografie cu ocazia împlinirii a 65 de ani dela naștere, articolul se termină: "A murit în plină glorie artistică--la 7 Decembrie 1950". ("T.R." nr. 224, p. 4)

Autorul, indirect, dă impresia că Dinu Lipati a murit în țară.

Pentru a nu lăsa ca adevărul să fie măturat sub covor stabilim faptele:

Dinu Lipati a murit în pribegie, departe de țara pe care a iubit-o și departe de regimul comunist pe care l-a detestat.

Dar pentru că morții nu pot să protesteze, comuniștii iau în deșert numele celor care au purtat în pribegie lira neamului surghiunit.

S'AU ÎMBOGĂȚIT ȚĂRANII!

Muieturii cu secera în călimară oferă cititorilor un ghiveci cu miros de opincă națională.

Au amestecat două evenimente: Răscoala țăranilor din 1907 (Aniversarea de 75 de ani, N.R.) și împlinirea "a două decenii dela încheierea cooperativizării agriculturii" (Tradus în limba română: 20 de ani de când s'a luat ultimul petec de pământ al țăranului).

"1907-1982 evoluția istorică a condiției țăranului român, dela exploatatul de odinioară la făuritorul liber, conștient al unei agriculturi moderne, intensive, al civilizației satului românesc contemporan", așa ne prezintă "Scînteia Mucosilor" situația țăranului devenit "proprietar socialist".

Agreiem că sub regimul "proprietății socialiste" țăranul român, este astăzi posesorul unei alte prețioase averi, ce n'a visat s'o aibe în viața lui:

Cartela de Pâine!

CU MULTĂ MODESTIE...

In țară s'a sărbătorit "Ziua Femeii" și prima femeie a țării e Coana Lenuța, ". . . eminenta personalitate a științei românești și mondiale" și soția geniului de pe meridiane Niculae.

Titlul de mondial e temporar până se va descoperi că există viață și pe alte planete. Atunci coana Lenuța va deveni o "eminență planetară" iar Niculiță "un geniu pe constelații".

"ȘTEFAN" SALVATORUL

D. Nicu Naum, din Montreal, este astăzi în lumea liberă datorită unui cântec!

Se înrolase în armată și înaintase pe frontul rusesc până la Bug, dar au început retragerile și în ziua de 23 August, s'a întâmplat să fie la Tulcea, orașul unde se născuse.

Ordinele cele noi erau ca armata să se predea trupelor "eliberatoare".

Luptătorul de pe frontul de răsărit știa ce înseamnă eliberarea muscălească, știa ce înseamna comunismul și de aceea acum nu știa ce să decidă:

Să se predea rușilor, așa cum cereau noii aliați "binevoitori", ori să nu se predea?

Singurul contact între el și restul lumii rămăsese doar radio. Odată, sucind butonul, în loc de știri, a auzit un cântec:

"Stefan- Vodă al Moldovei, fost-a pe la noi prin munți. . ."

Prinsese Radio Donau.

"Munții ne-au salvat viața în trecut, munții ne vor salva și astăzi". Si-a îmbrățișat părinții, a trecut în timpul nopții Dunărea și a luat-o pe valea Milcovului; apoi peste munți până a nimerit în lagărul 63 al armatei americane din Linz.

Când mai târziu--conform ordinului preș. Eisenhower--americanii au vrut să-l trimită "pachet" eliberatorilor, el a șters-o pe sub un gard de sârmă ghimpată.

Când ai pe Stefan Vodă în suflet, nu te împaci cu cei care-ți subjugă neamul!

M. S. ȘAPCA

In România un ofițer dela securitate n'are voie să îmbrace uniforma înafara orelor de serviciu. Dar securistul știe să se identifice în viața civilă și să "impună" respect.

Iși poartă în mână, sau sub braț șapca (o duce la curățit), ori o așează în spatele mașinii ca să fie văzută prin geam.

"Fără mort, securistul e șapcă!"

A PATRA LIMBĂ

Un cititor din Europa îmi cere să-i explic ce-i aia limba româno-americană.

Mă execut.

Limba româno-americana "îz not" limba română; limba româno-americana "alzo" nu-i limba americana. Limba româno-americană este limba româno-americană și "hop" că m'am făcut "understood."

P.S. D-na L. Drăgilă îmi spune că în grupul românesc se vorbește acum a patra limbă, cea bănățeană!

DIN EXPERIENȚĂ

Nu te înșeală decât un om în care ai încredere.

MICA PUBLICITATE

Anunțurile dela rubrica "MICA PUBLICITATE" sunt redactate de solicitanți

DORESC SĂ EMIGREZ

* DANESCU GHEORGHE, inginer mecanic, împreună cu soția DANESCU MONICA CRISTINA, economist, și cei doi copii LIVIU GEORGE, 6 ani și SEPTIMIU CRISTIAN, 4 ani, domiciliați în București, str. Brazilier nr.7, sectorul 1, București, România, face un apel disperat la un român sau o organizație din Statele Unite sau Canada în a-i ajuta cu o garanție pentru a putea ieși din țară, având actele de emigrare depuse de doi ani. Garanția se poate face pe formular tip la orice oficiu de emigrare.

CĂSĂTORII

* Doamnă 60 ani, cetățeană americană de origine română, distinsă, cultă, bună gospodină, dorește căsătorie cu domn serios, cult, manierat, nefumător, antialcoholic, de vârstă corespunzătoare, din orice țară a lumii libere. Răspuns detaliat și fotografia recentă, vă rog, pe adresa redacției, cu mențiunea "10 Mai".

* Domn român, dorește să cunoască o doamnă română, bună gospodină, de casă, vârsta de 40 - 55 ani, în vederea unei viitoare căsătorii, pe care o suporta material în întregime. Răspunsuri la adresa: Ribu Mihai, 1619 Windsor Ave, apt.302, Windsor, Ontario, N8X-3M5, Telefon: (519) 252-4887.

* Doamnă 53 ani, divorțată, fără familie, sănătoasă, sociabilă, bună gospodină, iubind viața de familie, natura, dorește căsătorie cu domn, condiții corespunzătoare, eventual pensionar, bună situație. Răspuns serios la redacția ziarului Cuvântul Românesc, Căsătorie, care va transmite.

* Domn român dorește corespondență cu o domnișoară română în scopul căsătoriei. Rog răspundeți pe adresa: Box 112 TASU BC, V0T - 1X0, Canada.

* Doamnă distinsă, titlu academic, pensionară domiciliată în RFG, văduvă, fără nici o obligație, ce a invins cele mai grele intemperii ale vieții, doresc la sensibilitatea mea să-mi găsesc un tovarăș de viață, tot distins, serios, cu titlu academic, situație materială cel puțin ca a mea, să poată de asemenea să conducă mașina. La vârsta mea de 54 ani și 1,64 înălțime aș dori să nu depășească domnul etatea de 65, să putem împărtăși mai departe bucuria și asprimea vieții, cu forțe duble, să voiajem și să putem vizita România de care sunt legată. Răspundeți vă rog pe adresa ziarului, "Pentru Coca".

SĂ RÂDEM... SAU SĂ PLÂNGEM ...?

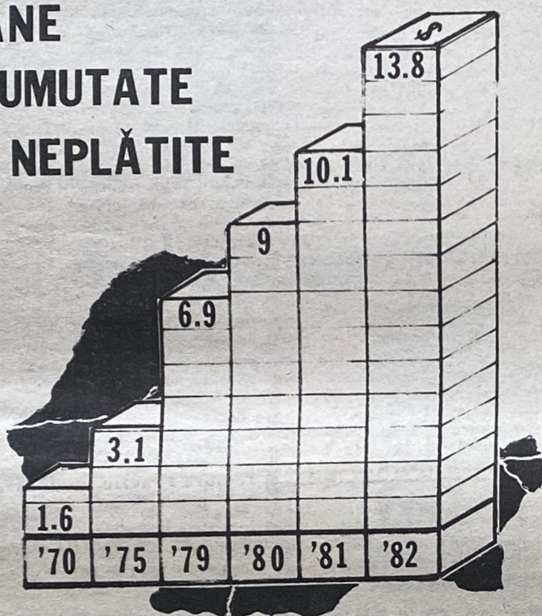
ANUL 5 Nr. 44

APARE CÂND ARE INSPIRAȚIE !

URZICA LIBERĂ

"Cel mai mare succes al industriei RSR-iste este falimentul !"

BILIOANE ÎMPRUMUTATE ȘI NEPLĂTITE

O ROMÂNIE . . .
Tu care ești pierdută în neagra datorie !

LA NOI

La noi, mincinoșii fac vad,
Ca umbrele prin seară;
Si-o duce omul, ca și'n iad,
In propria lui țară.

Privighetori, de-ați mai văzut,
Iși curmă-acolo cântul,
Si-i trist și-atât de abătut,
Si soarele și vântul.

Lovit, al tinereții zbor
Se clatină, se frânge
Si'n inimi, cel mai sincer dor,
In lacrime se stânge.

Ca și-un blestem - prin veac proscris-
Răsună lanț sinistru,
Cu pas de rob, ce stă închis
Din Tisa, pâ'n la Nistru. . .

Ce soartă crudă ne-a fost dat,
Se'ntreabă azi bătrânii;
Din tot ce-am strâns, ne-au tot luat,
Ba Rușii - ba păgânii. . .

Ce ceasuri grele se răsfrâng,
Ca doliul veșniciei;
De tot mai trist, prin lume plâng,
Copiii României . . .

Căci, rătăcind printre străini,
Adună'n ei pustiul . . .
Vai, Mamă, unde ți-ai pierdut,
Si zâmbetul, și Fiul ? . . .

L. MIRCEA

EPIGRAME ȘI CATRENE

Ion CICALĂ

FOTBAL. Cum pierdu Craiova
în fața lui Bayern Munchen

Oltenii, puși pe studenție,
Arătară două jocuri:
Unul gol de energie,
Altul gol de goluri.

HANDBAL. Insucces la
Campionatul Mondial.

Să dai gloria din mână
Asta e treabă română !
Dar așa-i când tragi pe lângă
Si mizezi numai pe...Stângă !

Un exod șod

Ajung tovarășii în Vest,
Ajung, ajung în Libertate.
Ajung atâția că te'ntrebi:
Unde-o ajunge Libertatea ?

Vesticii și afganii

Din an în an, din an în an,
Işi amintesc de-Afganistan...
Si tot așa, până'ntr'o zi
Când afganii...n'or mai fi !

Glume

O doamnă mai în vârstă, intră într'o măcelărie bucureșteană. După ce face coada de rigoare, ajungând la tejghea, cere vânzătoarei: "Aveți bifteck?" "Nu". "Carne de vițel?" "Nu". "De porc?" "Nu." "Aveți carne de miel?" "Nu." "Dar jambon, slănină sau cârnați?" "Nu, nu, nu !" răspunde vânzătoarea exasperată. In fine, după ce și-a epuizat lista de cumpărături, doamna pleacă. "Ce nebună, explodează măcelarul, însă, adaugă el cu admirație, ce memorie !"

▪▪

Un biet mujic, umblă șchiopătând prin sat. Unpicior desculț, altul încălțat. Polițistul, prezent pretutindeni, îl îtreabă: Aipierdut unul?" "Nu, răspunde mujicul vesel, am găsit unul !"

▪▪

După invazia în Afganistan, la Moscova a apărut următoarea reclamă turistică: Vizitați Uniunea Sovietică sau vă vizitează ea !

▪▪

Coada, scriu nevoiașii din RSR, este alinierea clasei muncitoare la politica înțeleaptă a Partidului !

▪▪

-Ce înseamnă P.C.R. !?
- Primul Cizmar Rege !

Spre deosebire de destructivii capitaliști, care au descoperit bomba cu neutroni, reseriștii, constructivi, au descoperit bomba cu "ceautron", care nu omoară omul, dar nici nu-l lasă să trăiască.

▪▪

Stiți de ce nu se joacă comuniștii de-a v'ați ascunselea?
? !
Pentrucă nu i-ar căuta nimeni!

▪▪

In timp ce Decebal se îngrijea de cultul morților, Ceaușescu se îngrijește de moartea cultților !

▪▪

In RSR, transmisiile de fotbal la televiziune, sunt urmărite cu pasiune, spectatorii fiind siguri că cel puțin o oră și jumătate au scăpat de Ceaușești !

▪▪

Meritul tov.dr. ing. acad. Elena Ceaușescu, constă în faptul că a transformat industria cocsochimică în industrie chicso-comică.

▪▪

-- Ce asemănare este între RSR și Troia?
-- Ambele au fost distruse de Elena !

-- De ce n'a câștigat RSR campionatul de șah al lumii?
-- Pentrucă a schimbat un rege pe doi nebuni.

▪▪

-- De ce fac albinele miere?
-- Albinele fac miere pentrucă au o regină, că dacă ar avea pe Ceaușescu, ar face un rahat.

▪▪

După actualul volum 'Despre Polimeri", cunoscuta savantă cu renume mondial ADI (zisă și Lenuța) va scrie 'Despre Poliperi" și 'Despre Polipruni".

▪▪

Profesorul și-a întrebat elevii:
Ce veți face dacă se vor deschide granițele?
Unul câte unul și-a exprimat dorința că ei vor să-și viziteze rudele și prietenii din străinatatate!
-- Dar tu Bulă ce vei face?
-- Eu o să mă sui în copac ca să nu mă omoare puhoiul celor care vor să plece.

▪▪

Pentru a economisi energie, Bulă a pus pe ușa apartamentului:
"Nu sunați, ies eu din cinci în cinci minute" !

Rățoiul exilat

ANUL XII OUL Nr. 54

TEATRUL NAȚIONAL RSR

Serviciul Internațional de Dezinformare prezintă pe scena Bucureștiului și în turnee cu 707 pe extra ordinarul "fiu iubit" al neamului

NICULAE CEAUȘESCU

In cea mai strălucită operă contemporană a marelui autor Leonid BREJNEV

"VIȚĂLUL INDEPENDENT"
(sub abila regie a KGB-ului)

O multilaterală farsă politică ce se joacă neîntrerupt de 15 ani !

Dona-RĂȚOIUL

PUTEREA MILITARĂ SOVIETICĂ

-CAPITOLUL II-

Eugen POPESCU

In continuarea expunerii privind Puterea Militară Sovietică, începută în Cuvântul Românesc din Mai, care are la bază materialul publicat de Ministerul Apărării al USA, vom relata de data aceasta despre:

"Resursele și baza industrială militară a Sovietelor."

Baza industrială militară a Sovietelor și a celorlalte țări care fac parte din "Tratatul dela Varșovia" este cu mult cea mai mare din lume, ca număr de unități industriale sau diferite utilități, și ca dimensiuni fizice ale acestora, care sunt capabile de o producție militară neegalată în prezent de alte State din lume.

In ultimii 20-25 de ani, industria militară sovietică a crescut și s'a dezvoltat permanent și consecvent. URSS a sprijinit creșterea și modernizarea continuă a Forțelor sale armate, alocând în medie în acest scop circa 12-14% în fiecare an din produsul național brut, ceea ce înseamnează că Sovietele acordă prioritate dezvoltării producției industriale în scop militar.

Sectorul industrial al producției militare cuprinde 135 de mari uzine de asamblare finală, care sunt sprijinite de circa 3500 de fabrici și instalații înrudite care produc piesele componente ce urmează a fi asamblate în cele 135 de mari uzine. Unitățile industriale militare sunt organizate pentru o producție ciclică de arme, reușind să excludă perioadele de stagnare sau inactivități.

In 1980 Santierul naval dela Severodvinsk, dela Marea Albă, a lansat primul submarin de tip TYPHOON de 25.000 to., dotat cu rachete balistice strategice. Același Santier naval dela Severodvinsk a lansat în același an primul submarin nuclear din clasa OSCAR, pentru rachete ghidate.

Tot în 1980, uriașa uzină dela Nizhniy Tagil, care acoperă un spațiu de 827.000 m.p., situată la circa 2400 km. la sud-est de Severodvinsk, a produs 2500 de tancuri T-72, cele mai mari și mai moderne. Uzina dela Severodvinsk a fost mărită cu circa 25% pentru a fi adaptată la producția submarinelor TYPHOON și OSCAR. Dealtfel, Severodvinsk nu este singurul mare santier naval, ci este unul din cele 5 Santiere navale uriașe producătoare de submarine ale URSS.

La Ulyanovsk, Sovieticii au construit o uzină de proporții uriașe care produce mari avioane de tip nou, cu producție diversificată de avioane de transport și avioane de bombardament. Imbunătățirile tehnologice se dezvoltă în paralel cu dezvoltarea noilor baze industriale militare sovietice.

URSS și Statele care fac parte din Tratatul dela Varsovia continuă atât construcția de noi uzine de producție de sisteme de arme și muniții, cât și extinderea celor existente.

Producția pentru Forțele terestre	URSS		Pact dela Varșovia
Tancuri	13.500	-	3.950
din care T-7	9.000	-	-
Artilerie ce câmp(remorcată)	6.500	-	400
Artilerie de câmp autopropulsată	2.900	-	100
Aruncătoare de rachete	2.350	-	900
Artilerie AA autopropulsată	1.300	-	-
Artilerie AA remorcată	850	-	1.100
Alte vehicule blindate	25.500	-	8.200
Arme de infanterie	1.900.000	-	675.000

Producția de rachete Tipul	URSS
ICBMs	1.200
IRBMs	450
SRBMs	1.150
SLCMs	3.200
SLCMs	900
ASMs	7.500
SAMs	240.000

Producția de avioane	URSS
Bombardiere	170-
Avioane de luptă	6,300-
Avioane de transport	2,000-
Avioane de antrenament	400-
Helicoptere	4.350-
Diferite utilități	525-

Construcții de nave	URSS
Submarine	58
Vase mari	58
Vase mai mici	266
Vase auxiliare	26

Am redat mai sus producția de materiale de război pentru Forțele militare, realizată de URSS și Statele din Pactul dela Varșovia(fără Soviete), în perioada ultimului cincinal 1976-1980.

Producțiile de mai sus ale cincinalului 1976-1980 fac să mărească uriașele cantități de arme și sisteme de luptă produse anterior, care sunt fie așezate în câmp, fie se află în rezervele armatei. Din cetirea tabelului producției de avioane, se poate observa că Sovietele acordă o mare importanță producției avioanelor de luptă, iar producția de rachete este considerabilă, dela rachete pământ-aer (240.000 buc.), la rachete intercontinentale balistice (ICBMs-1.200 buc.).

Din observarea dinamicii producției în ultimul cincinal, se observă un salt cantitativ în 1979-1980 la producția de tancuri și alte vehicule blindate, ce intră în dotarea infanteriei. Introducerea de noi sisteme de arme și de îmbunătățirirea calității tipurilor vechi, continuă.

Această producție de arme de luptă de tot felul a făcut din URSS cel mai mare producător de arme și cel mai mare exportator de astfel de produse militare si echipamente de război către țările din așa zisa Lume a 3-a. In ciuda unui declin a ratei generale de creștere economică în care se găsește URSS, ea continuă să aloce 12-14% din produsul național brut în programele militare și nu sunt semne pentru o micșorare a acestor programe.

Se ridică o întrebare firească: ce o presează pe URSS să aloce constant aceste masive resurse materiale pentru creșterea continuă a producției militare? Este oare teritoriul ei imens în pericol de a fi ocupat de vre-o țară străină? Este oare independența ei națională în primejdie? In afară de teritoriile vecine pe care le-a anexat cu japca, în mod abuziv, nu sunt semnalate revendicări de altă natură. Concluzia ce se desprinde din analiza creșterii constante a Forței militare a URSS, este că acest Imperiu al secolului XX urmărește ca prin superioritate de foc să poată ocupa sau controla întregul Glob pământesc, înfigând steagurile sale de biruință roșie peste popoarele restului lumii libere, care sunt îmbătate în prezent de ideea propagată de echipele marxiste de diversiune răspândite în toată lumea, că "e mai bine roșu decât mort".

Povara cheltuelilor militare este văzută altfel în URSS decât în Vest. La Soviete cheltuelile pentru apărare sunt considerate ca o necesitate și au prioritate înaintea oricăror altor cheltueli, chiar dacă productivitatea este în continuă coborîre, iar rata de creștere economică este în declin. Aceste aspecte negative se manifestă prin insuficiența de produse alimentare, o scăzută productivitate a muncii, dezorganizarea transporturilor și lipsa de energie.

Costurile pentru ajutorarea regimurilor comuniste din Cuba, Vietnam, Afganistan, Polonia, etc. etc. aflate și ele în dificultate, au creat poveri suplimentare Sovietelor și crează în continuare, fără ca aceste dificultăți să determine vre-o micșorare a producției de echipamente militare și arme de tot felul.

In articolul viitor ne vom ocupa de organizarea Forțelor armate sovietice, controlul lor și doctrina de luptă.

KENT 100 - MONEDA DE SCHIMB ÎN ROMÂNIA

Mircea MUREȘAN

Marea revistă NEWSWEEK din New York (12 Aprilie a.c.) a publicat un foarte documentat articol cu titlul THE NEXT BASKET CASE care pe românește se poate traduce: Cazul unui viitor sac fără fund. Articolul este important, pe de o parte pentrucă descrie succint stările de lucruri din România; iar pe de altă parte face câteva prevestiri, privitor la continuitatea dictaturei familiei Ceaușescu, după ce șeful va dispare dintre muritori.

"Serile au devenit mai întunecoase în București - scrie Newsweek -de când Guvernul comunist român, a dat ordin să se închidă curentul electric care lumina străzile, pentru a se face economie de energie electrică. Cozile din fața magazinelor de alimente cresc mereu, în timp ce stocurile de produse alimentare, de pe rafturi - laptele, carnea, brânza, vinul, ouăle, uleiul și zahărul-scad din ce în ce. Cumpărătorii plătesc alimentele cu lei, valută națională, care este văzută așa de rău, încât cumpărătorii mai isteți pur și simplu o ignoră. Ei întrebuințează, pentru altfel de cumpărături, o altă valută, cu care pot cumpăra mai mult și mai usor - în România de astăzi acest mijloc de schimb este pachetul de 100 țigarete Americane Kent.".

Cum era de așteptat, năcazurile financiare din România, au dat ocazia lui Nicolae Ceausescu "conducătorul Partidului comunist, să se evidențieze". Deși fără nici o îndoială "stilul autocratic de a guverna al lui Ceausescu, a fost acela, care a blocat toate căile de scăpare ale României din aceasta criză". Ceausescu, care este acum de 64 de ani "atât șeful Partidului comunist, cât și Presedintele României, nu lasă să se dezbată politica sa în presă, și-a umplut toate posturile în guvern, cu membrii propriei sale familii, și pregătește acum pe îmbuibatul său fiu, Nicu, să-i succeadă. Pentru a "asigura controlul central și riguros asupra țării, el schimbă între ei birocrații din posturile de vârf, pentruca nu cumva aceștia să-și poată forma vre'o bază de putere regională".

Criza din România vine în special "din lipsa de petrol, pe care Ceaușescu trebue să-l cumpere de pe piața internațională", bine-înțeles pentru a face să funcționeze industria parazitară, creată de el, subliniem noi. Pentru a plăti importurile de petrol "Ceaușescu a lansat o campanie de export de produse alimentare, care au făcut ca balanța deficitară la export, de $800 milioane din anul 1980, să ajungă la 200 milioane surplus în anul 1981". Ca urmare a lipsei de alimente și "devalorizarea leului" România a pus în aplicare un foarte stângaci sistem de bursă neagră, bazată pe Kent-100-țigarete care se bucură în România de o atracție aproape mistică; pentru câtva timp după cel de al doilea război mondial, Kent era singura marcă de țigări ce se putea vinde în România".

Autorii acestui articol Mark Whitaker și Theodore Stanger subliniază că șoferii de taxi la aeroportul Otopeni "închid taximetrul, care ar marca $23.00 dolari cursa, cerând în schimb pentru cursa până la București, două pachete Kent". Dacă vrei să-ți repari automobilul cât mai repede" "dai două cartoane Kent", O femeie din Bucuresti " a dat doctorului ginecolog, 10 pachete Kent și 2 pungi de cafea, că să fie sigură că o consultă, deși serviciile medicilor în România "sunt fără plată".

Sunt descrise succint tribulațiile lui Ceaușescu, care pune vina pentru criza din România, "pe criza din lumea Occidentală, cresterea valorii dolarului în 1981, lăcomia celor care dau bani cu împrumut și productivitatea scăzută a muncitorilor". El "consideră că în România nu este lipsa de alimente și a declarat în public că mulți români sunt prea grași și trebue să țină cură de slăbire". Reprezentanții 'Băncilor Occidentale și Delegații Fondului Monetar International - România este singura membră din întregul bloc - se îngrămădesc la Bucuresti, să facă cercetări și să preseze pe Ceaușescu să-și plătească datoriile externe, care cresc pe zi ce trece". Trimișii lui "Ceaușescu au vorbit mai anul trecut, în repetate rânduri, despre restructurarea economiei după modelul Ungariei, pentru a lăsa mai mult loc inițiativei particulare independente. Dar nu s'a luat nici o măsură, probabil pentrucă descentralizarea este considerată mare pericol pentru partidul comunist. Unica inițiativă a lui Ceaușescu a fost apeluri obositoare către muncitori să-și mărească productivitatea. Ca răspuns la aceste apeluri, conducătorii Postului de Televiziune a Statului, au transformat rondoul de flori, din fața clădirii centrale, în grădină de zarzavat". 'It's going to take more then that" - "trebue să se facă ceva mai mult decât atât", se încheie acest articol; în bătaie de joc.

Cât privește părerile cercurilor financiare occidentale, despre Guvernul comunist din România, au fost exprimate de Vanous directorul Fondului Monetar International care a spus. . . "Guvernul român a fost cel mai mare artist din lume, în încetinirea plăților la împrumuturi cât și emiterea de cecuri fără acoperire" (NEWSWEEK, 12.IV.82).-

•

NOUA REVOLUȚIE AGRARĂ DIN ROMÂNIA

Dragoș ALDEA

"Se impune deci atât o restructurare a normelor de furajare, cât și a organizării fermelor zootehnice, a gândirii din zootehnie, a învățământului zootehnic, a cercetării științifice zootehnice." Cu aceste mari cuvinte, secretarul general al Partidului Comunist Român, la ultima consfătuire de lucru dela comitetul central al partidului, a răsturnat activitatea existentă de tip agro-industrial din sectorul cresterii animalelor.

Dar ce și cine a provocat această nouă revoluție agrară, cum le place să o numească, cei care au născocit-o?

După cum e cunoscut, partidul și mai ales cei care gândesc în numele partidului, sunt în mare impas economic. După ce au născocit și aplicat o uriașă politică de industrializare în toate sectoarele, atât unde s'a potrivit cât mai ales unde nu s'a potrivit, acum, plini de nedumerire, culeg roadele propriei lor nesăbuințe. Ceea ce este trist, chiar foarte trist, este faptul că această întoarcere de 180 de grade, sau revoluție agrară cum au botezat-o, se face pe spinarea omului simplu. El este singurul care trebue să suporte la nesfârșit, experiențele nereușite ale marxism-leninismului. Si ce este mai rău este faptul că aceste experiențe marxist - leniniste sunt foarte costisitoare, iar banii necesari sunt luați dela gura proletariatului, atât de drag partidului. S'ar părea că, clasa activiștilor de partid, nu este obligată să suporte și ea, în mod egal, costul industrializării cu orice preț. Nici miliția și securitatea nu simt în mod practic cât costă și cu câte sacrificii se fac repetatele revoluții mai mult sau mai puțin agro-industriale. Tovarășii din ele au salarii bune și posibilități de acces mai mult sau mai puțin legale, la avutul obștesc, așa că viața se scurge plăcut și liniștit în raiul comunist.

Așa dintr'o dată, văzând că s'a ajuns la fundul sacului, că nu se mai poate plăti datoria externă cu foarte competitivele noastre produse industriale, cei care gândesc în numele partidului, au găsit soluția. Dacă nici petrol nu mai este, iar lemnul pădurilor a fost și el tocat, salvarea ar fi doar exportul de cereale. Deși din toate vremurile se știe că este mai avantajos să exporți carne decât boabe, totuși partidul ține morțiș să exporte cereale. Si nu degeaba se încăpățânează el să vândă cereale ieftine, ci pentrucă a ajuns la convingerea, că după colectivizarea agriculturii nu mai dispune de potențialul necesar transformării boabelor în carne. In această situație el e forțat în continuare la o politică economică proastă, să exporte cereale pe bani puțini, să le dea altora, care nu au colectivizat agricultura și care deci și-au păstrat capacitatea de a produce carne, pe care să o vândă scump.

Este acuzat Ministerul Agriculturii că nu a făcut ordine în furajarea rațională a tuturor speciilor de animale, că nu a elaborat norme științifice, că s'a lucrat anarhic, s'a consumat mult și s'a făcut risipă. Conducerea ministerului a patronat și chiar încurajat risipa și dezordinea în furajarea animalelor. Că s'ar fi părăsit tehnologiile bune și s'au adoptat sisteme noi, care au dus la dublarea consumurilor.

Este timpul să lăsăm ipocrizia la o parte. Știu toți oamenii simpli din România, că furajarea animalelor s'a făcut după legea 22 din 1971, care a fost votată de Marea Adunare Națională. Deci partidul comunist român este adevăratul răspunzător de toate relele, de care acum este acuzat Ministerul Agriculturii. Dacă vrea să fie cinstit, acum este ocazia nimerită, ca partidul să recunoască că politica lui marxist-leninistă și multilateral dezvoltată a eșuat. Si că de fapt toate relele de care este acuzat acum Ministerul Agriculturii sunt propriile greșeli ale partidului, consecința firească a colectivizării agriculturii.

Dar, ce mai vrea acum partidul, propunând o nouă revoluție agrară? Sau cu alte cuvinte ce noi norme științifice îi mai așteaptă pe oamenii simpli din agricultură. Se pare că așa dintr'o dată, partidul ar fi renunțat la propria linie marxist-leninistă, adică a renunțat la sistemul de activitate modernă de tip agro-industrial în zootehnie. L-a cuprins subit o dragoste fierbinte de vechiul sistem, pe care nici 30 de ani nu au trecut de când l-a distrus cu ajutorul colectivizării agriculturii și bine înțeles al luptei de clasă. Pe partid l-a apucat brusc dragostea de producția de tip tradițional. Ceea ce a hulit timp de 30 de ani, acum a început să iubească cu înfocare. Ce ți-e și cu metamorfozele astea.

Ce vor fi zicând oamenii simpli în fața unei surprize atât de neașteptate?

Auzi dumneata ! Disloci populația activă dela sat la oraș, în concordanță cu activitatea comunistă de tip agro-industrial din agricultură. După 30 de ani bagi de seamă că a ieșit prost și te precipiți cu o cuvântare, din care trebue înțeles că e vorba de o reîntoarcere la producția de tip tradițional în agricultură. Numai că producția de tip tradițional în agricultură, ca să reușească presupune existența unei clase țărănești libere și interesate. Ori partidul, dacă i-a făcut de petrecanie acestei clase țărănești, să vedem de unde o va lua acum și cum o va convinge să facă din nou producție de tip tradițional, dar de data aceasta pe bani puțini sau de amorul artei. Te pomenești că filosofii partidului vor numi această situație, contradicții neantagoniste ale sistemului comunist. Sau mai pe înțelesul omului simplu: Noi partidul, am hotărît să vindem cerealele în străinătate că avem datorii, iar voi oamenii simpli să fiți obligați să faceți carnea, laptele, lâna, și ouăle, cărând cu căruța: siloz, cartofi, sfeclă, gulii, lucernă, iarbă și așa mai departe. Si ce-o să iasă, să nu ne întrebați pe noi.

"O asemenea furajare s'a practicat și la noi în trecut și practică și azi țăranii." (citat din discurs).

Iată cum victoriosul partid comunist, care nu a precupețit nici un efort în ultimii 30 de ani ca să distrugă clasa țăranilor, se recunoaște învins. Mult trâmbițata activitate modernă de tip agro-industrial, și-a dat duhul. Fie-i țărâna ușoară, sau cum spun oamenii simpli: "nu i-ar mai muri mulți înainte". A avut parte de o înmormântare fastuoasă, în cadrul unei consfătuiri de lucru la comitetul central. Cuvântul de adio a fost rostit chiar de secretarul general al partidului. A fost găsit și un țap ispășitor pentru acest deces prematur. Ministerul Agriculturii și cercetarea științifică, aceștia cu spiritul lor defetist și care au demonstrat necunoașterea realităților din România.

Ne întoarcem deci, cu capul plecat, la vechea și țărăneasca producție de tip tradițional. Mare doliu pentru marxist-leniniștii habotnici. Din păcate, de asemenea, mare doliu și pentru pedepsiții din agricultura comunistă, care de acum înainte vor simți mult mai aspru biciul partidului pe spinarea lor goală.

Imaginați-vă, dacă puteți, cum se desfășoară acum procesul de producție, într'un mare combinat de porci acum, când baza alimentației se spune că o formează silozul, cartofii, sfecla, guliile, lucerna și mai ales iarba. Sau poate că în noile condiții de furajare, se va renunța la creșterea porcilor în aceste combinate. Si vor pune stăpânire pe ele, cucuvelele.

"Să trecem deci imediat la amenajarea îngrășătoriilor și crescătoriilor de porci, a grajdurilor de bovine, a saivanelor, a crescătoriilor și îngrășătoriilor de păsări. Toate trebue revăzute. Cu lucrări simple, să creem condiții pentru adaptarea la cerințele furajării raționale. Peste tot problema apei să fie considerată ca fundamentală. Este necesar să ne gândim la felul cum să depozităm furajele. In două săptămâni să se amenajeze un model de grajd, în care să se introducă apa și furajarea în condițiile noi. Să fie cât mai ieftin și să asigure o furajare simplă, o adăpare simplă." (citat din discursul domnului Ceaușescu la consfătuirea de lucru dela comitetul central din 22. ol. 1982)

Luând cunoștință de aceste noi directive, adevărată revoluție agrară, omul simplu, în simplitatea lui nemărginită, se va întreba nedumerit:

Dece oare, după ce partidul a cheltuit și ce nu a avut, îndatorând țara, ca să-i facă pe plac lui Lenin, acum o ia dela început, construiește alte tipuri de grajduri, altă gândire, alte cheltuieli.

Numai la comuniști se poate întâmpla așa ceva.

PE SCURT

După 15 luni de așteptare, soția și copila fostului antrenor al Nadiei Comănici au sosit în Sacramento, California. Soțul, George Pozsar, a declarat recent că guvernul român a oprit dezvoltarea carierei de atletă a Nadiei, preferând s'o întrebuințeze doar pentru propagandă.

••

In timp ce în RSR n'ai voie să trimiți un pachet cu alimente, fără a plăti o vamă exorbitantă, în Polonia s'au trimis 200 de tone de alimente, împărțite direct populației, de către cetățenii americani care aparțin "Bisericii lui Hristos" (The Church of Christ).

••

Schimbul comercial dintre Iran și RSR a crescut în ultimul timp, datorită împrejurărilor politice.

••

Institutul de tehnologie izotopică și moleculară din Cluj a realizat primul spectometru de masă românesc destinat analizei moleculare. De notat că numele "savantei" Lenuța, care "a scris" o carte despre molecule, nu este menționat.

••

La poligonul experimental pentru utilizarea forței vântului dela Brașov, a fost racordată la sistem prima instalație eoliană de 20 kilovați.

••

Ion Homorgan a fugit din țară. Soția lui Florica, a fost luată dela domiciliu, dusă în mijlocul comunei (Comloșul Mare, jud. Timiș) și bătută încât a fost nevoită să fie internată în spital. Șeful postului de miliție, M. Ijvan, s'a arătat tot atât de feroce ca și cei dela securitate.

••

Pe lângă centrala nucleară dela Cernavodă, se plănuia în Moldova să se construiască o centrală identică, și alta în Transilvania.

Lucrările au încetat. Statele Unite și Canada nu mai acordă credite.

••

Recentele cercetări din regiunea Izvoarele și Sapința (Baia Mare) au pus în evidență o nouă resursă a subsolului maramureșan: turba. Zăcămintele descoperite au o valoare calorică de 1.844 cal / kgr. Turba poate fi folosită ca o sursă de energie sau ca un bun îngrășământ agricol.

••

In Dobrogea, la Babadag, s'a plănuit prima fabrică de zahăr. Construcția va fi terminată în 1983.

••

Populația României, la sfârșitul anului 1981, a fost de 24,7 milioane. Dintre acestia (trei) milioane lucrează în agricultură. Numărul copiilor 4.800.000.

••

Până acum, în fiecare an de Paști, românul reușise să aibe un mic cozonac, să ciocnească un ou roșu. Anul acesta a fost cel mai sărac Paști.

••

In ultimii 10 ani suprafața de bază furajeră alocată fermelor de taurine s'a redus la jumătate.

••

Un ou costă 9 lei. Un funcționar cu o leafă de 2500 lunar poate să-și cumpere cca 23 duzini de ouă. Venitul unui funcționar socotit în ouă. . .

••

Dacă RSR dorește noi împrumuturi atunci--spune un bancher american ce-a făcut recent o vizită în țară -- "să termine cu lozincele și să privească realitatea în față".

••

Din anul 1968 RSR a început să importe petrol.

••

RSR speră că'n 1982 exportul va crește cu 14% față de anul 1981.

••

D. David Funderburk, profesor de istorie, și care vorbește fluent limba română, a fost numit de preș. Reagan, ambasador la București.

D. F. nu-i diplomat de carieră, dar e un om integru și curajos. El spune lucrurile așa cum sunt. O calitate rară!

••

A murit la Paris Ioan Rotaru, originar din Basarabia. El a reprezentant pe toți țiganii din lume "World Gypsy Community" și a reușit să obțină eliberarea lor din Ungaria, Cehoslovacia și Iugoslavia.

••

In zilele și orele de lucru, poliția oprește oamenii pe stradă și-i întreabă ce de ce nu sunt la serviciu. Dacă n'ai acte ca să-ți dovedești că în acea oră ești liber, atunci te duce la poliție unde trebue să dai o declarație că de ce nu muncești, ce faci, etc. . .

••

Echipa de milițieni, pe bază că au primit un denunț dela vecini (nu spune dela cine), intră în casă și-ți inspectează dulapurile ca să vadă dacă ai alimente stocate.

••

Hrana pe o lună pentru un cetățean a fost reglementată la: Carne 1.50 Kg. (250 g. de porc; 500 g. de vacă și 750 g. de pasăre) Untul: 125 gr. Câte un kgr. de ulei și zahăr, plus 7 ouă. Laptele se dă doar cu doavadă că ai copil sub vârsta de 3 ani.

SPORT

* Etapa 28-a a campionatului Diviziei "A" de fotball s'a caracterizat prin rezultate scontate, fără surprise, poate cu excepția rezultatului egal obținut de clujeni la Hunedoara. In fruntea clasamentului se află în continuare Dinamo, urmată la numai un punct diferență de studenții craioveni. Corvinul se află în continuare pe locul trei. Urmăritoarele Corvinului, F.C.Olt, Steaua și Sportul Studențesc, pretendente și ele la locul 3, care dă dreptul la participarea în cupa U.E.F.A., au mai pierdut teren. Pe ultimul loc se află în continuare Progresul, care nu mai are nicio speranță de salvare. In restul cozii clasamentului este încurcătură mare, pe care numai etapele viitoare o pot clarifica. După această etapă campionatul s'a întrerupt în vederea turneului echipei reprezentative de fotbal a România în America de Sud.

REZULTATE TEHNICE

S. C. Bacău	– Univ. Craiova	0–0
Progresul Vulcan	– U. T. Arad	2–0 (1–0)
Jiul Petroșani	– A.S.A. Tg. Mureș	1–1 (0–1)
Dinamo	– F. C. Argeș	1–0 (1–0)
Corvinul Hunedoara	– „U" Cluj-Napoca	1–1 (0–1)
F. C. Constanța	– Sportul stud.	0–0
„Poli" Timișoara	– F. C. Olt	2–1 (1–0)
C. S. Tirgoviște	– Steaua	1–0 (0–0)
F.C.M. Brașov	– Chimia Rm. Vilcea	1–0 (1–0)

CLASAMENTUL

1. Dinamo	28	17	5	6	51–26	39
2. Univ. Craiova	28	17	4	7	57–19	38
3. Corvinul	28	14	7	7	58–32	35
4. F. C. Olt	28	14	4	10	39–29	32
5. Sportul stud.	28	10	11	7	28–29	31
6. Steaua	28	11	8	9	32–26	30
7. C. S. Tirgoviște	28	11	6	11	26–34	28
8. S. C. Bacău	28	9	9	10	32–38	27
9. „U" Cluj-Napoca	28	10	7	11	28–35	27
10. „Poli" Timișoara	28	9	8	11	29–34	26
11. F.C. Constanța	28	8	10	10	30–37	26
12. F.C.M. Brașov	28	10	6	12	21–32	26
13. Jiul	28	8	9	11	30–36	25
14. Chimia Rm. V.	28	9	7	12	25–41	25
15. A.S.A. Tg. Mureș	28	10	4	14	37–41	24
16. F. C. Argeș	28	8	8	12	24–28	24
17. U. T. Arad	28	8	7	13	25–34	23
18. Progresul Vulcan	28	6	6	16	26–47	18

GOLGETERII

17 GOLURI: Iordănescu - 1 din 11 m.
14 GOLURI: Cârțu.
13 GOLURI: Petcu (Corvinul).
12 GOLURI: Iamandi - 2 din 11 m.
11 GOLURI: Gângu.
10 GOLURI: Cămătaru, D. Georgescu - 1 din 11 m. O. Ionescu - 2 din 11 m.

Apostol (în alb) înscrie cu capul cel de al doilea gol al Progresului.
(Fază din meciul Progresul - UTA, 2 - 0)

••

* Echipa de fotbal a României a întreprins un turneu în America de Sud, jucând cu echipele Argentinei, Perului și Chile. In prima partidă, disputată la 13 Mai a.c. pe stadionul din Rosario, românii au pierdut cu 1-0(0-0) după un joc frumos cu multe faze de fotbal modern. Golul argentinienilor a fost înscris de Ramon Diaz (min.56). Al doilea meci, cu echipa Perului, disputat la 17 Mai a.c. la Lima a dat loc la o dispută aprigă în care jucătorii peruvieni au abuzat de durități. Doi jucători din echipa României au fost eliminați: Balaci min. 40 și Iorgulescu min.44 pentru proteste. Jucând în 9 oameni, românii au pierdut cu 2-0. Total nesatisfăcător arbitrajul peruvianului Lieblingher. Ultimul joc, cel cu echipa chiliană, disputat la Santiago de Chile, a surprins majoritatea spectatorilor și telespectatorilor -meciul fiind transmis la TV în Chile, Peru, Argentina, Uruguay și Ecuador. Echipa română a practicat un joc modern, tehnic, în mare viteză, cu dese schimbări de locuri și cu acțiuni excelente ale celor două aripi, învingând cu 3-2 echipa Chile, care nu a pierdut niciun joc pe teren propriu în ultimii 3 ani. Formația echipei române: Moraru -Rednic, Boloni, Iorgulescu, Bogdan -Ticleanu (Andone), Augustin, Klein (Balint) -Geolgău (Turcu), Cămătaru, Balaci.

••

* Turneul internațional de sabie "MASTERS" dela Torino la care au participat primii 8 sabreri din lume a fost câștigat de Ioan POP dela clubul Steaua București.

* In cele 3 serii ale campionatului Diviziei "B" de fotbal s'au disputat jocurile etapei a 28-a, iar unele echipe din seria 2-a au chiar 30 de partide disputate. Dacă achipele câștigătoare ale seriilor 1 și 3 sunt practic cunoscute de pe acuma, lupta pentru șefie, în seria 2-a este palpitantă. Petrolul Ploiești are un avantaj de 3 puncte și un joc mai puțin, astfel că pare favorizată. In etapa următoare ploieștenii joacă însă la București cu Rapid, și în cazul unei victorii ale echipei din Giulești acest avantaj va fi redus la numai un punct. Un joc egal sau o victorie a echipei ploieștene îi fac pe aceștia câștigători siguri ai seriei a 2-a.

CLASAMENTELE DIVIZIEI "B"

SERIA I-a

1. POLIT. IAȘI	23	19	4	5	61-27	42
2. C.S.M. Suceava	28	16	4	8	56-29	36
3. Gloria Bistrița	26	14	7	7	54-19	35
4. Unirea D. Foc.	28	16	3	9	40-24	35
5. Gloria Buzău	28	14	4	10	37-20	32
6. C.S. Botoșani	23	13	4	11	56-37	30
7. I.M.U. Med.	28	12	6	10	30-37	30
8. F.C.M. Sid. Gl.	28	10	8	10	37-29	28
9. F.C.M. Prog. Br.	28	10	8	10	36-30	28
10. C.S.M. Sf. Gh.	23	10	7	11	40-39	27
11. Viit. M. Vaslui	23	12	3	13	32-35	27
12. Ceahlăul P.N.	28	10	6	12	35-36	26
13. C.S.U. Galați	23	12	2	14	35-43	26
14. Delta Tulcea	23	10	5	13	28-46	25
15. Viit. Gheorgheni	28	9	6	13	27-39	24
16. Constr. Iași	28	11	2	15	34-50	24
17. Victoria Tecuci	28	7	3	18	16-53	17
18. Relonul Săv.	28	2	8	18	17-73	12

SERIA II-a

1. PETROLUL PL.	28	19	7	2	51-14	45
2. Rapid Buc	29	17	8	4	65-21	42
3. Unirea Alex.	30	15	5	10	30-25	33
4. Șoimii IPA Sb.	23	11	9	8	34-26	31
5. Automatica Buc.	29	12	6	11	45-49	30
6. Chimica Tim.	23	11	7	10	25-31	29
7. Metalul Buc.	28	10	8	10	30-21	28
8. Autobuzul Buc.	23	13	2	13	35-34	28
9. Dunărea Cl.	29	13	2	14	33-37	28
10. Gaz metan	23	12	4	12	30-36	28
11. Carpați Mirșa	28	9	8	11	30-31	26
12. Flacăra Moreni	28	10	6	13	22-31	26
13. Mec. fină Buc.	30	9	8	13	30-41	26
14. Energia Slatina	28	10	5	13	26-37	25
15. Tractorul Bv.	30	8	9	13	21-33	25
16. Pandurii Tg.J.	29	11	2	16	38-51	24
17. Metalul Plopeni	29	9	4	16	24-36	22
18. I.C.I.M. Brașov	23	6	6	16	24-40	18

SERIA III-a

1. F.C. BIHOR	28	20	4	4	77-33	44
2. F.C. Baia Mare	28	14	6	8	52-25	34
3. Aurul Brad	28	15	2	11	40-28	32
4. Olimpia S.M.	28	12	5	11	40-35	29
5. Strungul Arad	23	13	3	12	40-48	29
6. Rapid Arad	28	12	4	12	37-41	28
7. Someșul S.M.	28	12	4	12	31-40	28
8. Minerul Cavnic	23	12	3	13	45-42	27
9. C.F.R. Tim.	23	11	5	12	40-37	27
10. C.S.M. Dr. Tr.S.	28	12	3	13	37-39	27
11. C.I.L. Sighet	28	12	3	13	31-41	27
12. F.C.M. Reșița	23	10	6	12	53-37	26
13. Infrățirea Or.	23	13	0	15	46-42	26
14. Minerul Lupeni	28	11	4	13	39-42	26
15. Dacia Orăștie	28	11	4	13	35-56	24
16. U.M. Timișoara	23	11	3	14	31-42	23
17. C.F.R. Cj.-Nap.	28	9	5	14	33-46	23
18. Min. Ilba Șeini	28	7	6	15	22-55	20

••

* Invingând cu 18 - 3 pe URSS, echipa de rugbi a României s'a clasat pe locul trei, în urma echipelor Franței și Italiei, în cupa F.I.R.A. la rugby, la care participă cele mai bune 5 echipe de pe continent (echipele de rugby britanice nu participă în această competiție).

••

* La CAMPIONATELE MONDIALE DE BOX disputate la Munchen (RFG) în cursul lunii Mai a.c., doi pugiliști români au obținut medalii de bronz; Constantin Tițoiu (muscă) și Viorel Ioana (semiușoară).

••

* Echipa feminină a României a obținut medalia de bronz la Campionatele europene de tenis de masă, disputate la Budapesta în Aprilie a.c.

••

* La Rostock (RDG), Mircea Frățică (România) a câștigat medalia de aur și titlul de Campion European de judo, categoria semimijlocie.

El a fost singurul sportiv român medaliat la această ediție a Campionatelor Europene de judo.

••

* La CAMPIONATELE EUROPENE DE LUPTE greco-romane, disputate în Bulgaria la sfârșitul lunei Aprilie a.c., trei luptători români au fost medaliați, astfel: Marian Ștefan (cat.52 kg) - argint, Ștefan Negrișan (cat.68 kg) - argint, Ion Draica (cat.82 kg) - bronz.

Ștefan Negrișan

Marian Ștefan

PE SCURT DIN ŢARĂ

CRONICĂ RADIOFONICĂ

Radio Bucureşti transmite întrecerile sportive, dă oră exactă şi prezice cu aproximaţie "Starea Vremii".

Nu se mai spune ca'n trecut "Cum e Timpul" deoarece "timpul" este de origină latină şi Niculiţă face eforturi ca să-şi moscovească patria.

Radio Bucureşti, pe numele popular "Radio Vorbăria" cu unde lăbărţate,este victima uşoară a humorului încă ne-asasinat de regim.

Cetăţeanul, după o fericită noapte că n'a îngheţat, deschide aparatul de radio:

Tovarăşi şi tovarăşe, bună dimineaţa! Este ora 6:30 când tovarăşul Niculae Ceauşescu, secretarul general al PCR şi preşedintele RSR s'a sculat.

Vă rugăm ca să-i urmaţi exemplul.

Tovarăşi şi Tovarăşe, este ora 6:45, vă reamintim că iubitul fiu al Neamului tovarăşul Niculae Ceauşescu îşi face gimnastica de dimineaţă.

Vă rugăm ca să-i urmaţi exemplul.

Tovarăşi şi tovarăşe, este ora 7 şi liderul nostru drag îşi face duşul cotidian, necesar pentru învigorarea trupului şi a putea depune o zi roditoare de muncă socialistă.

Vă rugăm ca să-i urmaţi exemplul.

Tovarăşi şi tovarăşe, este ora 7:15, tovarăşul conducător Niculae Ceauşescu se îmbracă pentru a merge la serviciu.

Vă rugăm ca să-i urmaţi exemplu.

Tovarăşi şi tovarăşe, este ora 7:30, Tov. Ceauşescu îşi ia micul dejun.

Vă rugăm ca să-i uraţi: "Poftă Bună".

RSR VINDE MULT ŞI VINDE IEFTIN

România a participat recent la expoziţia din Amsterdam unde a expus haine, încălţăminte, tricotaje, jucării, covoare, vase, sticlărie, utilaje casnice precum şi o bogată şi variată serie de produse alimentare.

Marfa românească se vinde pentru că-i, aproape, cea mai ieftină.

RSR şi-a anunţat prezenţa pentru 1982 la următoarele expoziţii internaţionale: Cairo, Leipzig, Milan, Lisbon, Barcelona, Toronto, Izmir, Damascus, Teheran, Marseille, Baghdad şi multe alte oraşe.

PRIMA LECŢIE

Presa a tămâiat până a afumat pereţii evenimentul "democratic" prin care ing. Ilie Gheorghe, preş. Cooperativei din Stefăneştii de Jos, n'a fost realés.

E o victorie a "democraţiei comuniste" care a înlăturat un conducător incapabil.

Pe când înlăturarea lui Ceauşescu ??

CU PUŞCĂRIA LA POARTĂ

RSR a inaugurat un nou serviciu: vine cu puşcăria la poartă.

O dubă pregătită cu tot confortul, scaun care-ţi dă şocuri electrice, plus uneltele respective de tortură, (saci de nisip că să te bată fără a lăsa urme), etc. opreşte în faţa casei.

Agenţii securităţii învită pe cel suspectat în maşină, prieteneşte. . . şi pornesc la plimbare. (În special în locuri virane unde nu se aud gemetele).

Arestatul, dacă nu cooperează şi nu dă răspunsurile pe placul securităţii, este bătut, i se aplică şocuri electrice, etc. Dacă recunoaşte că-i vinovat şi semnează declaraţii dinainte scrise, atunci are şansa să scape mai uşor.

De te împotriveşti prea mult, rişti să fii omorît, iar ucigaşii au grijă să spună c-ai scăpat şi ai fugit peste graniţă.

Nu există nici o dovadă c-ai fost închis ori internat la spital, totul se consumă între "zidurile" camionului numit "Tudor Vladimirescu".

Ultima perfecţiune a securităţii reseriste!

Un litru de benzină se vinde cu 9.50 lei, şi trebue să faci coadă ca să-l obţii. (peste $3 galonul).

■■

Excursiile făcute de români în ţarcul ţărilor socialiste au fost reduse la minimum. RSR are nevoie de ori ce fel de bani şi nu doreşte ca cetăţenii să-şi cheltuiască economiile în afara hotarelor.

"Scînteia" consacră spaţiul ample satului românesc de azi, (analizând evenimentele din 1907-1962-1982 N.R.) afirmând că s'a ajuns "sub semnul împlinirii socialiste, al înfăptuirei aspiraţiilor de progres şi bună stare ale ţărănimei". . ."

■■

30% din exportul RSR îl constituie produsele industriale.

APELUL LA GUNOAIE!

Dacă în acest an, scrie Scînteia, fiecare locuitor din municipii şi oraşe ar preda în fiecare lună unităţilor de colectare în plus faţă de anul trecut un kg. de fier vechi, un kg. de maculatură, 100 grame de metale neferoase, s'ar realiza o economie de 500 milioane de lei.

DELA CAP SE ÎMPUTE ECONOMIA

In faţa Com. Central de Conducere a Part. Com. Ceauşescu a trebuit să recunoască motivele principale pentru care suferă economia RSR:

Proasta administraţie,un supra consum de energie, marile datorii externe, plus neexecutarea la timp a comenzilor destinate exportului care se ridică la $1 bilion.

In ce priveşte lipsa de mâncare Niculiţă afirmă căi doar o lipsă de o mai bună distribuţie a produselor alimentare.

Ca măsuri de îndreptare s'au propus noi legi: Comitetul Central să stabilească "responsabilităţile morale şi materiale ale celor responsabili cu administraţia bunurilor statului. . . să se facă mai multă economie la consumul energiei. .", etc.

S'a verificat că deşi s'a întrebuinţat mai multă energie electrică, producţia pe anul 1981 a fost cu mult sub nivelul planificat.

RSR îşi ia obligaţiile de a-şi plăti datoriile la timp şi în acelaşi timp să nu mai facă alte datorii. S.U.A., Germania de Vest, Japonia, au refuzat să mai garanteze noi împrumuturi.

RSR trebue să plătească până la sfârşitul anului $3 bilioane de dolari, şi actualmente Bucureştiul încearcă să-şi amâne plăţile.

Soferul V. Stefan dela I.U.G.C. Călăraşi s'a dus până în localitatea Modelu, pentru a transporta cu o maşină de 16 tone, un pachet de ţigări. . . .Seful de tren şi controlorul de pe linia Calafat-Craiova, şi-au deschis propriul lor oficiu de vânzarea biletelor de tren. Pentru avantajul călătorilor costul, pe jumătate, se colecta direct în timpul parcursului.

■■

Un abonament lunar la telefon (linie comună şi cu număr limitat) s'a ridicat la 100 lei lunar.

■■

Pe o scrisoare "par avion" din ţară, destinată Statelor Unite, se cere un timbru de 16.20 lei. O scrisoare "air mail" din Statele Unite în RSR, costă 40 de cenţi. Un român, cu o leafă lunară de 2430 de lei, poate expedia 150 de scrisori pe lună. Echivalent cu valoarea a $60. Asta ar fi venitul socotit în timbre poştale.

CALIFICAREA COZILOR

La cumpărarea laptelui miliţienii aranjează pe "codaşi" după categorii.

Cei care dovedesc că au copii sub vârsta de 3 ani, stau în fruntea cozii, cei cu copii mai în vârstă de 3 ani, sunt plasaţi în mijlocul cozii, iar restul, dacăs optimişti, aşteaptă la coada cozii.

Ca supliment gratuit pentru cei care stau la coadă, radio le aminteşte câteva memorabile aniversări: 25 de ani dela înfiinţarea asociaţiei studenţilor comunişti şi 60 de ani dela crearea UTC-ului.

■■

"Gheorghe Ardelean, ţăran, creşte trei vaci, patru viţei şi trei porci. . . ." care produc lapte, carne, etc. (Rom. Lib. 12- 26-80).

In România de altă dată o gospodărie cu vaci, cai, viţei, oi, porci, era ceva natural ca să producă lapte, carne, etc.

In RSR a devenit însă o minune ce se publică la ziar!

CU "OLCIT"-ul. . . AU CLOCIT-O

Intreprinderea "Româno-Franceză", de a construi în comun maşini Citroen la Craiova, s'a dizolvat.

D. Jaques Lombard, dir. Comp. Citroen, afirmă că după ce a plătit 98% din echipamentul prevăzut, se retrage onorabil din această operaţie făcută în comun cu guvernul din Bucureşti.

Motivele invocate sunt rigorile regimului. Totul trebue scris pe hârtie şi trimis pentru aprobare la Bucureşti.

Pentru cumpărarea unei şurubelniţe trebue făcut raport şi înaintat la ministerul industriei şi apoi aşteptat răspunsul; pentru îndreptarea unui zid trebue făcut raport la ministerul construcţiilor şi aşteptat răspunsul.

Nimic ce-i urgent de rezolvat nu se rezolvă.

La aceasta babilonie birocratică se adaugă lipsa muncitorilor calificaţi, lipsa de energie, şicaniile autorităţilor care n'au vrut să plătească pe specialiştii francezi, o întârziere de doi ani până la punerea fabricei în producţie şi refuzul românilor de a face modificări în modelul automobilului ca să fie la curent cu noile avansuri tehnice realizate în ultimii doi ani.

Intreprinderile străine se vor gândi acum de două ori până se vor aventura ca să facă vreo afacere în comun cu regimul din Bucureşti.

DIN PRESA COMUNISTĂ

Noul sport în RSR:

SĂRITURI PESTE DEJUN ŞI CINĂ !

Presa, radio, TV-ul, etc. discută, întoarce pe dos şi suceşte aceleaşi subiecte:

Cum să fie pământul îngrăşat şi arat, cum să se înmulţească porcii, cât de iubit este fiul Niculae şi despre restul animalelor ce trebuesc crescute în jurul gospodăriei.

Ordinul zilei: să strângem cu entuziasm boabele de prin şanţuri.

Grija partidului nu-s lipsurile de azi, ci surplusul de mâine.

Poporul va avea atâta mâncare încât se arată la orizont mari pericole: obezitatea, îngroşarea sângelui, diabetul, şi alte boli datorită lăcomiei.

Cartela de alimente actuală, nu-i în realitate decât un antrenament ca să înveţe poporul să fie cumpătat când va păşi pragul raiului socialist. (Toate aceste preziceri sunt bine documentate de pres. Ceauşescu şi expuse în actualul plan cincinal, N.R.)

Dar, până la tocirea măselelor şi burta plină, românul are o simplă rugăminte:

Iubite fiu al neamului, tov. Niculae 'pân' s'or frige viţeii cei graşi şi până vor umbla câinii cu covrigi în coadă, conform planului cincinal,îndură-te şi dă-mi o bucată de pâine.

FERMELE AGRICOLE FOCARE DE BOLI

Criza de lapte în RSR se datoreşte simplului motiv: nu există lapte.

Zvonul că laptele se exportă pentru a plăti datoriile externe este special lansat pentru a acoperi nepriceperea conducătorilor.

Guvernul a clădit, cu ani în urmă, grajduri tip de 100 de animale. Vacile au fost cumpărate din toate regiunile (în special Transilvania) şi unele din străinătate, (multe din Elveţia).

Bovinele, provenite din diferite clime şi cu un furaj specific florei, le-a fost greu să se aclimatizeze, iar aglomerarea a dat loc la o cunoscută boală "leucoza bovină".

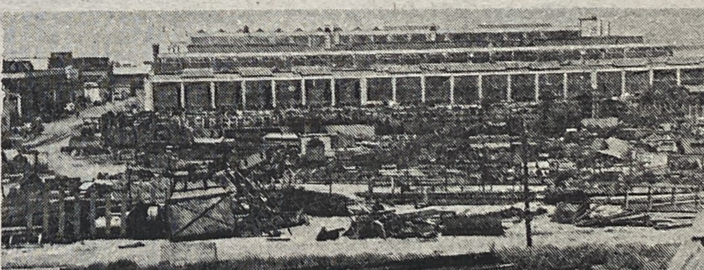
Consecinţa bolii: lapte puţin, jumătate din viţei mor până nu ajung la 6 luni. Viţelele care supravieţuiesc dau o cantitate redusă de lapte. La boala vacilor adăugaţi nepăsarea ţăranilor . . .nu mai este vaca mea ci a statului!

Noile ordine de a încuraja pe ţărani să crească vite pe lângă casă, n'au nici o şansă de succes. Spaţiul vital al unei vaci este de un hectar (vaca şi hectarul!) iar ţăranilor li s'a alocat câte 1000 m. pătraţi, din pământul ce n'a fost socotit profitabil ca să fie colectivizat.

Munca acestor loturi şi transportul furajului este o altă problemă: lipsa cailor ce au fost eliminaţi încă de pe timpul lui Gheorghiu Dej. (Azi Niculiţă încearcă să elimine şi câinii . . . mănâncă prea mult!)

■

RISIPA...

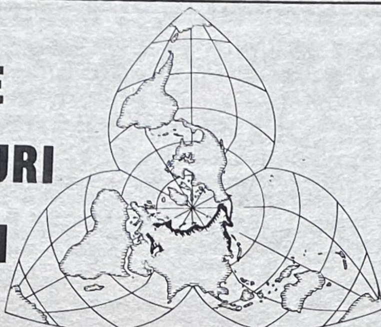

In acest „depozit" de materiale, căutarea unui reper, chiar şi cu o schiţă în mină, se transformă într-o adevărată căutare a timpului – şi metalului – pierdut.

In limbaj tehnic, aceste imagini reprezintă „producţie neterminată". In limbaj comun, judecind după modul de depozitare şi grosimea stratului de rugină, reprezintă... risipa. Este cert că e nevoie de o intervenţie rapidă pentru a recupera materialele respective.

DIN CELE TREI COLȚURI ALE LUMII

Rubrică întocmită de ARGUS

POLONIA

STATELE UNITE

Președintele Reagan a primit un raport din partea serviciilor de informații ale Statelor Unite, că o nouă massă de emigranți este planificată de Cuba, pentru a-i introduce în Statele Unite. Punctul de plecare al acestei "evadări în massă" va fi ca și în trecut micul port de pescari Mariel. Telul acestei acțiuni dirijate de partidul comunist din Cuba, este perturbarea economică și politică a statului Florida și în special a regiunii Dade, unde se află capitala Miami.

Pătrundera massei de cubani în număr de 125.000 în Florida în anul 1980, a creat o mulțime de probleme autorităților americane, în special că printre așazișii refugiați politici,au fost infiltrați criminali notorii, bolnavi incurabili și mai cu seamă agenți de spionaj comuniști. In ultimii doi ani, Miami a devenit unul din cele mai periculoase orașe din lume și cel mai mare centru de contrabandă de droguri.

ITALIA

Brigăzile Roșii, au scos din nou capul. La 27 Aprilie, consilierul guvernamental Raffaele Del Cogliano și șoferul său, au fost uciși de comuniștii din brigăzile roșii, la Napoli. Superficialitatea cu care autoritățile italiene îi urmăresc pe comuniști, a fost scoasă în evidență de unul din șefii lor, Savasta, care a declarat în procesul răpirii Gen. american Dozier: "Dacă ați fi întrebuințat aceeași metodă și în cazul Moro, astăzi el ar fi fost în viață."

POLONIA

"Iarna este a lor, primăvara este a noastră", au declarat polonezii când infatuatul Jaruszelski, a introdus legea marțială. Pendulând între capitalele "țărilor frățești", ambițiosul general, nu s'a ales cu mare lucru în afară de tradiționalele pupături pe aeroport. Strivit de rezistența pasivă a țării, a fost obligat să elibereze în ajunul zilei de 1 Mai circa 1000 de deținuți politici. Extraordinara organizare a Solidarității s'a văzut însă pe ziua de 1 Mai, când sfidând toate ordinele legii marțiale, muncitorii - apreciați între zeci și sute de mii - au desfășurat cea mai puternică demonstrație anti guvernamentală și anti comunistă. Ridicolul număr de manifestanți cu steaguri roșii, s'a volatilizat în fața adevăraților luptători pentru drepturile muncitorilor. Forța comunistă de represiune, a prezentat-o cel mai sugestiv mâna moartă a damblagiului Brejnev, salutând la parada din Piața Roșie.

IZRAEL

La 25 Aprilie, Izraelul a cedat Egiptului ultima parte din teritoriul ocupat în timpul războiului de șase zile. Cu aceasta s'a încheiat problema teritorială dintre cele două țări conform acordului dela Camp David. Problema care mai figurează pe agendă conform acestui acord, este problema palestiniană care urmează să fie rezolvată pe cale pașnică. De menționat că Izraelul a avut foarte multe probleme interne în cazul cedării ultimei porțiuni din Sinai, generate de coloniștii stabiliți în Sinai după ocuparea de către Izrael a acestei regiuni. Dincolo de orice implicații politice, este demn de remarcat spiritul naționalist și dragostea de patrie, pe care evreii dezrădăcinați de mii de ani, au reușit să o transmită din generație în generație urmașilor, care o apără cu atâta înverșunare. Este greu de anticipat cum se va rezolva criza din Orientul Mijlociu dintre Izrael și Arabi, dar felul cum au fost respectate până acum obligațiile impuse de Acordul dela Camp David, de către Egipt și Izrael, dovedesc maturitate politică și spirit lucid de ambele părți.

GERMANIA DE EST

Intrucât guvernul comunist din Germania Răsăriteană nu construește biserici în noile cartiere de locuințe din orase, viața religioasă a credincioșilor se desfășoară normal, transformând în "biserici", locuințele personale. Pentru a nu fi identificați și arestați, creștinii se roagă schimbând pe rând locuințele în lăcașuri de rugăciune. Acolo se roagă, citesc pasagii din Biblie și se ajută reciproc. De Paști, într'o asemenea casă de rugăciune s'au împărtășit 15 creștini.

EL SALVADOR

Așteptată cu mult interes, prima Adunare Constituantă a Salvadorului - după alegerile libere din Martie crt.-a ales în funcția de Președinte Provizoriu pe Alvaro Magana, independent moderat, de profesiune bancher. Cu această ocazie, junta civilă-militară condusă de Jose Napoleon Duarte și de Democrații Creștini, se desființează. Magana, a terminat studiile economice la Chicago și a condus timp de 17 ani, Banca National Mortgage. Prima sa grije este să îmbunătățească situația economică a țării ajunsă la dezastru din cauza guerilelor comuniste. Evoluția situației din El Salvador, este foarte interesantă pentru exilul românesc , ea anticipând schimbările ce vor surveni și în România, după izgonirea comuniștilor.

STATELE UNITE

In numărul trecut al ziarului nostru, în cadrul rubricii "NOTE SI COMENTARII", a apărut un articol în care a fost demascată crima ordinară pe care o comit trupele de ocupație sovietice din Afganistan,împotriva copiilor din acea țară, și asta, firește, din ordinul guvernului dela Moscova.

Prezentăm deci cititorilor ziarului nostru, documentarea de rigoare, publicând alăturat fotografia dnei Barbara Johnson dela "AJUTORUL CRESTIN INTERNATIONAL", care la o conferință de presă din Los Angeles, a demonstrat în fața unei numeroase asistențe, adevărul gol-goluț,pe această temă, prezentând o bombă autentică, ascunsă într'o jucărie aruncată din Helicoptere, de către trupele sovietice de ocupație din Afganistan, jucării ce, de îndată ce sunt ridicate de copii, explodează, rănindu-i sau chiar omorîndu-i.

GERMANIA DE VEST

In timp ce China comunistă și China Naționalistă nu întreține relații oficiale, în incinta universităților germane , se dezvoltă contactele între studenții din cele două Chine, trimiși de țările lor la specializare în vest. Studenții din China comunistă sunt foarte interesați de dezvoltarea Chinei Libere și de rezultatele obținute de această țară, uluiți de întunericul în care i-a ținut Mao. Ei se interesează în special de cultura, tradiția și istoria Chinei, pe care nu o pot afla din politica dirijată de Peking. O curiozitate deosebită o arată în cunoașterea vechei bucătării chineze.

CROAȚIA

Un mozaic creștin croat, terminat de curând, la biserica din Strazeman, a fost înlăturat din ordinul autorităților comuniste.

AFGANISTAN

Luptătorii naționaliști afgani, anunță că la 19 Aprilie, ostașii sovietici și cei ai guvernului comunist, au căzut într'o ambuscadă lângă Kabul, lăsând pe teren peste 35 de morți. Alte lupte surpriză au adus în continuare pierderi trupelor comuniste.

ORGANIZAȚIA NAȚIUNILOR UNITE

Adunarea Generală a O.N.U. a adoptat cu 86 voturi pentru, 20 contra și 36 de abțineri, o rezoluție pentru crearea unui stat Palestinian. Sesiunea specială care a avut loc având pe ordinea de zi "Chestiunea Palestinei" a fost cerută de 32 de țări nealiniate și s'a deschis la 20 Aprilie crt. în fața celor 157 de țări membre.

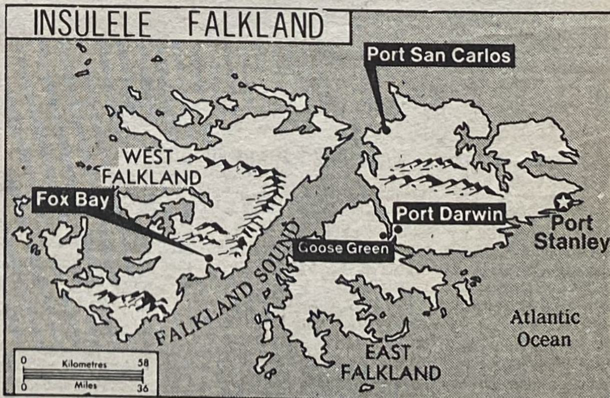
ARGENTINA

Este greu de crezut că Argentina s'a trezit peste noapte că acum 150 de ani stăpânea peste niște insule unde nu mai trăiește niciun argentinian și ordonă militarilor să ocupe aceste insule, a căror populație este formată din niște vrednici crescători de oi de origine britanică. Un asemenea act își are implicațiile lui, și oricât de ageamii ar fi în politică generalii, tot nu s'ar încumeta la asemenea gest nesăbuit. Faptele însă s'au petrecut aievea și nedeclaratul război se desfășoară cu scufundări de vapoare și doborîri de avioane.

Tinută în frâu de militari, hulită de comuniști, denigrată de un evreu necinstit, pedepsită de Carter și adulată în ultimul timp de ruși, Argentina a atins un grad de inflație de 1 milion o sută de mii la sută față de peso-ul dinainte de război. Din această stare a încercat să o scoată Președintele Reagan, care a ridicat sancțiunile impuse de Administrația Carter. Erau pe cale ajutoare substanțiale de redresare economică. Si iată că din senin, Argentina, apare în prim planul evenimentelor politice.

Debarcarea pe insulele Falkland, nu le-a venit bine deloc englezilor, și mândria britanică, a reacționat clasic, având în fruntea guvernului o doamnă pe care presa a numit-o 'Femeia de fier". Armata Engleză a pornit cale lungă și ajunsă în dreptul insulelor n'a stat pasivă. Motiv care i-a făcut pe ruși să lanseze opt sateliți de observație în Atlanticul de Sud. . . . .

Cine era interesat în declanșarea unui conflict în această regiune a lumii? Nici Englezii, nici Americanii și cu atât mai puțin Argentinienii. Cei care au de câștigat în acest conflict nu sunt decât rușii, care odată cu tratativele de cumpărare a grâului argentinian, au reușit să strecoare până la cel mai înalt vârf din conducere influența lor, împingându-i pe argentinieni într'un conflict stupid și inutil. Dela lupta proletară la naționalismul extremist și la fanatismul religios, rușii folosesc întreaga gamă a conflictelor care să le aducă succese. Ceea ce se întâmplă pe plan mare cu Argentina, se întâmplă pe plan mai mic în organizațiile naționaliste din occident a țărilor captive. Rușii au reușit să infiltreze oamenii lor, dintre "refugiații" scăpați în occident în cele mai multe din aceste organizații. Este suficient să urmărim reacția unor asemenea grupări la acțiunile de luptă comună contra comunismului pentru a ne da seama de rezultatul infiltrațiilor comuniste.

Sursele de informații argentiniene, au anunțat că forțele britanice au debarcat în porturile: San Carlos , Port Darwin, Fox Bay și Goose Green.

Actualitatea internaţională

SINAI, FALKLAND, AMERICA CENTRALĂ

Gheorghe BĂLTEANU

25 Aprilie 1982. Astăzi sraelul a predat Egiptului ltima parte a peninsulei inai cucerită în "războiul e 6 zile" din 1967. Zi storică pentru Egipt, care i-a redobândit pe cale paşică întregul teritoriu pierut. Acesta este rezultatul nţelepciunii care a fost conretizată în Acordul dela Camp David. Este o vicorie a diplomaţiei americane de asigurare a păcii între popoare. Toată lumea se întreabă însă, dar mai ales populaţia Israelului, "Ce va fi după 25 Aprilie?". Dacă spiritul acestui acord va continua, se va trece la negocieri fructuoase pentru realizarea celei de a doua părţi a acordului: autonomia populaţiei palestineze din teritoriile ocupate, ca premiză pentru reglementarea generală a păcii în Orientul Apropiat. Dacă forţele dusmane vor deveni însă iaraşi active, posibilitatea tulburărilor este la îndemână în această zonă în care războiul este la ordinea zilei. Presedintele Ronald Reagan într'o scrisoare detailată adresată lui M. Begin, a asigurat Israelul de un "calitativ salt" în domeniul sprijinului USA pentru apărarea acestei ţări. Acum la graniţa israelo-egipteană patrulează forţele internaţionale multilaterale de observatori, formate din 2.600 de oameni din 11 ţări, comandate de un general norvegian. Atenţia lumii politice este îndreptată spre Egipt, care, prin negocierile sale cu Israelul, a fost izolat de Lumea Arabă, s'a apropiat de USA şi s'a îndepărtat de URSS. Poziţia strategică a Egiptului este de importanţă mondială. Moscova încearcă din nou să redevină pentru Egipt, măcar în parte, ceea ce a fost în timpul lui Nasser. Dar sărăcia şi foamea poporului care se înmulţeste rapid, şi convingerea lui Mubarak, că doar apropierea de USA îi aduce avantajele necesare existenţei, dă speranţe pentru menţinerea Egiptului pe calea deschisă de Anwar Sadat, chiar dacă vor interveni unele corecturi.

Tot în ziua de astăzi, 25.4.82, de cealaltă parte a pământului în Sudul Oceanului Atlantic, au avut loc primele împuscături. Mai multe helicoptere de luptă ale flotei britanice expediţionare, au tras într'un submarin argentinian, iar apoi trupele britanice au debarcat pe insula Georgia de Sud, insulă ocupată de trupele argentiniene la începutul lunii Aprilie. In jurul insulelor Falkland (Maldive) s'a întărit blocada maritimă britanică şi, de pe bordul purtătorului de avioane, s'a organizat şi blocadă aeriană. Pe insule se află, conform comunicatelor, circa 10.000 militari argentinieni. Izbucnirea războiului Marea Britanie-Argentina este pe muche de cuţit. Totusi şi în această ultimă oră, ambele ţări ar prefera o soluţie paşnică şi respectiv, evitarea războiului. Negocierile, ca şi apropierea iernii şi gheţurilor din această parte a globului pământesc, pot determina acceptarea unei rezolvări care să salveze orgoliul unora şi pozitia altora.

Determinate de cursul tradiţional al unei politici de pace şi înţelegere între popoare, U.S.A. au făcut eforturi mari pentru mijlocirea rezolvării pe cale diplomatică a diferendelor privitor la aceste insule. Secretarul de Stat, Alexander Haig s'a deplasat repetat la Londra şi Buenos Aires pentru a convinge guvernele de necesitatea acestei rezolvări, ca şi pentru găsirea soluţiei reciproc avantajoase. In faza a doua a eforturilor de mijlocire, ministrii de externe ai celor două ţări au fost invitaţi la Washington D.C. S'au făcut multe propuneri. Până la această oră, care corespunde cu momentul critic, cele două părţi n'au căzut de acord. Mâine, 26 Aprilie 1982, va începe la Washington, conferinţa OAS- Organizaţia Statelor Americane - la care vor participa ministrii de externe ai celor 21 de state membre. Conferinţa va avea loc la cererea Argentinei care solicită sprijin. După ocuparea insulelor, la cererea Marei Britanii, Comunitatea Europeană a adoptat sancţiuni contra Argentinei: sistarea importului din această ţară şi embargo asupra livrării de armament. Parlamentul European a votat o rezoluţie în care se susţine Marea Britanie, adică: condamnarea ocupării insulelor, cererea retragerii trupelor argentiniene şi soluţia diplomatică. Prin acţiunea lor, cele două ţări, Argentina şi Marea Britanie, opun cele două organizaţii prietene din Lumea Liberă, corespunzătoare a două continente: Comunitatea Europeană şi OAS şi respectiv, Europa şi America Latină. Intr'o situaţie delicată este pusă USA. Era nevoie să se ajungă aici ? Iată unde duce lipsa unui raţionament politic la scară mondială, raţionament care astăzi este necesar mai mult ca oricând, şi care trebue să ia în calcul orice punct şi mişcare de pe glob.

In aceste ape tulburi, ca de obicei, pescuieşte Uniunea Sovietică. Ea jubilează, şi este gata pentru orice eforturi în vederea ascuţirii diferendului, căci aşa ocazie "căzută ca din cer", se iveste odată într'un secol. Rusia a oferit imediat "ajutorul" său Argentinei: informaţii cu privire la mişcarea forţelor navale britanice, furnizarea de armament şi cumpărarea de cereale. In calculul sovietic intra şi câştigarea populaţiei Argentinei de partea sa, ca şi a unei poziţii mai bune în America Latină, ceea ce înseamnă şi curaj dat luptei de guerilă şi acţiunilor lui Fidel Castro. Ruşii ţintesc totdeauna mai departe decât se prezintă aspectul situaţiei concrete economice, politice şi militare. O situaţie favorizată de greşelile occidentale. USA au avertizat URSS-ul contra oricărui amestec în acest conflict.

Milioane de oameni au o întrebare simplă şi foarte justă: Nu se putea evita acest conflict?

Evenimentele din Sudul Atlanticului au pus în umbră El Salvadorul şi America Centrală, şi au trecut pe planul trecutului Polonia şi Afganistanul. Era de aşteptat ca URSS să-şi frece mâinile de bucurie în faţa mutării centrului atenţiei mondiale din imperiul său în altă parte a lumii şi mai ales în America. Pe an ce trece America Centrală devine un complex conflictual favorabil agresiunii sovietice după modelul Cubei. Aceasta nu este deloc întâmplător. Existenţa Cubei ca bază sovietică a deschis o perspectivă clară pentru toţi cei care voiau să vadă ceea ce avea să se întâmple în viitor, mai ales că planul sovietic nu este deloc secret. Din contră ! Deci nu era nevoie de confirmarea Nicaragua, El Salvador . . .

In încercările sale de reparare a greselilor altora, Preşedintele U.S.A., Ronald Reagan, a întocmit un plan de dezvoltare pentru America Centrală şi insulele Caraibe. De asemenea se oferă Cubei, care se găseşte într'o jalnică situaţie economică, apropierea de U.S.A. şi îndepărtarea de URSS. Haig a declarat la 21 Aprilie, că o schimbare de front ar fi în folosul Cubei. Fidel Castro a respins însă planul american de dezvoltare. Iar privitor la oferta schimbării frontului, până acum nici o luare clară de poziţie. Desigur că ar fi de dorit acceptarea ofertei lui Haig. Din toată politica lui Castro însă se deduce că el ar vrea bune relaţii cu USA pentru a fi sprijinit economic, cu condiţia (tot el pune condiţii) ca USA să nu ajute guvernele din America Centrală, pe care, deci, să le lase la discreţia uneltirilor cubano-sovietice. Cert este că în viitorul imediat America Centrală şi Caraibă, vor fi o arenă de luptă. Noi amintim una din tacticile sovietice impuse în revoluţia comunistă: când eşti în ofensivă să nu faci compromisuri. In confruntarea de decenii cu sovieticii, Occidentalii au câştigat experienţa: sovieticii cunosc o singură limbă: forţa. Cheia conflictului din America Centrală este în Cuba, iar mâna care învârte această cheie este prezenţa sovietică. Eliberarea Cubei, din interesele asigurării securităţii Americii Latine şi întregii Americi, dela Tara de Foc la Alaska ar face să dispară şi mâna şi cheia. Ruşii au invadat Afganistanul pe motive de securitate a Uniunii Sovietice. Deşi, acest motiv nu este singurul, el este suficient pentru a aplica legea reciprocităţii. In cazul în speţă, eliberarea Cubei. Nici măcar nu ar fi o invadare şi, în plus, ar duce la salvarea multor popoare, ceea ce ar însemna că eliberarea Cubei de comunism ar fi şi o faptă de cel mai înalt umanism.

Alegerile din El Salvador şi măsurile anunţate de preşedintele partidului ARENA, Roberto d'Abiusson, ales preşedinte al Adunării Constituante, crează speranţe pentru realizarea unei active politici de asigurarea ordinei. El Salvadorul este piatra de încercare a unei noi etape în lupta contra uneltirilor cubano-sovietice. Dar cea mai bună etapă este etapa finală: distrugerea totală a ameninţării ce vine din Cuba. Să nu fie lăsat ca centrul conflictual mondial să se mute din lagărul sovietic în America Centrală ! •

RĂZBOIUL DINTRE ARGENTINA ŞI ANGLIA A ÎNCEPUT

Pe data de 21 Mai, Vineri, la orele 8.50 dimineaţa, trupele de marină şi paraşutişti englezi au debarcat pe Insulele Falkland. Luptele continuă şi trupele engleze au reuşit să stabilească un cap de pod. Argentina a contraatacat masiv cu forţele aeriene.

Efemeride

Nu se întâmplă nimic nou sub soare ! Cicluri vechi o iau dela capăt sub alte forme, aparenţa lor înşelându-ne de fiecare dată cu pretenţia de inedit. Nu vom încerca speculaţii teoretice asupra acestor stări. Nu este preocuparea noastră şi nici nu se încadrează în acţiunea în care suntem angajaţi. Doritorii le pot găsi în imensitatea publicaţiilor din occident unde apare tot ce trebue şi foarte mult din ce nu trebue. In necazurile şi sărăcia noastră, ne interesează starea neamului nostru, a ţării pe care am părăsit-o, a fraţilor năpăstuiţi de suferinţe. Ce fac ei şi ce putem face noi pentru ei.

Adevărul limpede ca lumina zilei este acela că România - ca şi celelalte ţări din Răsăritul Europei- este o ţară ocupată de ruşi. Simulacrul de guvern, este praf aruncat în ochii lumii, iar a vorbi de politică independentă este rea credinţă sau imbecilitate. România este ocupată de ruşi şi dată spre administrare unor vătafi autohtoni, subordonaţi total stăpânului. O stare de vasalitate mai rea şi mai perversă decât stările cunoscute ca atare în Evul Mediu. Faptul mai grav rămâne că această stare, este rezultatul unor târgueli cu bătutul palmei geambăşeşte. Negustorii de ţări care au făcut târgul au murit dar, urmaşii lor le păstrează cu sfinţenie târguiala. Sub ţestul acestei negustorii, zac înăbuşite aspiraţiile neamurilor care au avut nenorocul să se afle în apropierea unui vecin hrăpăreţ.

Negustorii dela Târgurile Internaţionale: Teheran, Yalta şi Potsdam, se numesc Marile Puteri. Obiectul tranzacţiei a fost socotit marfă şi marfa ca atare nu poate avea voinţă sau capacitate de exprimare. S'au parafat acte şi facturile de vânzare a mărfii au primit titlul de Tratate Internaţionale. Scurt, negustoreşte !

Socoteala din târg nu s'a potrivit însă cu cea de acasă şi de aici, evenimentele au transformat taraba în măcelărie. Cum marfa îi aparţinea cumpărătorului -luată pe nimic- vânzătorii şi-au văzut de treburile lor. Doar dacă scăpa vreunul de retevei, vânzătorul de ieri, mai domol, îl lăsa să se pripăşească la el în ogradă. Si pripăşiţii ca să aibe o identitate şi-au zis . . . exilaţi.

Numele acesta nu este nou ! In româneasca veche i se mai zicea surghiun şi exprima parcă mai bine starea celor încăpuţi în această năpastă, dar cei moderni au preferat vorba Exil.

Se cuvenea deci ca toţi cei care scăpaseră de satârul rusesc -exilaţii - conştienţi de norocul că au putut să scape teferi, să se adune şi să găsească o singură cale de atac împotriva stăpânului din ţară. Răfuelile reale sau imaginare nu-şi au locul în Exil. Căutatul dinţilor, culoarea ochilor, greutatea corporală, puterea muschilor, sforăitul când doarme, cititul în palmă, zodia sub care s'a născut, bâlbâiala sau logoreea, starea civilă şi altele şi altele, sunt treburi secundare sau inutile, lipsite de importanţă şi sunt piedici în calea spre înţelegere. Starea ţării a fost şi este prea gravă !

Ce s'a întâmplat însă cu cei scăpaţi? Dela început, pasiuni care nu-şi aveau locul s'au dezlănţuit cu o furie de neînţeles ca şi când aici s'ar fi putut rezolva adversităţi care nu s'au putut calma în ţară. In vârtejul în care a fost prins Exilul Românesc, s'au reliefat mai multe aspecte negative:

- necunoaşterea fenomenului spiritual-naţional din România Mare, de către vechii politicieni, anchilozaţi în formule streine spiritului românesc;
- falsa pretenţie a unora de continuatori ai spiritualităţii româneşti, afirmată gălăgios, fără modestie şi fără suport real şi moral;
- apariţia oportuniştilor, favorizaţi de conflictul dintre cele două categorii anterioare;
- supralicitaţia la fondurile streine - atunci când s'au acordat;
- erodarea adevăratelor valori româneşti, prin calomnii meschine, colportate de elemente venale, agramate, delicvente, antiumane, predispuse la orice ticăloşie, ajunse proprietară de fiţuici scandaloase, publicate într'o limbă ţigano-românească;
- apatia multor români, ajunşi în occident şi goana altora dintre ei, după înavuţire.

Acestea sunt doar câteva din multiplele cauze care au măcinat lumea românească din afara ţării. . . .

In acest amestec, comuniştii intră ca la ei acasă în toate grupările româneşti. Ei s'au infiltrat în conducerile mişcărilor politice şi ale asociaţiilor culturale. In fiţuicile apărute ca ciupercile după ploaie, scriu mai uşor decât la gazetele de perete ale fostelor întreprinderi din ţară. Cu câteva înjurături grosolane, ei se impun celor slabi de înger. Dar bine, atunci cum putem să-i deosebim pe cei buni de cei răi, pe cei adevăraţi de cei falşi? Răspunsul ni l-a dat mai bine decât oricine, Mântuitorul: - 'După faptele lor !"

Dacă eşti chemat să făptueşti ceva care: Nu este plăcut lui Dumnezeu, nu foloseşte nemaului tău şi este contra conştiinţei tale de creştin şi român, opreşte-te ! Si nu uita că nu eşti nici prost, nici de vânzare. •

CRONICA VREMII

CEVA DESPRE ISTORIE

Ion BOIERU

Adevărul este că procesele de desfășurare istorică, sunt lente și nu par a ține seamă de pasiunile și dorințele noastre. Ele își au legile lor proprii. Devenirea istorică este numai în aparență o devenire de iuțeală caleidoscopică. Cel puțin, elementele structurale, au ritmul lor potolit, care nu poate fi interceptat decât printr'o privire mai cuprinzătoare, pe o bucată mai lungă de timp, dintr'o perspectivă îndepărtată de vreme.

Noi, însă, oamenii suntem grăbiți și am dori să vedem transformări toboganice; am vrea să vedem și să asistăm la dărâmarea imperiilor rele și putrede sau să clădim imperii noi și pline de măreție, într'un decurs de timp scurt și limitat la o ordine de ani sau decade. Incetineala istoriei ne obosește, ne îngrijorează și ne decepționează.

Așa se întâmplă acum cu situația încordată dintre Anglia și Argentina. Conflictul armat și politic, dintre cele două țări a apărut pe planul întâi al istoriei contemporane, ca o mare încurcătură internațională. Incurcătură care mai mult încetinește mersul istoriei, decât ar grăbi procesul de clarificare pe care-l așteptăm cu toții. Deși încordarea armată și politică are un caracter internațional și cu consecințe eventuale pline de severitate, pentru obiectivele noastre românești, pentru problema fundamentală a lumii de azi, ciocnirea dintre două țări apare greu de explicat și de înțeles.

Lumea contemporană este angajată în bătălia cea mare și hotărîtoare, dintre Apus și Răsărit, dintre libertate și marxism, dintre democrație și comunism. Este vorba de o luptă pe viață și moarte, în care se va decide soarta întregii lumi. Ce rațiune, ce motivare, sau ce rost poate îndemna două țări, care aparțin lumii libere, să-și dispute suveranitatea asupra unor limbi de pământ, aruncate de Dumnezeu în regiuni geografice cu o climă aspră și neprietenoasă ?

Si, asta, când toate forțele lumii libere trebuesc mobilizate pentru bătălia decisivă a existenței neamului omenesc.

Pentru orice minte curioasă și dornică să surprindă înțelesul acestui conflict, situația apare învăluită de mister. Ea este enigmatică. Este vorba de una din acele întâmplări istorice, care apar din neprevăzut și crează dificultăți imense pe planul politicii internaționale. Deși, în aparență, se prezintă ca un eveniment minor, fără o semnificație politică, care să depășească interesul local.

Astăzi, întrega lume este concentrată asupra situației din Atlanticul de Sud, unde se confruntă forțele armate engleze și argentiniene. In acest timp, de încordare și tensiune politică și militară, problemele majore ale lumii contemporane sunt trecute pe un plan secundar, cel puțin în curiozitatea opiniei publice mondiale.

Această situație demonstrează că istoria este ceva mai greu de definit și înțeles decât am crede noi, cei ce ne trudim să aflăm legile devenirii istorice. Istoria este plină de imponderabile; de forțe, apariții, momente și situații, pe care oamenii, popoarele și oamenii politici nu le pot stăpâni, explica, controla sau prevedea.

Nu ne putem explica procesele devenirii istorice prin simpla desfășurare a voinței omenești, prin decizii luate de oameni, individual sau în grup. Voința omenească este limitată și slabă în raport cu complexitatea istoriei umane. Nu numai complexitatea ei scapă oricărui control al omului, dar imensitatea și sensul în sine al istoriei, depășește orice efort al oamenilor de a încerca să direcționeze istoria, să o modeleze, sau să o facă, cum se spune în limbajul nostru obișnuit.

Pentru a înțelege istoria, pentru a prinde măcar unele semne ale vremii, din cuprinsul nemăsurat al șuvoiului istoric, în care se găsesc toate valurile generațiilor care formează umanitatea, este necesar să ne plasăm într'o perspectivă mai largă, într'o perspectivă metafizică și teologală. Numai din această perspectivă vom putea avea acces la sensurile profunde ale vieții omenești, ale întregii existențe umane care se desfășoară în cuprinsul istoriei. Căci istoria, nu poate fi limitată la raporturile de producție economică, după concepția marxistă. Ea depășește zona nevoilor materiale ale existenței omenești. Istoria umană nu poate fi înțeleasă decât în cadrul spiritual, al nevoilor spirituale ale omului. Ea nu poate fi înțeleasă decât ca o manifestare a concepțiilor de viață pe care le au diferitele popoare. Aceste concepții de viață și moarte sunt vehicolul principal prin care popoarele se trudesc să priceapă rostul existenței istorice. Existența istorică fiind devenire și mutație de forme și valori, nu se poate explica prin sine însuși, ci este nevoie de identificarea permanentului, a ceea ce nu este supus devenirii și schimbării, deci reprezintă punctul originar, al începutului.

Acolo, găsesc popoarele pe Dumnezeu, și fără înțelegerea existenței Sale, nici existența popoarelor nu poate fi înțeleasă, deci nici istoria omenirii.

Astăzi, nouă contemporanilor ne este foarte greu să pricepem și să explicăm conflictul dintre Anglia și Argentina. Elementele cunoscute, pe toate planurile, nu ne ajută să înțelegem situația; ele sunt prea sărace ca să ne înlesnească să desprindem rațiunile și cauzele a ceea ce se întâmplă acolo.

Un lucru este însă sigur. Acest conflict îngreunează clarificările care privesc raporturile dintre Răsărit și Apus. Ele încetinează și amână confruntarea ideologică dintre lumea liberă și lumea sovietică a comunismului. Asta, la prima observare pe care o facem. Dacă credem însă că există un Dumnezeu, care ne ocrotește și care nu poate lăsa o putere satanică să cucerească și să stăpânească lumea, atunci nutrim speranța că orice se întâmplă în istorie, de proporții minore sau majore, are un rost, o semnificație și nu este vorba de un hazard oarecare. Firește, pasiunile și dorințele noastre, sunt aprinse și învolburate. Ne necăjim și uneori suduim, dar în largul vastității istorice, totul își are semnificația lui, adică orice se întâmplă, se întâmplă cu o legitimitate, pe care n'o putem înțelege. Căci istoria este ceva, pe care nu o facem noi oamenii, decât parțial; ea ne depășește vrerile, sentimentele, pasiunile și necazurile, și ne cuprinde viața în valurile ei zbuciumate, sau senine, fără să avem puterea de a-i controla direcțiile și formele variate pe care încheagă.

Numai atunci când oamenii, popoarele și conducătorii lor se apropie de voința și grația cerească, este posibilă înțelegerea mai adâncă a istoriei, a propriei noastre existențe, căci atunci ei se așează pe albia cea firească a existenței umane, sub lumina oblăduitoare a cerului. •

CUVÂNTUL ROMÂNESC
THE ROMANIAN VOICE

ISSN 0705-8365

Redacția și administrația:

P.O. BOX 4217
STATION D.
HAMILTON, ONTARIO
L8V 4L6
CANADA
TELEPHONE:
(416) 387-1832

NOTE SI COMENTARII

MUSCA VÂNĂTĂ

In anul 1963, a apărut în editura "Alfred A. Knopf" din New York, o carte nespus de interesantă a scriitorului rus Valerij Tarsis, sub titlul: "THE BLUEBOTTLE", care s'ar traduce în limba noastră: "Musca Vânătă". Căci "Bluebottle" este numele unei muște rele, vinete, care nu te lasă în pace până n'o omori. Titlul cărții, este fără îndoială simbolic, fiindcă sub denumirea acestei muște rele și enervante, autorul, reușind să-și trimită manuscrisul spre a fi publicat în lumea liberă, aseamănă comunismul cu această muscă impertinentă.

Din conținutul cărții, reiese clar că, comunismul n'a reușit, după atâția ani, să realizeze un adevărat "socialism", ba dimpotrivă, afirmă el, care mărturisește c'a fost "comunist din fragedă copilărie", conducătorii comunismului mondial, au falsificat chiar "învățăturile lui Karl Marx". Si ca atare, crede că Lenin a avut dreptate atunci când a spus că: "Dacă vom pieri vreodată, vom pieri din cauza birocratismului". Căci: "poporul gândește nu numai că n'am realizat nimic, ba dimpotrivă, crede că suntem pe marginea prăpastiei și că nu există absolut deloc un socialism, ci numai vorbe goale, conducere proastă și minciuni". Fiindcă, spune el: ". . . In ceea ce privește "distrugerea" vechiului sistem, în ceea ce privește abolirea a ceea ce Engels numește "cel mai mare rău", chiar în ziua în care proletariatul a pus mâna pe putere, s'a creat un monstru birocratic cum n'a văzut încă lumea" . . .

Acestea le spune, negru pe alb, un scriitor rus, care s'a trezit din beția ieftinei propagande a guvernului propriei sale țări.

Este, deci, "la mintea cocoșului", de ce anume, - și pre limba lor- "poporul muncitor", din toate țările cu regimuri comuniste, și-a pierdut orice nădejde în conducătorii lui, ne mai putând crede în "binefacerile" socialismului, dat fiind faptul că "răul cel mare", enunțat de Engels, a fost înlocuit cu "un monstru birocratic cum n'a văzut încă lumea". . . In Rusia, țarismul crud și exploatator, a fost înlocuit cu comunismul criminal și mincinos. In țara noastră de baștină, România, destrăbălarea și abuzurileziselor "partide democrate" ce s'au perindat la conducerea țării, anihilând și trimițând în morminte cea mai aleasă elită a Neamului, la ordinea nebunului Rege, Carol II și a metresei lui, Elena Lupescu, s'a sălășluit, datorită mârșavei vânzări dela Yalta, a bețivului Winston Churchill al Marei Britanii și a ramolitului Președinte al Americii, Franklin Dellano Roosevelt, un guverr al unui partid ce nu reprezenta nici măcar un procent din populația țării, recte, partidul comunist. . .

Fiind acuzați că, publicând în paginile ziarului despre mizeria din R.S.R., ne batem joc de țara noastră de baștină, vom reproduce mai jos o frază din cartea scriitorului rus Valerij Tarsis, "THE BLUEBOTTLE", pe care o comentăm în aceste rânduri, pentruca cititiitorii să-și poată da singuri seama că, aceasta este o sfruntată și nerușinată metodă comunistă de a arunca gunoi în obrazul celor ce au altă părere de cât ei: "Scriitorii și ziariștii care au scris cărți și articole critice (la adresa comuniștilor), au fost acuzați că-și bat joc de țara-mamă".

Acestea le spune, negru pe alb, în pagina 56 din cartea lui, scriitorul rus, Valerij Tarsis.

Pentru curajul ce a avut, spunând adevărul despre condițiile de viață din Rusia Sovietică, scriitorul Valerij Tarsis, a fost trimis, (cum era de altfel și de așteptat), într'un azil de nebuni.

Dacă un om care scrie o carte ca aceasta, atât de clar, atât de bine gândită, ordonată și într'un stil atât de plăcut, este NEBUN, atunci, fără doar și poate că'n Rusia Sovietică și'n țările cu regimuri comuniste, nu se mai află nici un om sănătos și întreg la minte. Căci, puneți-vă acum și dumneavoastră întrebarea: poate oare să fie nebun un om care vede că în timp ce: "realizările sovietice sunt trâmbițate în urechile lumii"; în timp ce: "Sputnicii în cosmos au mutat atenția poporului dela nevoile de fiecare zi", în timp ce: "cei mai mulți muncitori sunt încartiruiți în cele mai rele condiții", și . . . "zahăr, unt și pâine albă lipsesc ca'ntotdeauna chiar în Moscova, "Capitala Lumii", unde este greu să găsești cel puțin un Kilogram de cârnați". . .

Nu, fraților, scriitorul rus Valerij Tarsis, n'a fost și nu este nebun. Nebuni sunt cei ce mai cred încă în prostiile lui Marx, Engels și Lenin.

Si istoria, a dovedit deja, această nebunie. •

Nicolae NOVAC